XXIII. évfolyam 23. szám

Ára: 1 forint

1967. június 8

Ludas Matyi

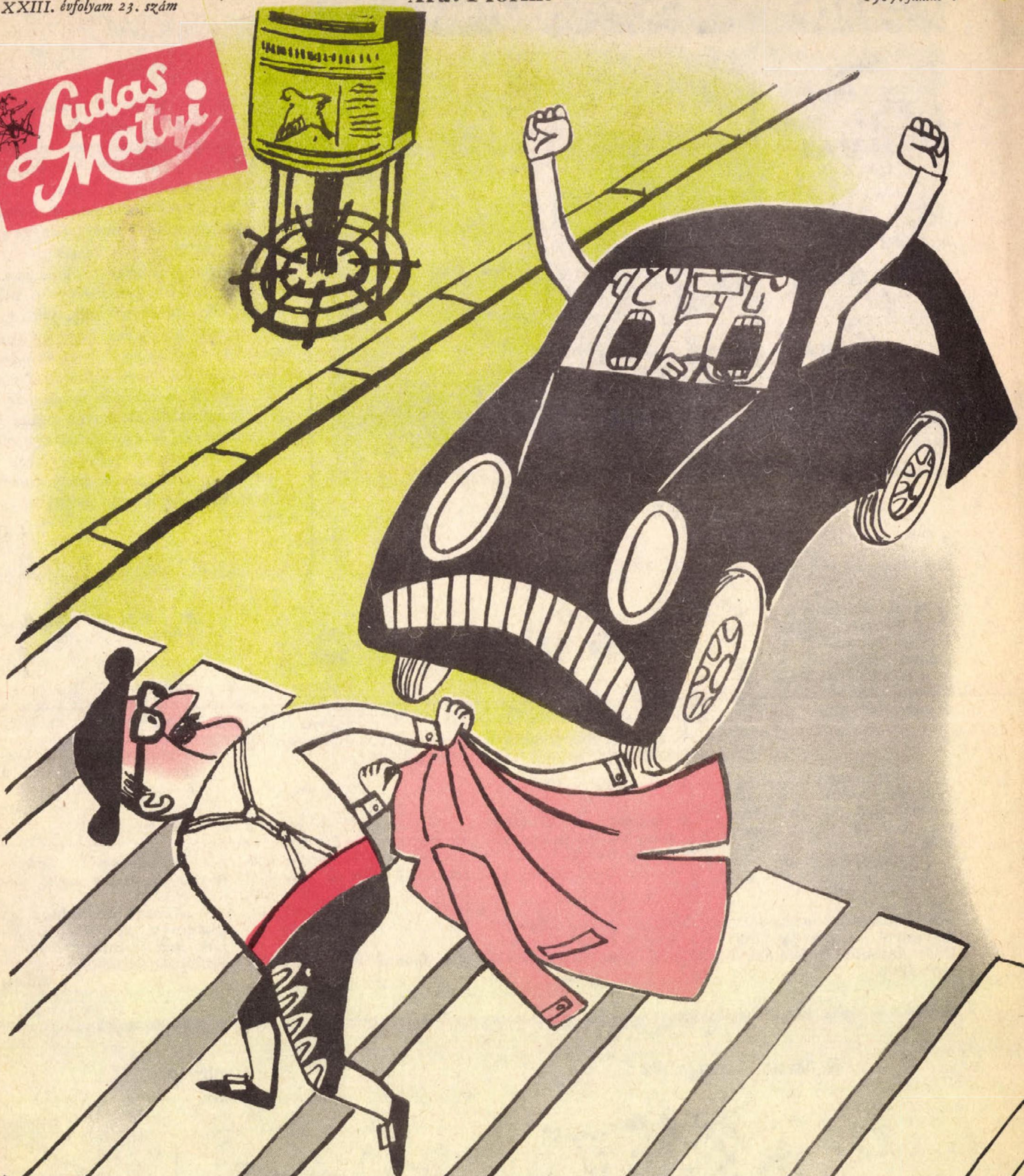

PESTI ARÉNA

Várnai György rajza

FOTÓZZON A LUDASNAK!

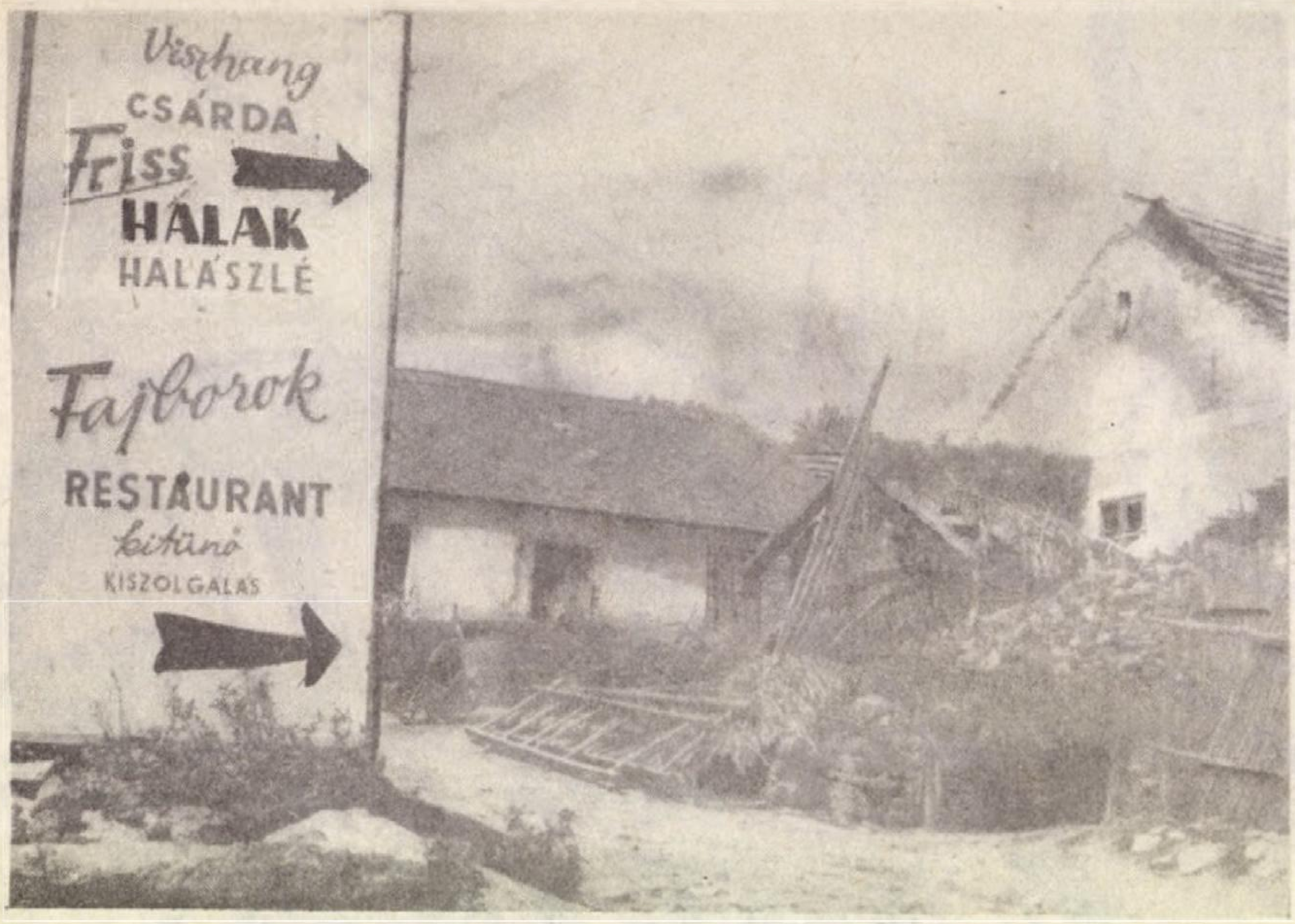

Tihanyi csendélet

(Nagy Lajos Székesfehérvár.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

11 + 1

A népszerű Salvus-víz palackján a címke 11 alkatrészt sorol fel, különféle sókat, miegymást, amelyek nyilván enyhítik a gyomorbetegek szenvedéseit.

A lista azonban nem teljes!

A felsoroltakon kívül ugyanis bőven akad parafamorzsa is az üvegben, és ez nem feltétlenül gyógyító hatású.

Valamilyen kárhozatos újítás nyomán ugyanis a Gyógyáruértékesítő Vállalatnál sok salvusos palackot selejtdugóval zárnak, olyképpen, hogy a dugót keresztben préselik be az üveg szájába. Nincs az a bel- vagy külföldi dugóhúzó, amelyik egészben ki tudná emelni, ne forgácsolná darabokra ezeket a dugó-gnómokat, és a törmelék egy része természetesen belehullik a vízbe.

Kezdődhet a horgászat, mely ebben a formájában korántsem idegnyugtató sport.

(-ti)

Mini

Olvasom, hallom: „csípmentes paprika". Várom a folytatást: a „rázmentes villamost", a „kopmentes cipősarkot", az „ázmentes ballont" és a „harapmentes kutyát".

*

X. most megjelent könyvével kapcsolatban egy értelemzavaró hibára hívom fel a kedves olvasók figyelmét.

A kötet tartalmára!

*

A feszült nemzetközi helyzetről beszélgetünk. Gyér katonai ismeretekkel rendelkező békeharcos partnerem erélyesen követeli:

— Kovácsoljanak ekét a kobaltágyúkból!

*

A harmadfű csikó tényleg akkorka, mint egy fűszál harmadrésze?!

*

Olvasom a bírósági hírek között, hogy Y-t „gondatlanul elkövetett súlyos testi sértés" miatt ítélték el. A körültekintően, gondosan végrehajtott testi sértés enyhébb elbírálásban részesül?

*

— Borzasztó! — mondja az asszony. — Szemben ez a csirkefogó fél órája egyfolytában veri a feleségét és a gyerekeket, már nem bírom elviselni a jajgatásukat, tennünk kellene valamit!

— Igazad van, fiacskám — szól ki az ágyból a férj. — Hajtsd be az ablakot és engedd le a spalettát.

*

Amikor a Tell Vilmos-sorozat ment a tévében, a gyerekek nyíllal lődözték egymást, az Angyalnál verekedtek, Ivanhoe-nál botpárbajt vívtak, most a Tüskevárnál — hál' istennek — csak pecáznak a fürdőkádban.

*

A vállalatvezető szánakozva áll meg a sarki koldus előtt.

— Nézzen be holnap az irodámba, kiutalok magának két forintot a reprezentációs keretből.

(kürti)

Kapcsolat a dolgozókkal

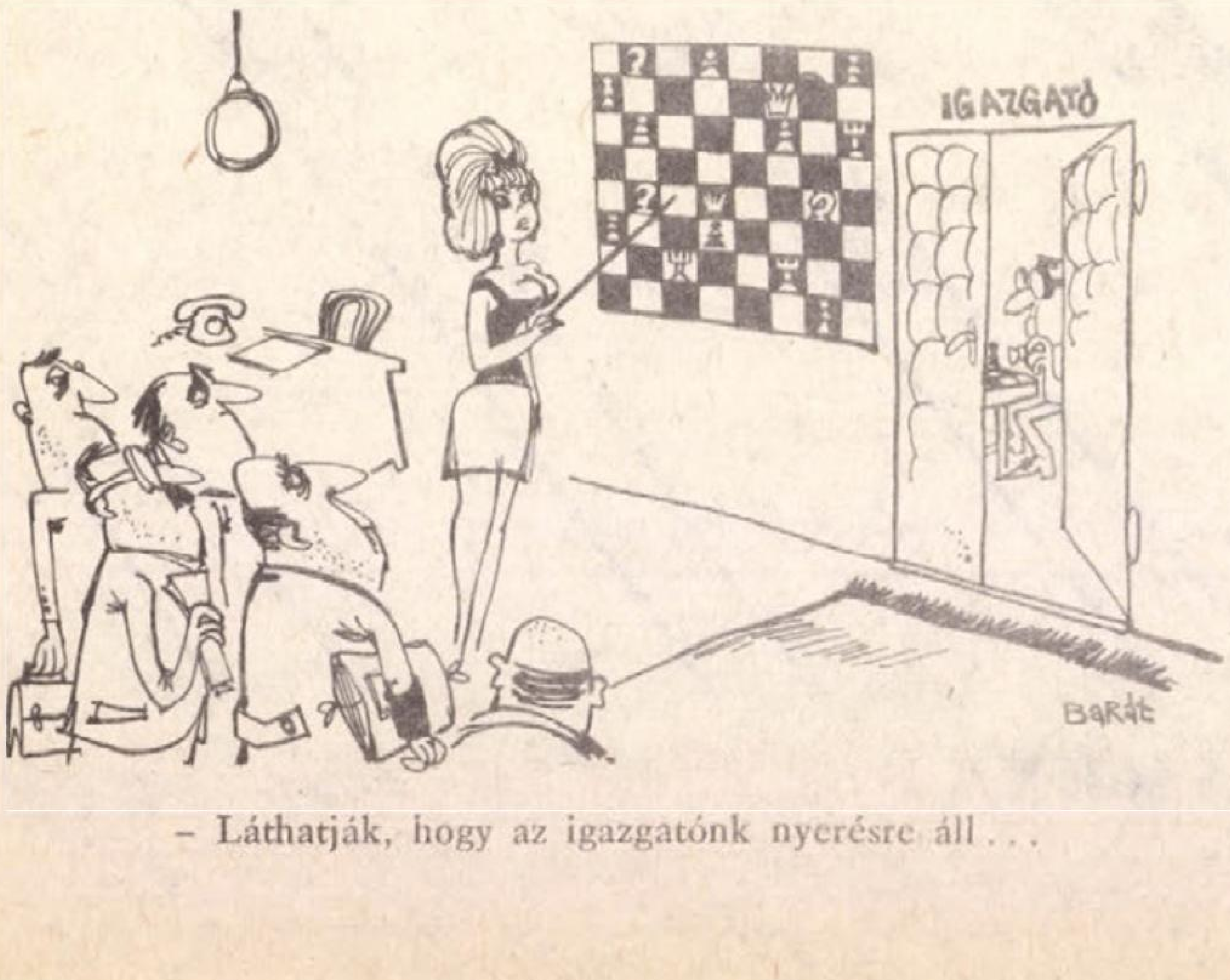

– Láthatják, hogy az igazgatónk nyerésre áll . . .

Nikotinéhség

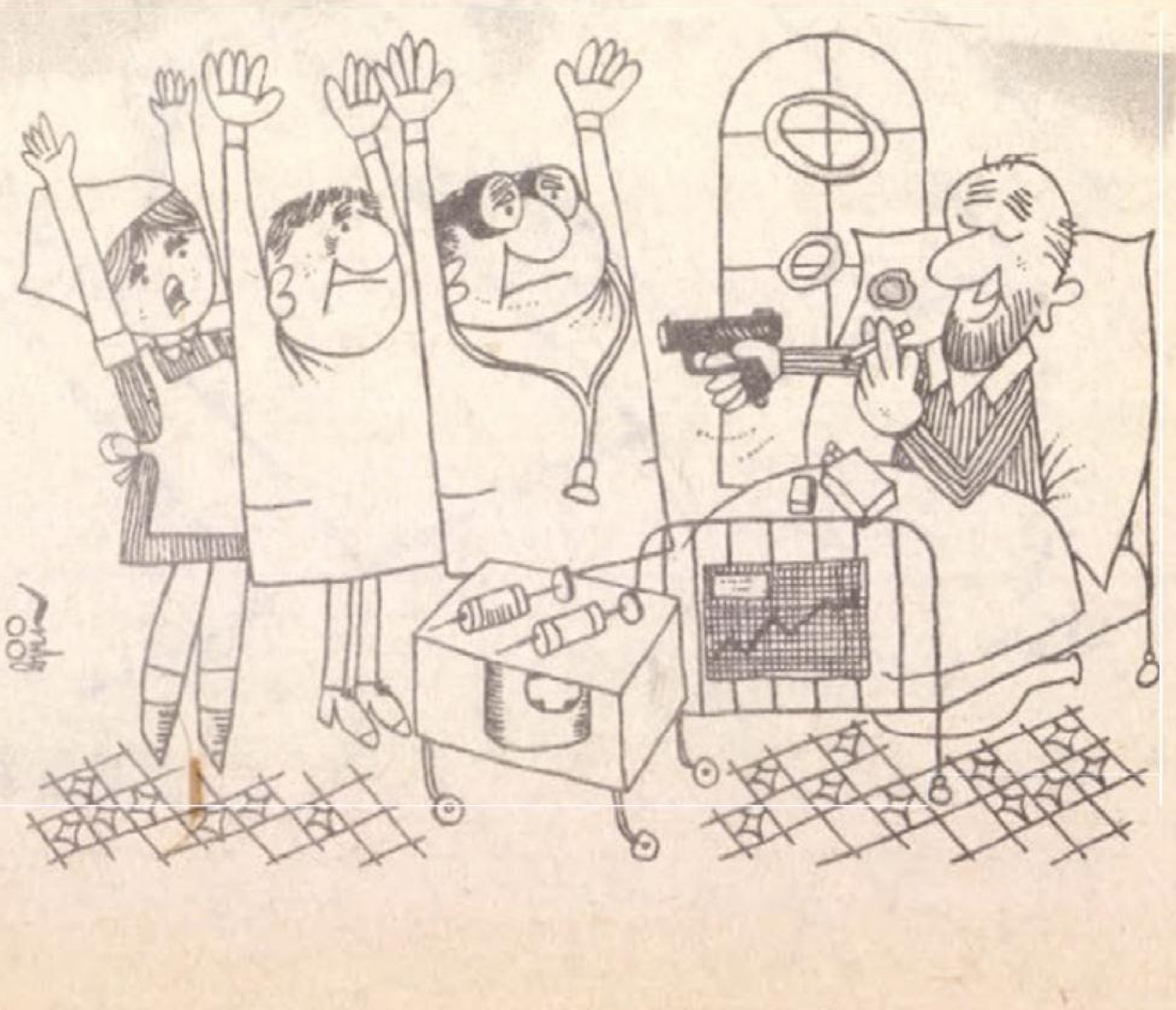

VACSORA FILMESÉKNÉL

Tegnap este Kocsonya Mihálynál, a Kommerszfilmgyár vigaszdíjas rendezőjénél voltam látogatóban, s kedvesen meginvitáltak vacsorára is. Tálalás előtt a szoba elsötétült, s az abrosz fehér vásznán peregni kezdett a szöveg:

„Kocsonya Mihályné és családi munkaközössége bemutatja

PAPRIKÁSKRUMPLI
című legújabb alkotását

Termelte a rétközrakamazi Gül Baba Tsz. (Elnök: Sógor Péter. Főkertész: Koma Pál. A főkertész első asszisztense: Koma Pálné. A főkertész második asszisztense: ifjú Koma Pál.)

Forgalomba hozta a MOKÉK (Másodosztályú Krumplikat Értékesítő Központ) a 606606606 számú közértárudán keresztül. (Boltvezető: Özvegy Karnyóné, lakik Dorottya u. 888.)

A feltét és a savanyúság az Egyesített Kolbász- és Töltelékművek (szafaládésszakértő: Bábolnai Bálint), valamint a Vecsési Káposztasavanyító Ktsz (ínyesmester: Kecske Károly) specialitása.

Készült Kocsonya Mihály költségén, a Salgótarjáni Tűzhelygyár „Luna” márkájú készülékén. A tüzelőt szállította a Fővárosi Szekérfuvarozási Vállalat „Pegazus” brigádja. (Felelős lóhajtó: Kaligula Kázmér.)

Kellékes (só-, zsír-, paprikabevásárló): Kocsonya Misi.

Díszlet (teríték, szervírozás): Kocsonya Boriska.

Recept: néhai Berbence Péterné.

Főszakács:

Kocsonya Mihályné Berbence Diána”

Csak mindezek előrebocsátása után került elém a Mű, amelyről kritikusi elfogultság nélkül kénytelen voltam megállapitani, hogy átlagon felüli alkotás, nagy erénye, hogy témáját a termelőszövetkezeti mozgalomból merítette, volt neki sava-borsa, s bár alkotói kissé bő lére eresztették, mindvégig élvezetes és magas hőfokú volt.

(radványi)

A kiváló tűzoltó

Endrődi István rajza

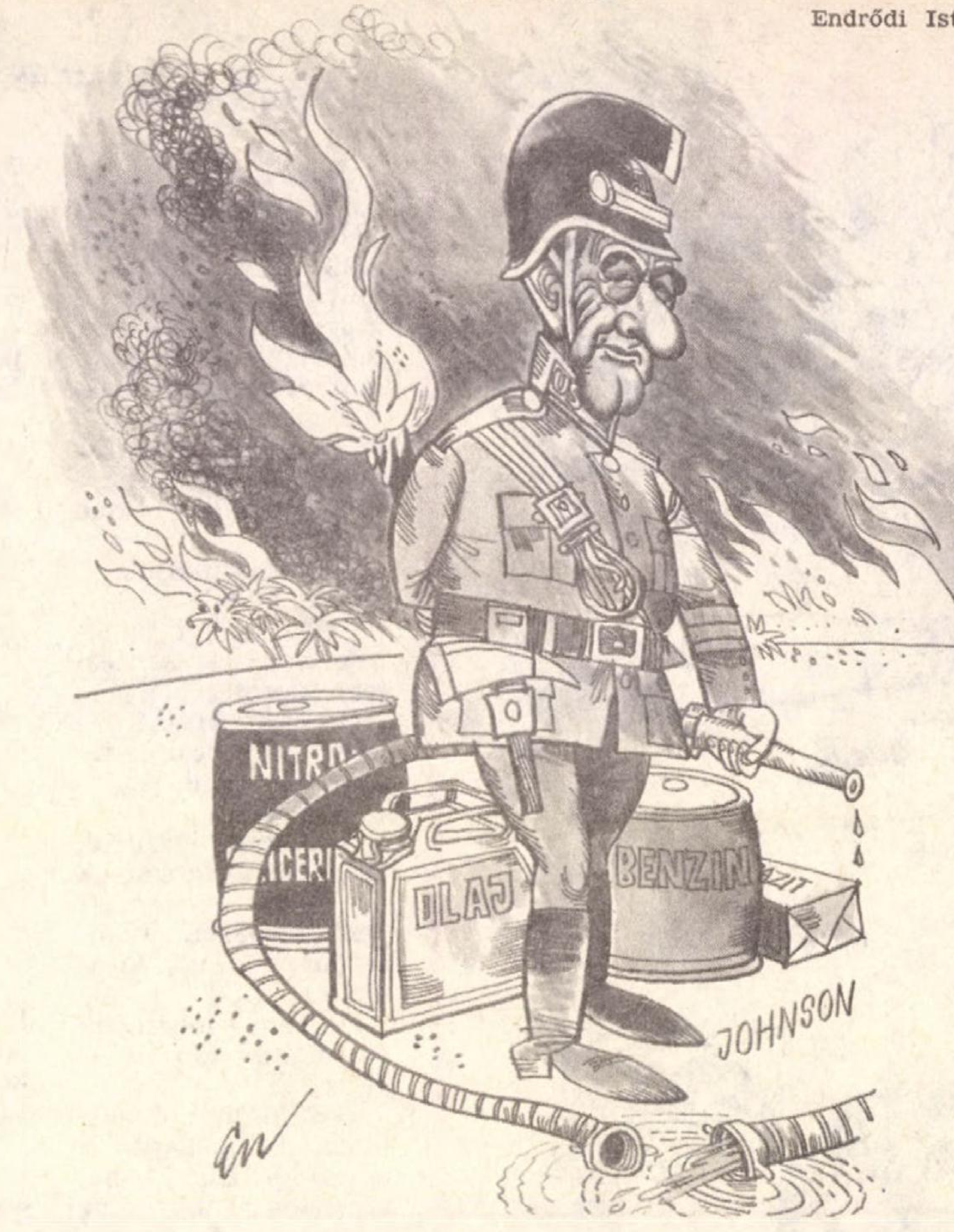

– Hol az a tűzfészek? Hadd oltom el!

BOMBA-ÖTLET

Bizonyára önök is olvasták a múltkoriban, hogy egy amerikai atombomba szőrén-szálán eltűnt a spanyol partoknál. Repülőgépről potyogott le, szegényke.

Voltak, akik nagyvonalú gesztust sejtettek az ügy hátterében, tudniillik, hogy az USA-tól mindig leesik valami a szövetségeseinek... Mások szerint hiba történt, de csak az nem követ el hibát, aki nem dolgozik, illetve csak az nem veszít el atombombát, aki nem hord magánál. Ebben az álláspontban kétségtelenül van némi igazság, hiszen jómagam is már nemegyszer elveszítettem a zsebkendőmet. Ha akkor történetesen atombomba van a zsebemben, azt rántom ki a pénztárcával együtt.

A bombát egy szemfüles spanyol halász útmutatásai alapján sikerült kihalászni a vízből, ugyanis látta, amikor beleesett. Nagy volt az öröm, de kicsi a jutalom. A halásznak se kellett több, minap beperelte az Egyesült Államokat, mondván, hogy neki több kell! Legalább egymillió dollár jár a fáradozásaiért.

Képzelem, hogy törik most a fejüket a nemzetközi jogászok. Mert ha valaki megtalált egy elveszített erszényt, és becsületesen beszolgáltatja, akkor jutalmul megtarthatja a buksza tartalmának ennyi vagy annyi százalékát. Világos. De vajon ezen az alapon mennyi hasadó anyag jár egy atombomba becsületes megtalálójának?

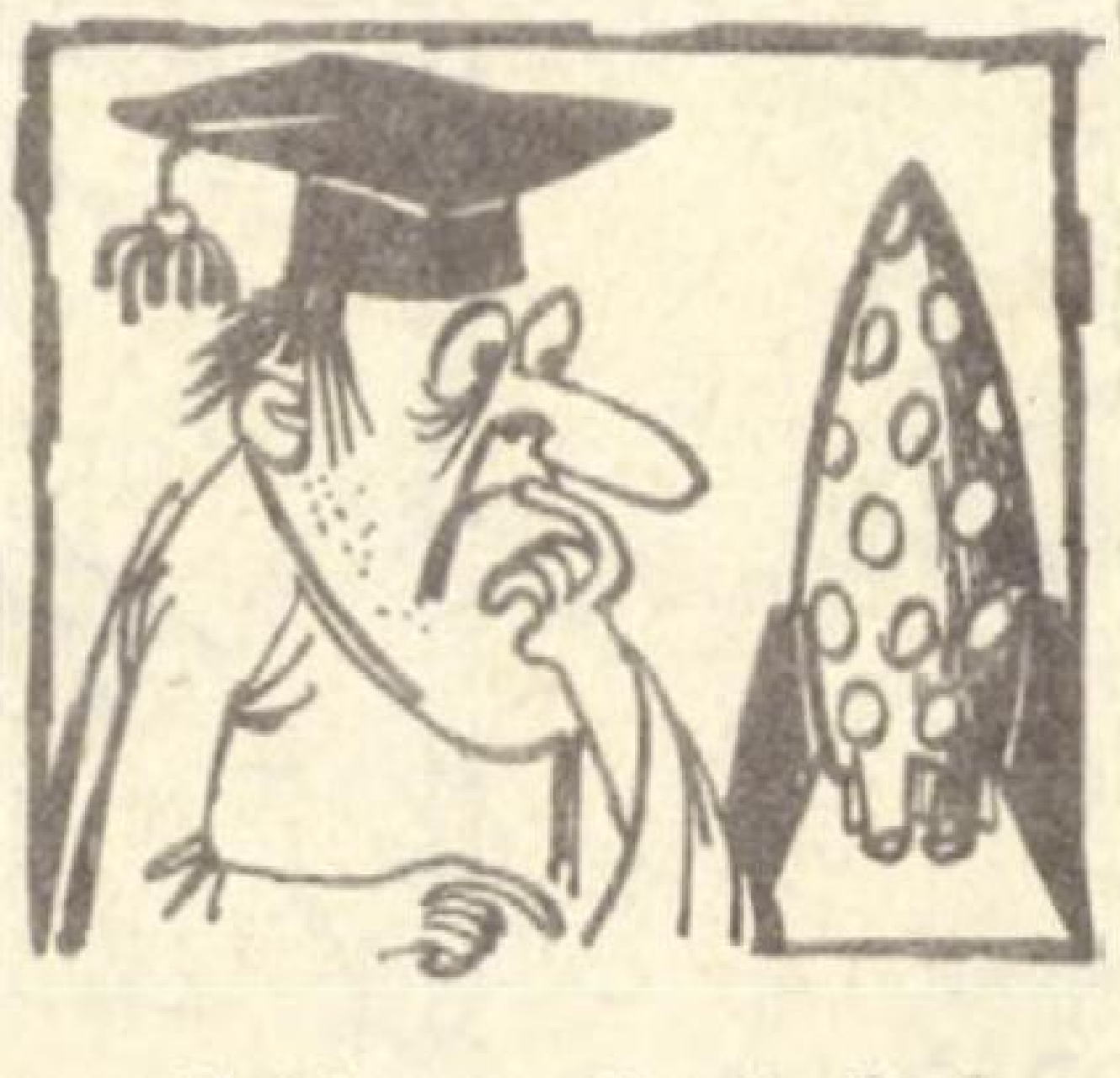

A sajátos per még folyik. Az amerikaiak azonban, hogy elejét vegyék az effajta váratlan kiadásoknak, állítólag különleges rendszabályokat fognak életbeléptetni.

A jövőben a légi úton szállított atombombákra nagy piros pöttyöket mázolnak, és a tömegpusztító fegyver belsejében pedig lesz egy hangerősítővel ellátott automatikus magnetofonkészülék, amely ötpercenként elrikkantja magát, hogy:

„HALLÓ, FIÚK,
ITT VAGYOK!”

Azt hiszem, hogy a leghatásosabb óvintézkedés az volna, ha teljesen leszoknának az atombombák ide-oda cipeléséről. Ezen mindenki csak nyerne, kivéve azt az élelmes fürdőruhagyárost, aki az eset kapcsán átállt a Geiger—Müller-féle sugárzásmérő készülékkel felszerelt bikinik gyártására.

Dalmáth Ferenc

Családi album

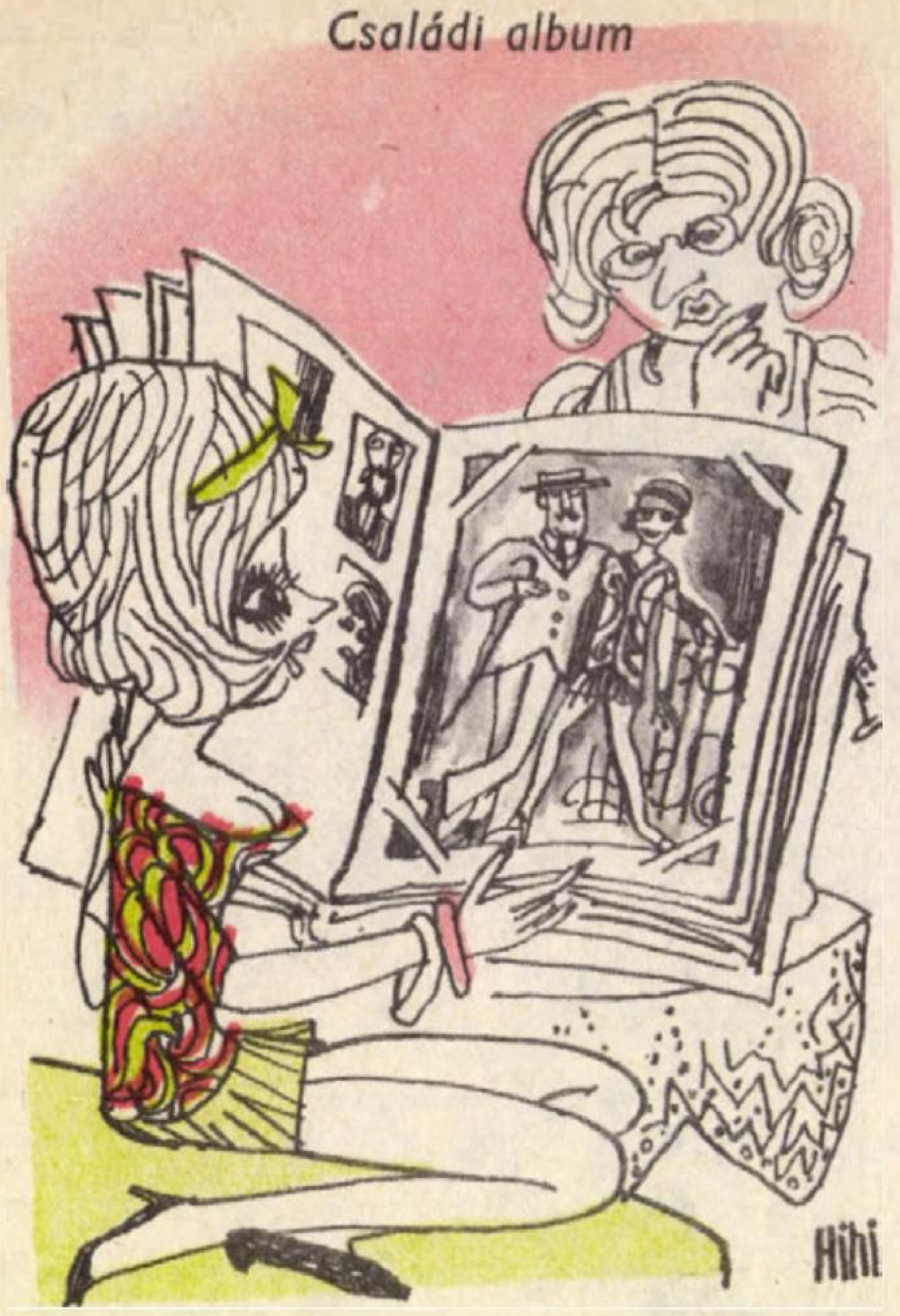

– Nagymama! Egy szót se szólhatsz a mini ellen . . .

Kompromisszum

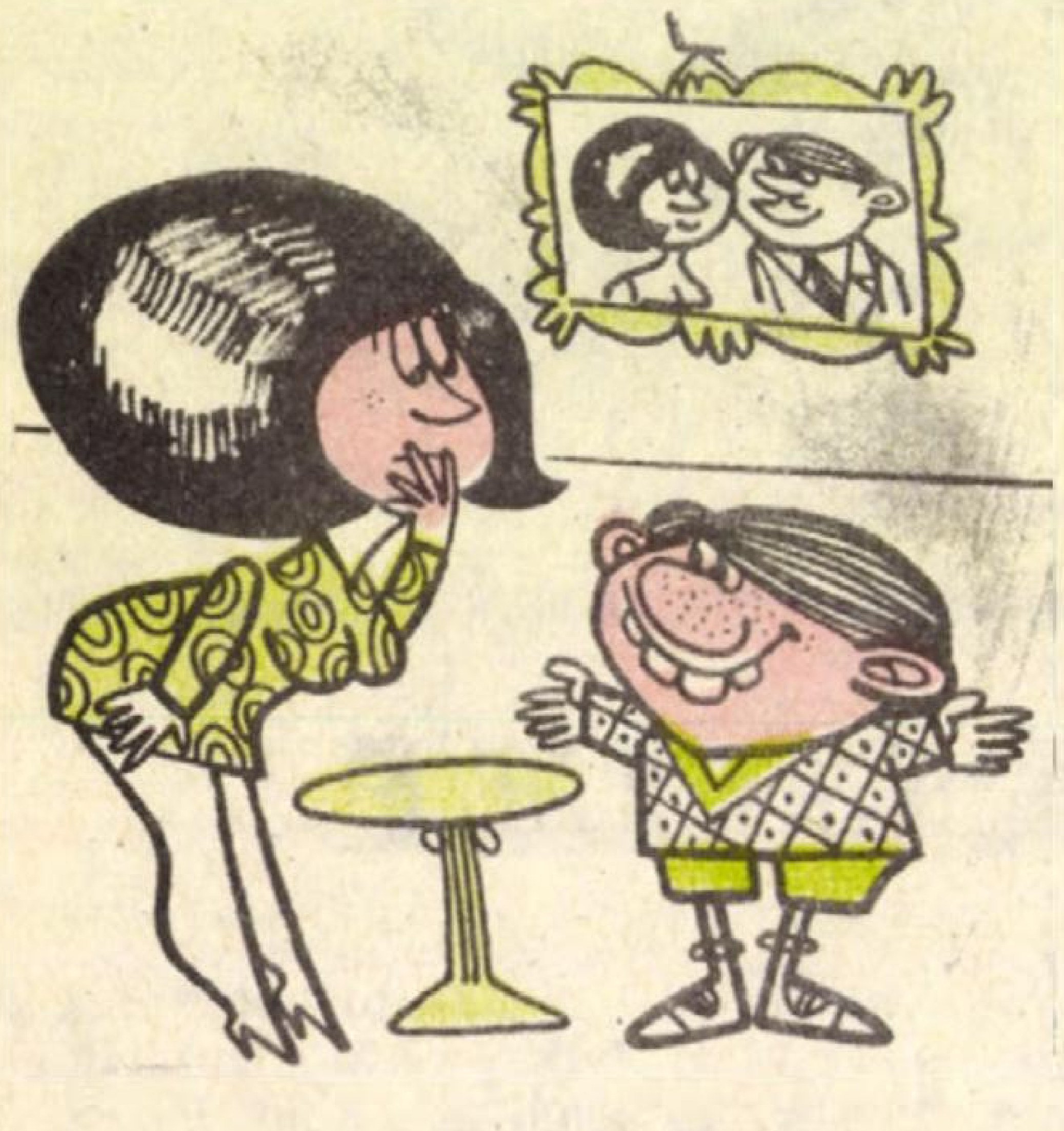

– Ne keseredj el, anyu! Ha jövőre ismét elsőbe járok, te is letagadhatsz egy évet!

HATÁRIDŐ

Azt a bizonyos izét már régen meg kellett volna javíttatnom. Most végre itt volt az alkalom. A műhelyben alacsony, telt képű ember fogadott, a mester. Szakértően bólogatott, miközben hamm! bekapott egy marék napraforgó-magot, aztán így szólt:

— Megcsináljuk, kérem, meglesz . . .

— És mikor jöhetnék érte? — kérdeztem szorongva.

— Van órája? — nézett rám szúrós tekintettel a mester.

— Van.

— Akkor igazítsuk össze az óráinkat. E hó 24-én 13 óra 47 perc 30 másodperckor átadom önnek, kijavítva.

— Nem tehetnénk át inkább 13 óra 48 percre?

— Sajnálom. Ez teljesen felborítaná a határidőt. Mi, kérem, precíziós ütemterv szerint dolgozunk. Önnel sem tehetek kivételt — tárta szét a kezét.

— Köszönöm. Pontos leszek.

A megbeszélt időpontban hajszálpontosan megérkeztem, hogy átvegyem azt a bizonyos izét. A mester ismét napraforgót rágott. Megvártam, amíg lenyel egy tételt, aztán szólásra nyílott az ajkam, de ő megelőzött:

— Ma 13 óra 47 perc 30 másodpercre ígértem a javítást. Igaz?

— Igaz.

Felütött egy hatalmas szürke könyvet:

— Tessék. Be van írva, 1478 A jelzéssel. Mi, kérem, precíz könyvelést folytatunk.

— Örülök. És az izé? — kérdeztem kiszáradt torokkal.

— Sajnos, kifogytunk az új-zélandi dörzspasztából. E nélkül nem megy. Ellenben tessék bejönni jövő hónap 9-én, reggel 5 óra 45 perc 11 másodpercre. Addigra kész lesz a javítás. Igazítsuk össze a . . .

— Kérem tisztelettel, én Nagykanizsán lakom. Nem szaladgálhatok percenként a fővárosba hiába!

— Tessék talán közelebb költözni — mondta jóindulattal. — Különben is már beírtam a határidőnaplómba. Itt szerepel a 38 129 B tétel alatt — jelentette ki határozottan.

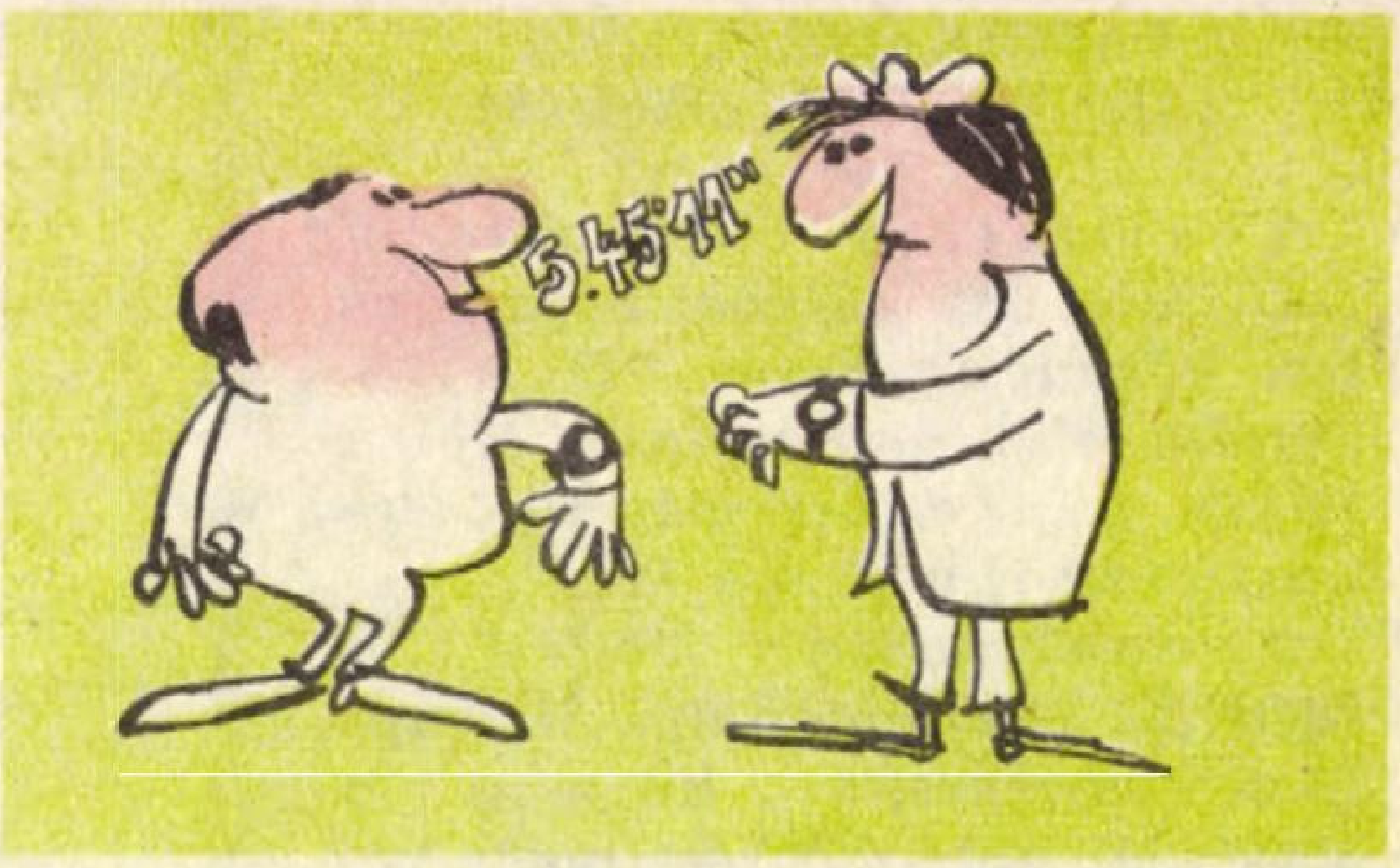

Térdre vetettem magam, átkulcsoltam a mester lábát, úgy esdekeltem:

— Tessék beírni ebbe a nagykönyvbe, hogy elkészül 2000. május 24. éjfélre. De ezt a határidőt végre tartsa is be!

A mester megenyhülten bólintott:

— No, nem bánom. Megcsináljuk. — Az ajtóból még erélyesen utánam kiáltott: — De aztán pontos legyen!

Galambos Szilveszter

Jucika, mint „őstermelő"

Pusztai Pál rajza

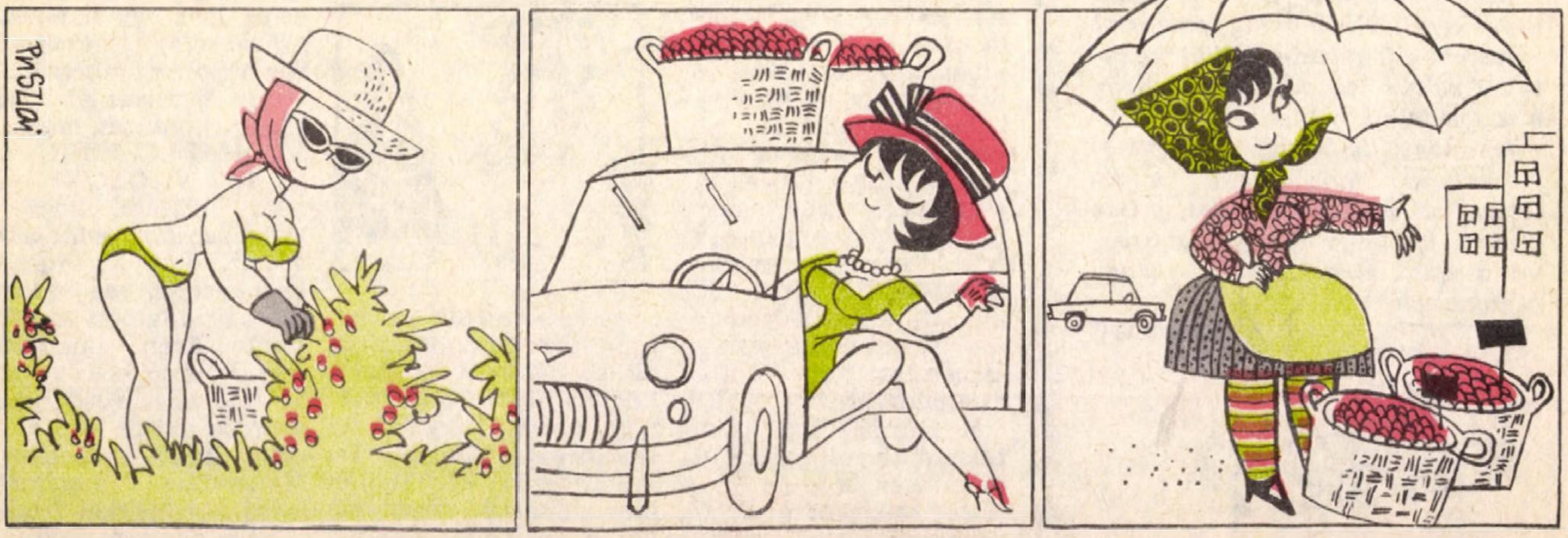

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GYERMEKÁGY — FELNŐTT GONDOK

Gyermekágyat vásároltam a napokban, és a kezdő apák nagy önbizalmával láttam hozzá az összeszereléshez. Önbizalmam túlzottnak, politechnikai képességem pedig nagyon is kevésnek bizonyult, s minden kísérletezésem kudarcba fulladt. Az összeillesztő csapok és a számukra fúrt lyukak annyira távol estek egymástól, hogy sehogy sem sikerült közös nevezőre hozni őket. De még ha ezzel megbirkóztam volna is, újabb akadály tornyosult volna elém: az alsó rácsnak megvastagított C betű formája van, épp ezért nehéz lenne az ágy szabályosan téglalap alakú „padlójához" hozzáidomítani. A kivitelezés más szempontból sem kifogástalan: a rácsozatát is girbe-görbe pálcikákból készítették. Hogy miért vettem meg mégis? Mert nem volt választék, ez volt az egyetlen példány. Pedig aznap kaptak árut, de hiába, oly nagy a kereslet, hogy rögtön szétkapkodták.

Jó lenne, ha a gyerekeknek szánt holmik is felnőtthöz illő gondossággal készülnének! Ez azonban egyelőre csak vágyálom. Az viszont remélhetőleg nem marad csupán vágyálom, hogy ezt a nagyon elfuserált ágyacskát sürgősen kicseréljék egy használhatóbbra!

Ábrahám István
Zalaegerszeg
Vörös Hadsereg útja 44.

Ki mit tud?

Erdei Sándor rajza

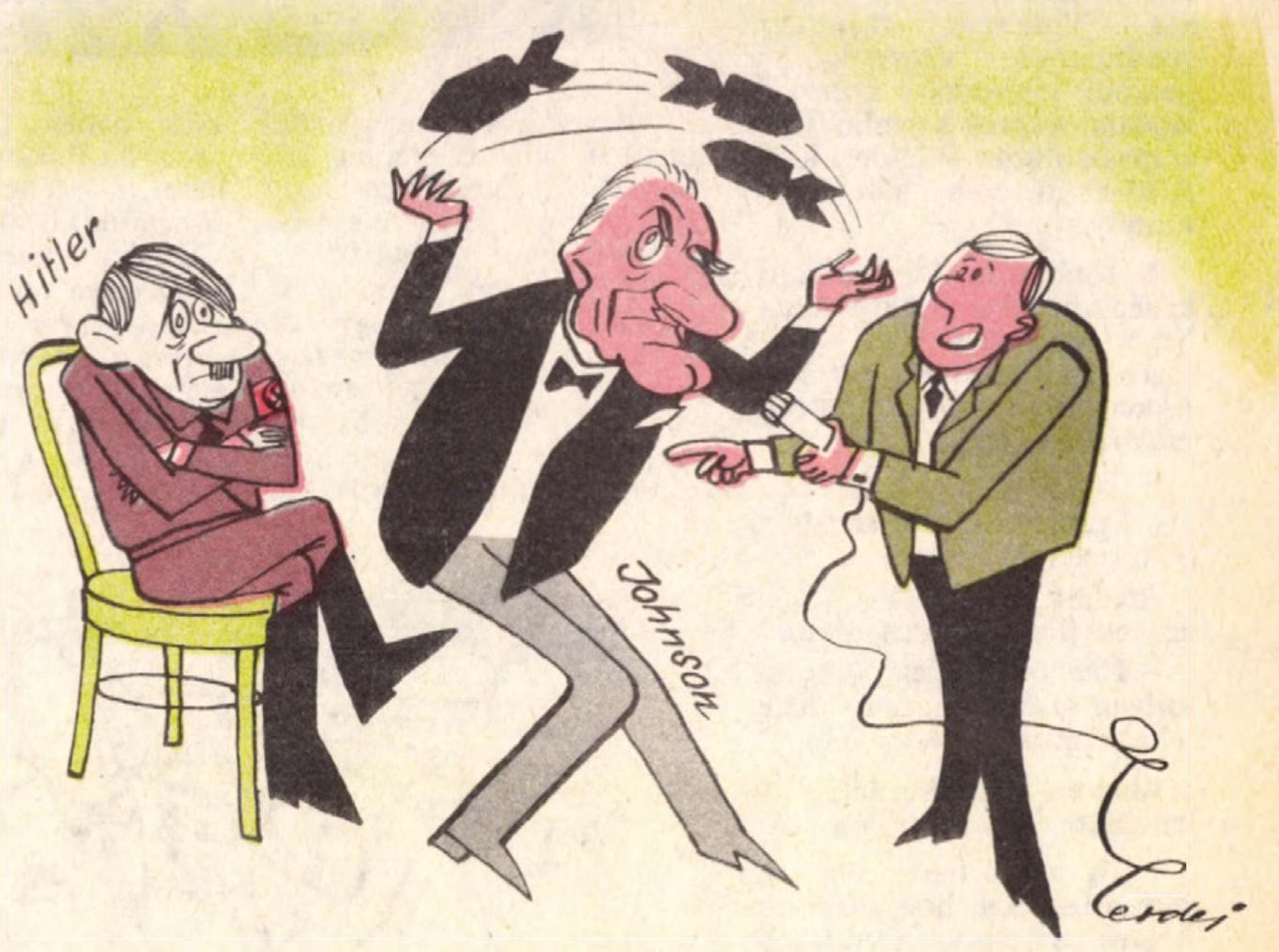

– Ha így folytatja, megoszthatja a széket azzal az úrral! . . .

Reménytelen szerelem

Pusztai Pál rajza

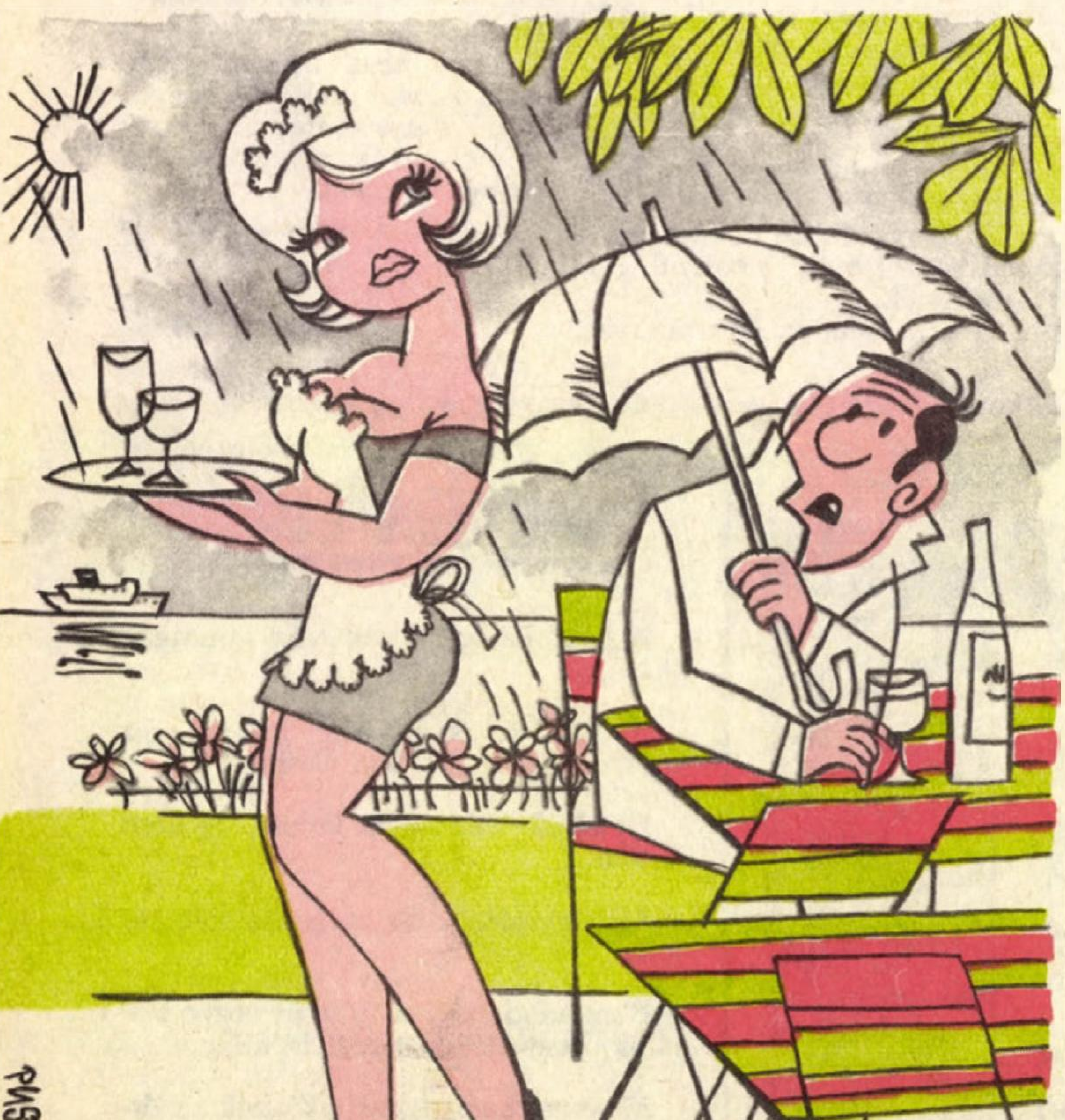

– Legalább az előidényben udvarolhassak magának, Cilike . . .

Versek

ÖTVENEN TÚLIAKHOZ

Én bizony nem vagyok már húszéves,
ha hallom: „Bácsi" . . . nem hunyok szemet,
a kutya tudja ilyen jól nevét
és lassan mindenkihez odamegy.

S ha este tíz előtt az ágy bevesz,
a nőt se sajnálom s a jó mozit,
de tudom, hogy a kortársak között
ez senki másra nem vonatkozik.

BIZONY, BIZONY . . .

Én is szeretnék ásogatni kertben,
forrásból inni, venni lábvizet,
az eget dicsérni, ha szépen csendben
a holdat kitűzi a kert felett.

Szeretnék egész nap egy szoknya szélén
beszélni arról, hogy mi jó, mi fáj,
és aztán bandukolni lassan békén,
nem tudva merre van a Giccs-határ.

SZERELEM ÖREGESEN

Vigyázni nem kell ám Ilikére,
hogy megcsal-e? ez oly természetes,
hogy én igazán nem is veszem észre,
sőt tudom, hogy a dolgok rendje ez!

Hát nem elég, ha néha látogat?
És énvelem is megcsal másokat?

Hiába fitogtatok bánatot,
ha így nem jó — még ennyit sem kapok.

Szendrő József

NEXUS

Sétálunk a napos gesztenyesoron Aladárral, örülünk a kilombosodott fáknak, a frissen festett padoknak. Vidámak, majdnem gondtalanok vagyunk; a parkból kipattan a gyerekek labdája, sikerül kapásból visszapasszolnom – látom, hogy Aladár előtt megnőtt a tekintélyem.

A sétányon jól öltözött, középkorú férfi lépked szembe, s amint elénk ér, barátságosan üdvözöljük egymást. Aladár utánafordul, s fölvillanyozva kérdi:

– Te ismered Edelényit?

– Egészen fölszínesen. Igen rokonszenves ember.

Aladárt már nem érdeklik az évszak bukolikus örömei:

– Hát ez remek, öregem, milyen szerencse, hogy közelebbi nexusban vagy vele!

Riadtan tiltakoznék, de lendülete belém fojtja a szót.

– Ugyanis hetek óta töröm a fejemet, hogyan kerülhetnék össze Edelényivel, úgy privátim... Rendkívül fontos volna! Tudod, hogy újítási főelőadó a minisztériumban, és nekem van egy kitűnő patentem az áramvezetékek tartósítására. De hát ha azon a rideg, hivatalos úton próbálom eléterjeszteni, ugye... mégiscsak más az, ha barátilag...

Bonyolult magyarázatba fog az áramvezetékekről, az ő eljárásáról, aztán elmosolyodik:

– Hiszen világos, érted nyilván!

Nyilván nem értem. Egykori fizikatanárom a megmondhatója, hogy már a gimnáziumban sem értettem a természettudományokból mindazt, ami emberileg fölfogható. Ma sem értem, hogy ő hogy volt képes végzetes gyöngémet megérteni.

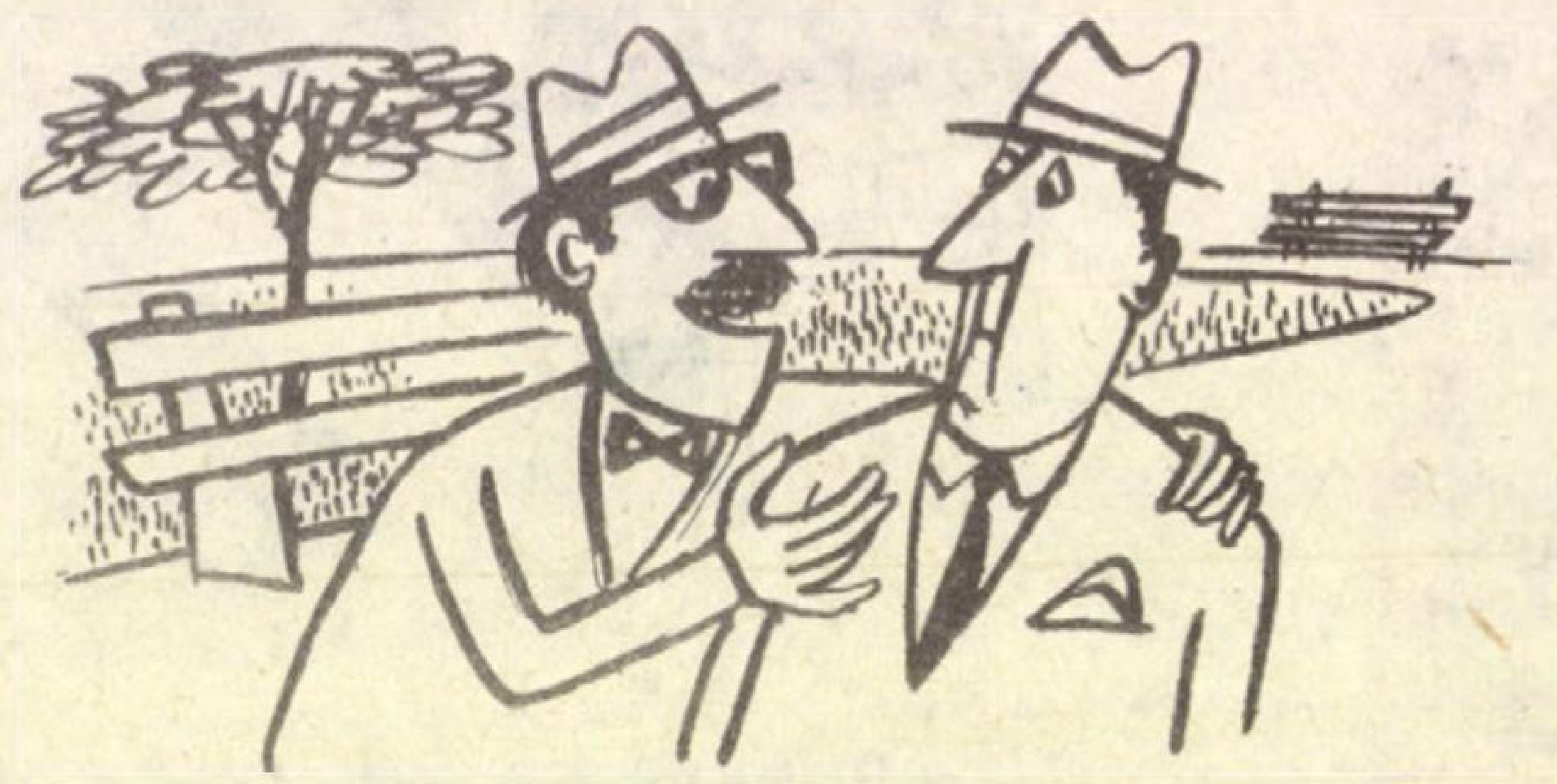

Aladár körém fonódó bizalmától azonban egy csapásra úgy érzem magam, mint aki ártatlanul fejest ugrott egy csalánbokorba. Bőröm alatt is viszket az a halk, szerény tiltakozás, amit Aladár minduntalan a számba szakaszt: hogy rendkívül gátlásos és tehetségtelen közvetítő vagyok. Nem értek az áramvezetékekhez. Edelényihez még kevésbé. És végül: legjobb volna, ha mégiscsak ő maga keresné meg ezt a derék, rokonszenves és nyilván kiváló újítási szakembert.

De valahányszor nekivágnék, Aladár átharsog rajtam, mint egy bombardon a szordinózott, árva hegedűn.

– Apró szívesség az egész! Már, ami engem illet. Mert az igazi szolgálatot nem nekem, hanem Edelényinek teszed, ha fölhívod a figyelmét erre a szellemes eljárásra. Meglátod, lekötelezed vele!

Hiába, semmiféle ingert nem érzek rá, hogy Edelényit lekötelezzem. Egyszerűen: durva tolakodásnak tartanám, ha rárontanék az áramvezetékek és Aladár ügyében. De mielőtt a számat kinyithatnám, Aladár heves, lebilincselő kézrázással búcsúzik:

– Hát, öregem, nagyon köszönöm! Mindenesetre a napokban érdeklődöm majd nálad.

És balga remény volt azt hinni, hogy ez csak afféle búcsúszólam. Mert érdeklődik is. Három nap múlva.

Szeretném belehörögni a telefonba, hogy én nem ígértem semmit, nincs is módom hirtelenében összenyájasodni Edelényivel. De telefonon is Aladár hangja bizonyul erősebbnek:

– Á, jobb az ilyesmit személyesen, mindjárt fölugrom hozzád! – s e biztató ígérettel levágja a kagylót.

Aztán már ott is van.

Megró lustaságomért, majd fölszólít, hogy tüstént üljek íróasztalhoz s hívjam föl rá meleg hangú levélben Edelényi figyelmét. Kétségbeesetten meredhetek rá, de ő megnyugtat: a többit ő már elintézi. Azonnal viszi a levelet a főpostára, föladja.

– Expressz! – nyugtat meg ismét, ujját lengetve.

Majd sokáig semmi. Egy-két hétig. Míg Aladár ismét föl nem hív.

– No, mit szólsz Edelényihez?

– Miért? – kérdem vissza jámboran.

– Miért? A füle botját se mozgatja! Meg se nyikkant a leveledre! Tudod, szép kis barátaid vannak! – Hangja drámaivá mélyül: – Meg kell mondjam, ez egyenesen sértő! Nem is rám, de rád nézve!

Csodálkozhatom-e hát, mikor a derék újítási főelőadó legközelebbi találkozásunkkor töprengőn összevont szemmel néz rám, majd hűvösen fogadja köszönésemet. Igaz, hiszen megsértett! – villan eszembe Aladár végszava. Bár talán én sem ünnepelném érte, ha egy hajnalon az ő expresszlevelével ébresztene a postás.

Azon sem ütődöm meg, hogy Aladár széltében híreszteli: megbízhatatlan, önző fráter vagyok, egy lépést sem tennék senkiért.

Elvégre a szívességnek is van ára.

Vidor Miklós

Pletykálkodás

Szegő Gizi rajza

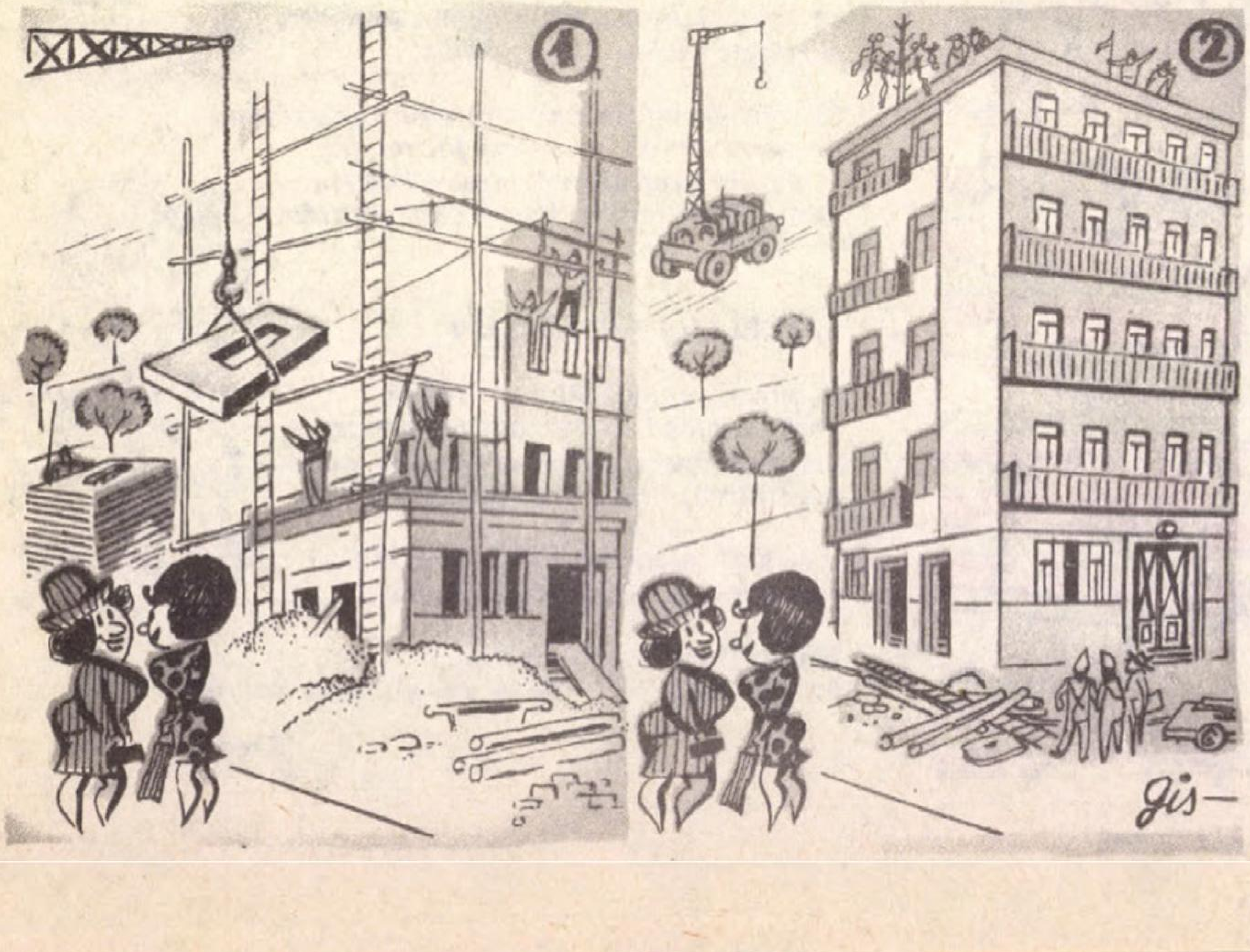

MINDENFÉLE

A háborús feszültség még mindig a béke jele.

A pokolba is szívesen jut az, aki ragaszkodik a túlvilági élethez.

Fiatalnak lenni nem érdem, de nem is bűn.

Saját magáért a sznob is őszintén rajong.

Nem gondolják az új után vágyó fiatalok, hogy nekik a régi is új?

Mekkora becsvággyal alkottak az őskorban, hogy a régészeknek legyen mit kiásniuk!

Csillapító hatású lenne, ha mindenki csak idegen nyelven káromkodhatna.

F. L.

LUDAS MATYI

EMLÉKKÖNYVÉBE

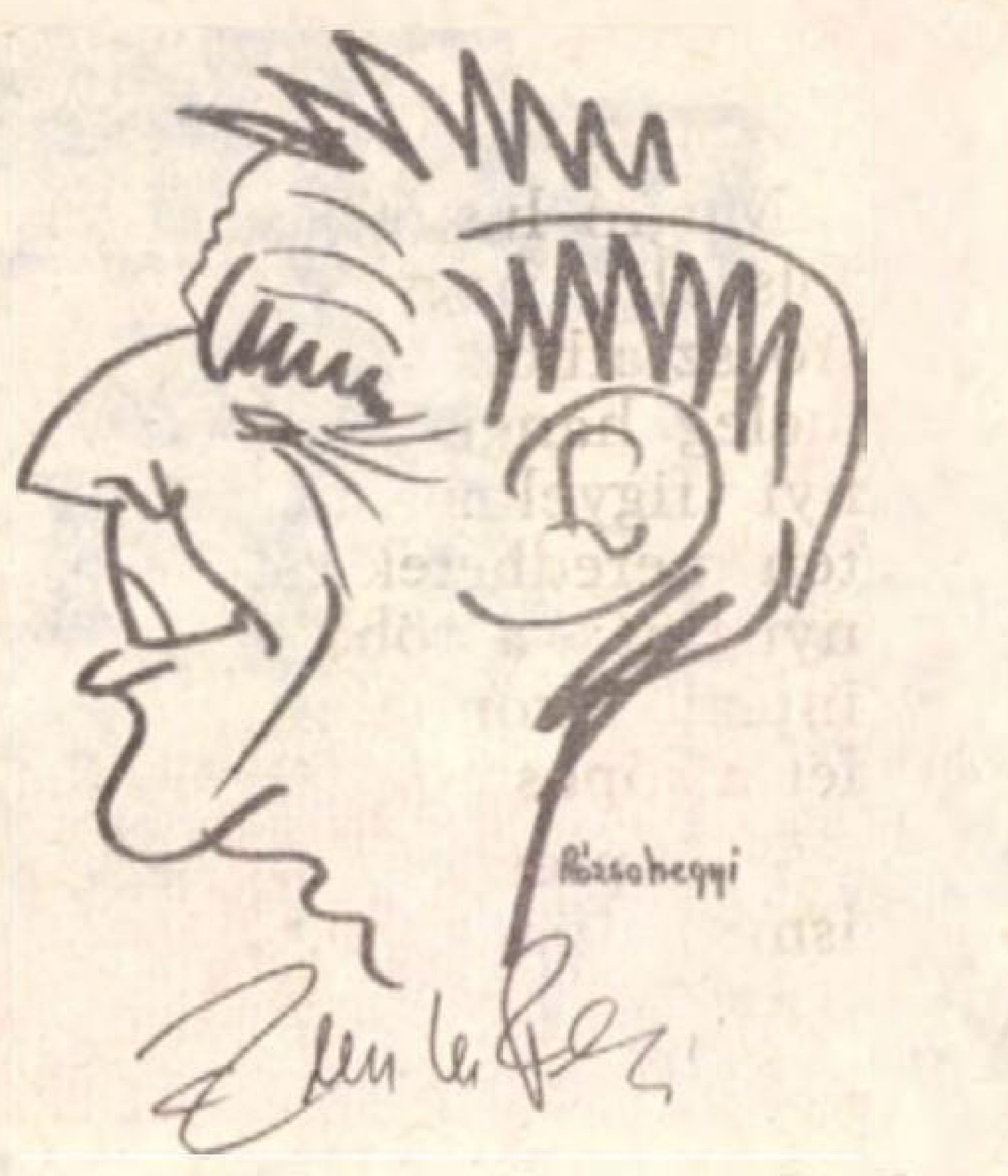

Amikor Debrecenben a Ludas Matyi címszerepét játszottam, nagyon sokan a magánéletben is Ludas Matyinak neveztek. Gyakran hallottam az utcán a halk megjegyzést: „Itt jön a Ludas Matyi!” Később a budapesti Úttörő Színházban, a mai Tháliában is játszottam Ludas Matyit, de itt nem vált be a debreceni trükköm. Ott ugyanis huszonöt botütés helyett csak ötször, hatszor sújtottam Döbrögi uramra. A számolással csaltam. A második ütésnél hatot, a harmadiknál tizenegyet mondtam, és így tovább. Budapesten azonban, az Úttörő Színházban, a gyerekek kórusban számlálták az ütéseket, és így egytől huszonötig rá kellett ütnöm Döbrögire. Az Úttörő Színház kis nézői azután, amikor a kiskapuban autogramért várakoztak, nem elégedtek meg a nevemmel, a Ludas Matyit is le kellett írnom.

Még inkább azonosultam a szerepemmel, amikor a Tenkes kapitánya lettem. Mindenki és mindenhol Tenkesnek nevezett. Hiába voltam Mátyás király a színpadon — Tenkes maradtam. Amikor például azt kérdeztem Mátyás király szerepében, hogy „Ki tesz itt igazságot?”, többen felkiáltottak a nézőtéren: „A Tenkes kapitánya!” A „Naszreddin Hodzsa” címszerepében hosszú szakállal jelentem meg a színpadon, mire a nézőtéren megszólaltak: „Itt jön a Tenkes kapitánya!” Sőt, leveleket is kaptam a Tenkes kapitányának címezve. A magyar postáról régen tudtam, hogy feladata magaslatán áll, mégis meglepett, amikor egy olyan levelet kaptam, amelyen az utca neve sem volt feltüntetve. Ez a címzés állott a levélen: „Naszreddin Tenkes Hodzsa kapitány úr részére.”

Kézbesítették...

Zenthe Ferenc

Mai gyerekek

Várnai György rajza

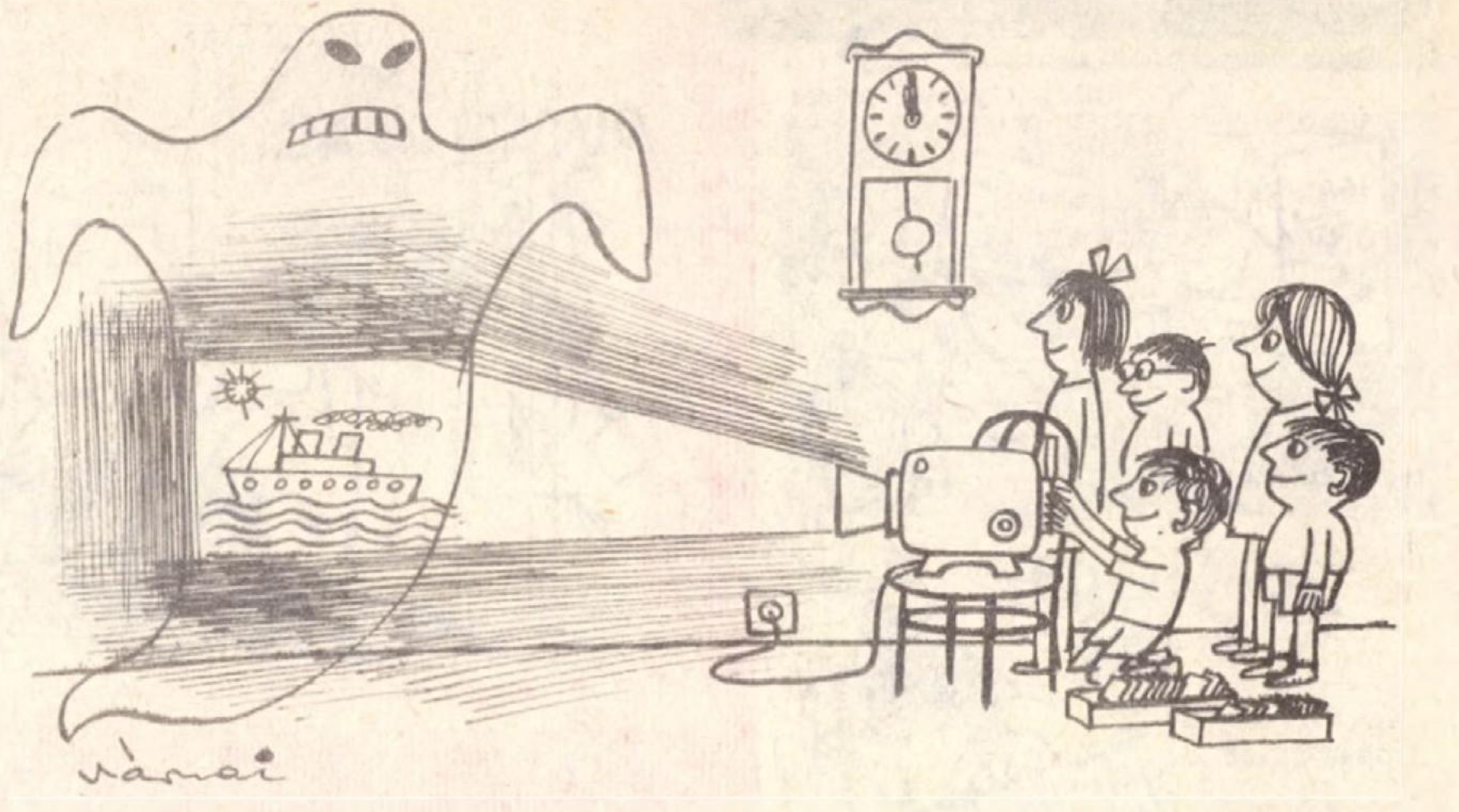

Előadások percről-percre

Vasárnaponként és néha egy-egy szerda délután igen népszerű műsorszáma a rádiónak a „Mérkőzések percről percre” című közvetítéssorozat. Három főmérkőzésen kívül még vagy négy-öt, kisebb jelentőségű találkozóról adnak helyszíni közvetítést. Kicsit belemelegszik a hallgató az egyik mérkőzés izgalmaiba, máris átkapcsolnak a következőre, a harmadikra, az ötödikre; a nevek, az eredmények csak úgy kavarognak az ember agyában, viszont minden eseményt azon melegiben közölnek a futballrajongókkal.

Gondoltam, miért nem veszi át ezt a módszert mondjuk a drámai osztály. Egy csendesebb hétköznap este is legalább tízegynéhány budapesti színház játszik, miért ne adhatnának helyszíni közvetítés sorozatot? Valahogy így képzelem el a fejleményeket:

Bemondó: Kedves hallgatóink, helyszíni közvetítést adunk a ma esti színházi műsorokból. Elsőnek kapcsoljuk a Nemzeti Színházat. Vajon, megkezdődött-e már a Bűnbeesés után?

Gulyás: Igen, már megkezdődött, és éppen Quentin monológját hallhatjuk a színpadról. Kálmán Gyuri remek formában, szinte ellenállhatatlanul száguldozik a színpadon. Noha az ellenfél három csinos nőből állított védelmi falat, de ez Quentin Gyuri számára nem jelenthet leküzdhetetlen akadályt. Most megtorpant, és egy kissé csapkodóvá vált a játéka, ugyanis az asztalt csapkodja, így megkérdezem, megkezdődött-e már az előadás az Operaházban?

Szepesi: Nem, még csak hangolnak a muzsikusok, Karajan osztrák bíró intésére várnak, hogy megkezdhessék Rigoletto és a mantuai herceg küzdelmét. Addig kapcsoljunk át a Vidám Színpadra.

Szűcs: Ahol már eredményről is beszámolhatok: megvan az első poén! Kazal átadta Kibédinek, az egyből viszszakérdezett, Kazal kapásból rávágta a feleletet, és a tapsból, nevetésből is lemérhetik hallgatóink, milyen a siker. De kapcsoljunk át az Ódry Színpadra, vajon megvan-e már az első gyilkosság a krimiben?

Novotny: Minden pillanatban érik a gyilkosság. A gonosztevő a függöny mögött áll, Halász Jutka közeledik felé, ollóba fogja ellenfelét... Megvan! Gyilkosság! Kedves hallgatóim, megvan az első bűntett! Ezek után átadom a szót az Operaháznak.

Szepesi: Ahol azóta egy sor esemény történt, amelynek ismertetésére majd visszatérek az előadás végén. Éppen a Rigoletto-ház kapuja előtt folyik a játék, és jelenleg Herceg II., a mantuaiak csatára indított el egy remek áriát. Rigolettónak sikerült kicseleznie a Herceget, és máris szöktetheti Gildát. Bravó, Rigoletto, így kell ezt csinálni! Hogy viszi a zsákot, hogy viszi! Még egy csel, még egy csel, még mindig nála van a zsák... No, most szépen ejteni! Úgy van! Ragyogó volt! Rigoletto kapásból beejtette a zsákot a tóba! Gilda tehetetlen volt. Ő volt a zsákban. Öngól!

Bemondó: Kedves hallgatóink, helyszíni közvetítést adtunk a ma esti színházműsorokból. A második felvonásokat a Kossuth-adón közvetítjük!

Tardos Péter

VEGYÜNK EGY PÉLDÁT!

Fülöp György rajzai

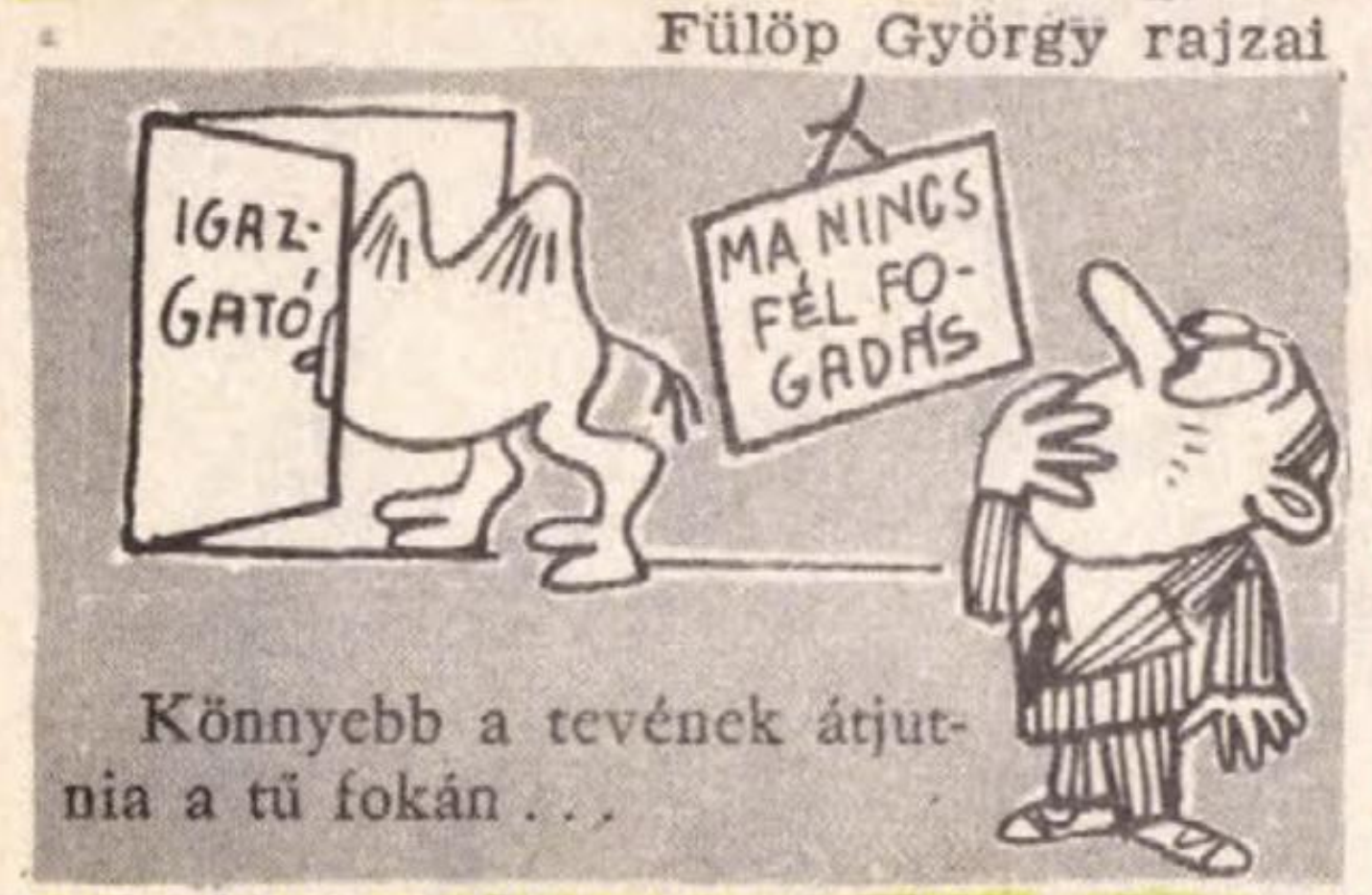
IGAZGATÓ
MA NINCS FÉLFOGADÁS

Könnyebb a tevének átjutnia a tű fokán . . .

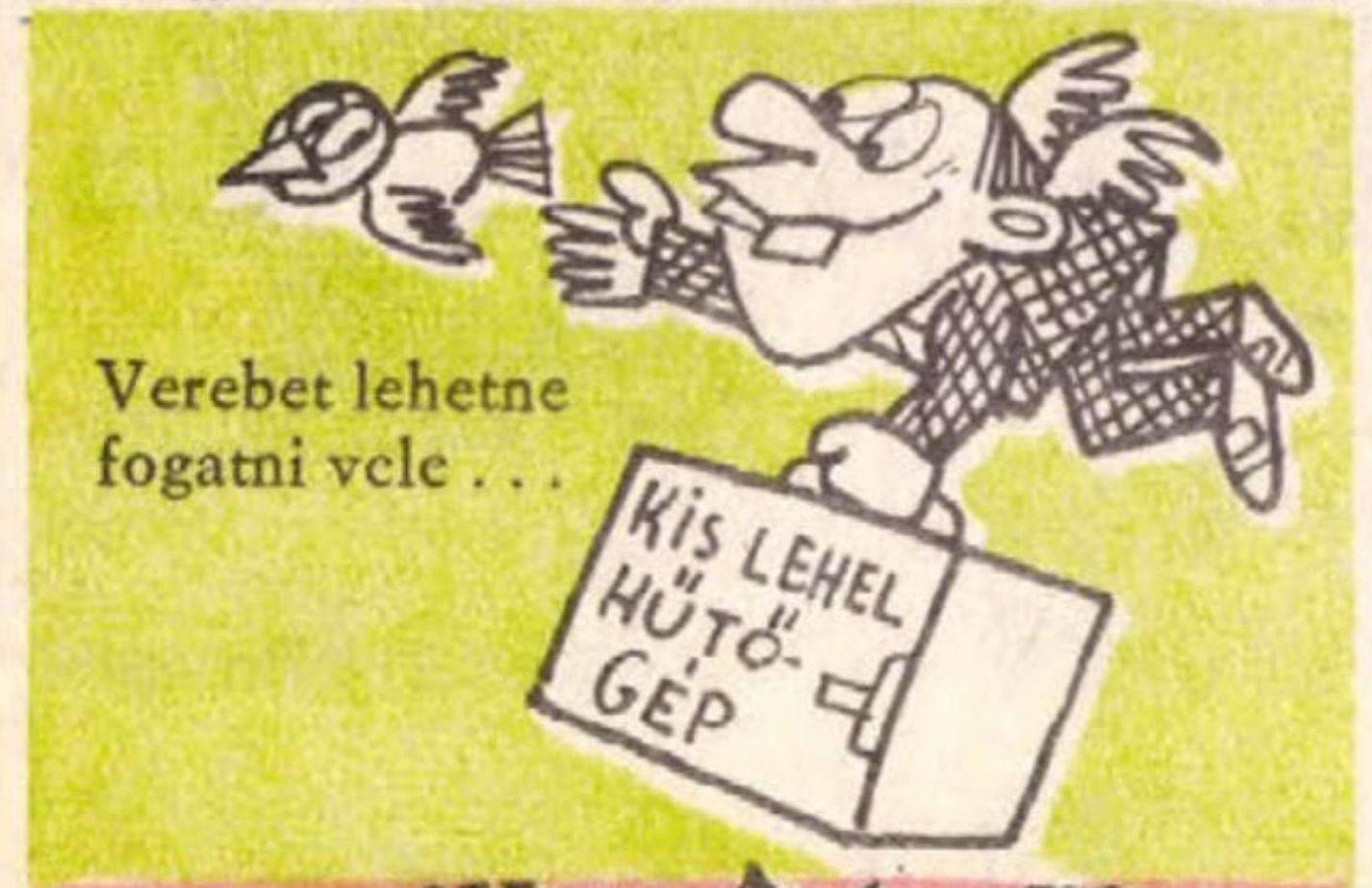
KIS LEHEL HŰTŐGÉP

Verebet lehetne fogatni vele . . .

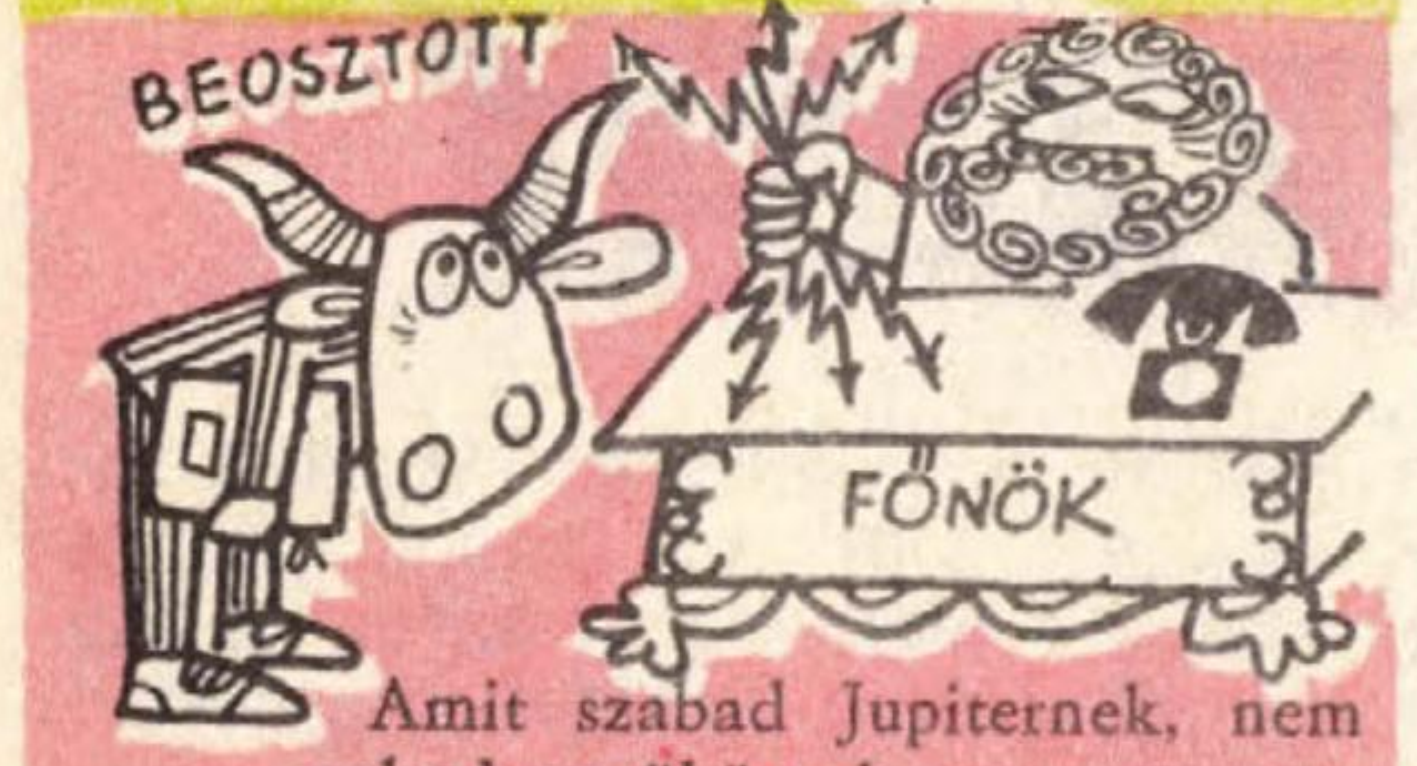
BEOSZTOTT
FŐNÖK

Amit szabad Jupiternek, nem szabad az ökörnek . . .

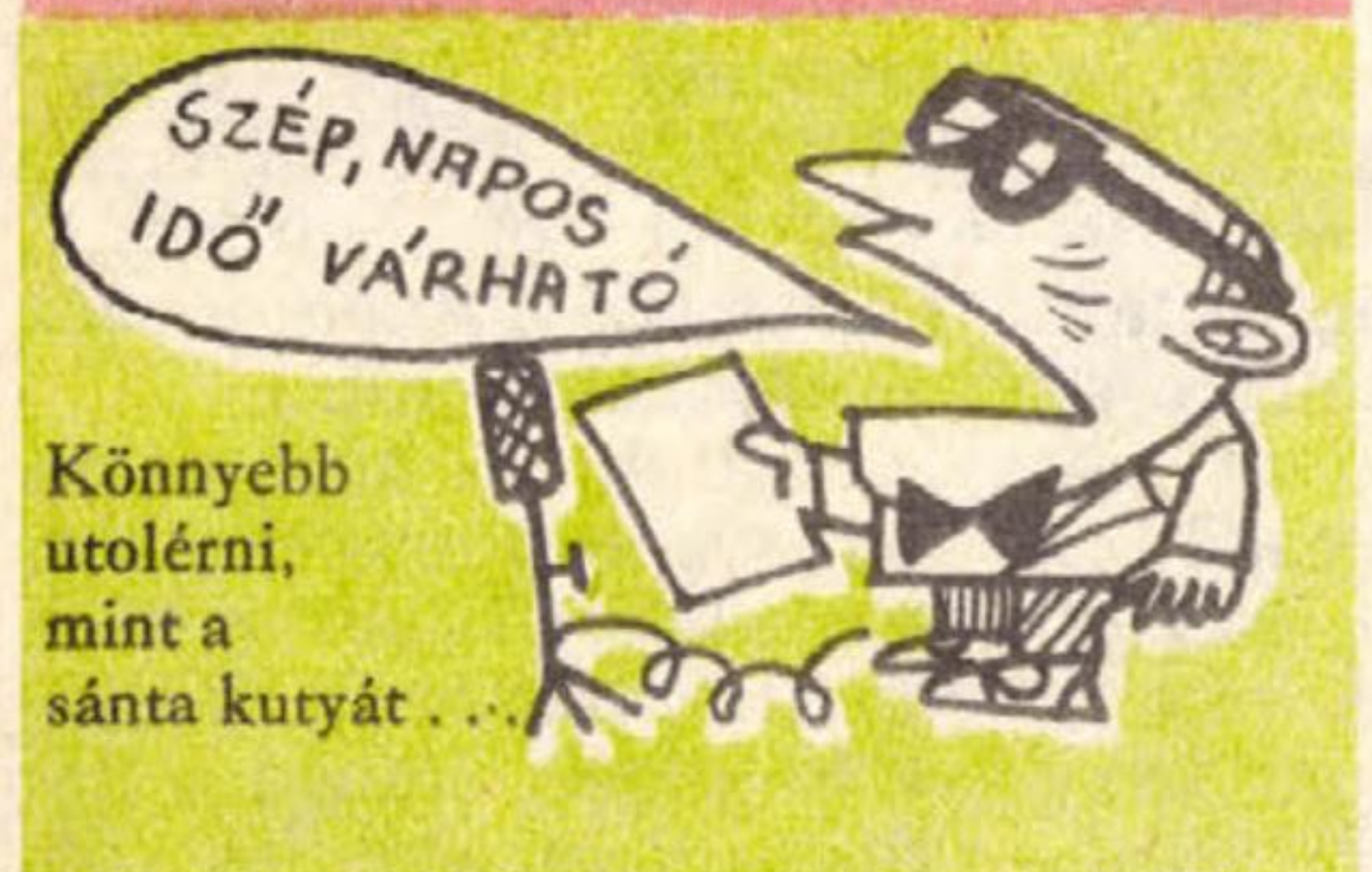
SZÉP, NAPOS IDŐ VÁRHATÓ

Könnyebb utolérni, mint a sánta kutyát . . .

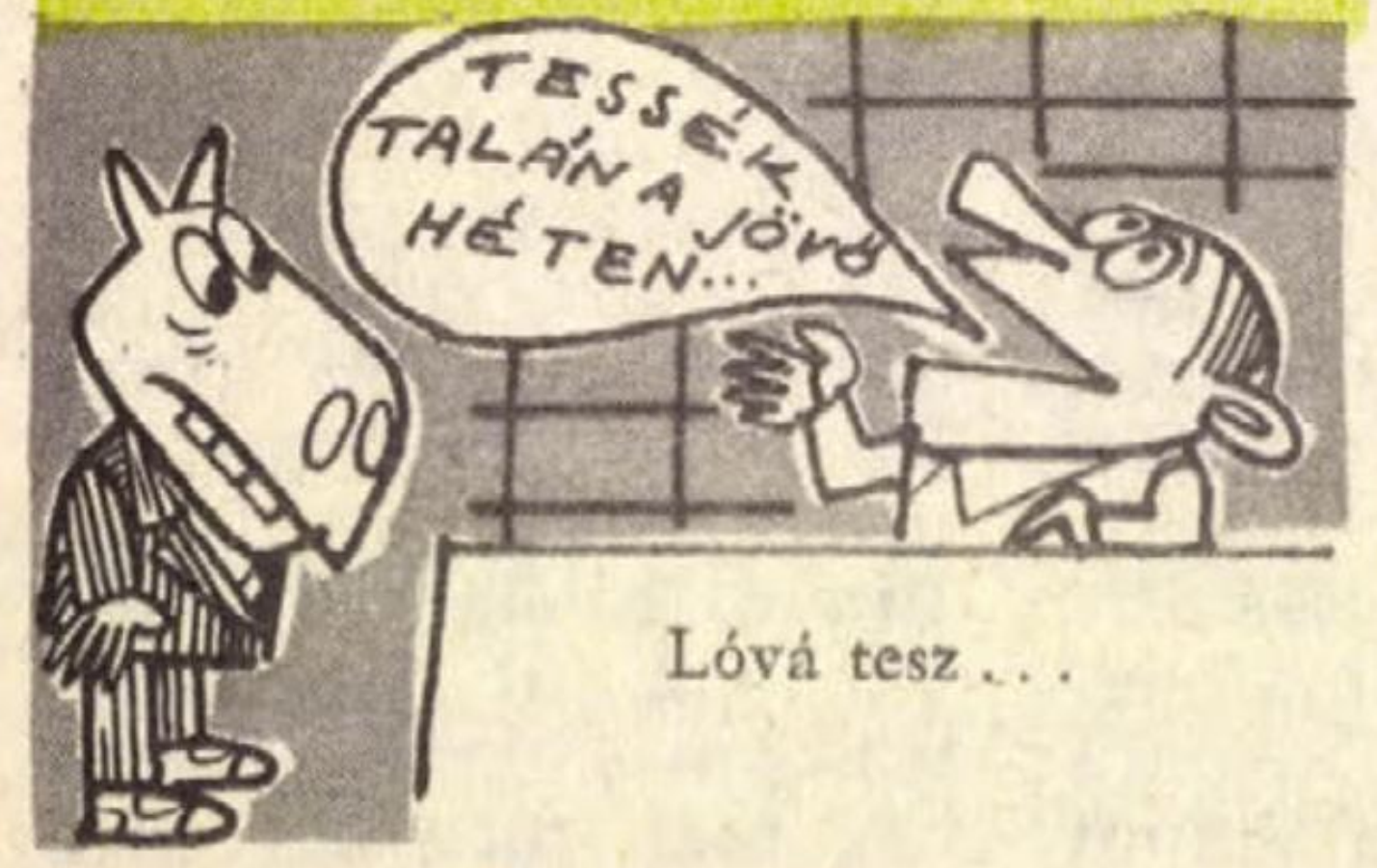
TESSÉK, TALÁN A JÖVŐ HÉTEN...

Lóvá tesz . . .

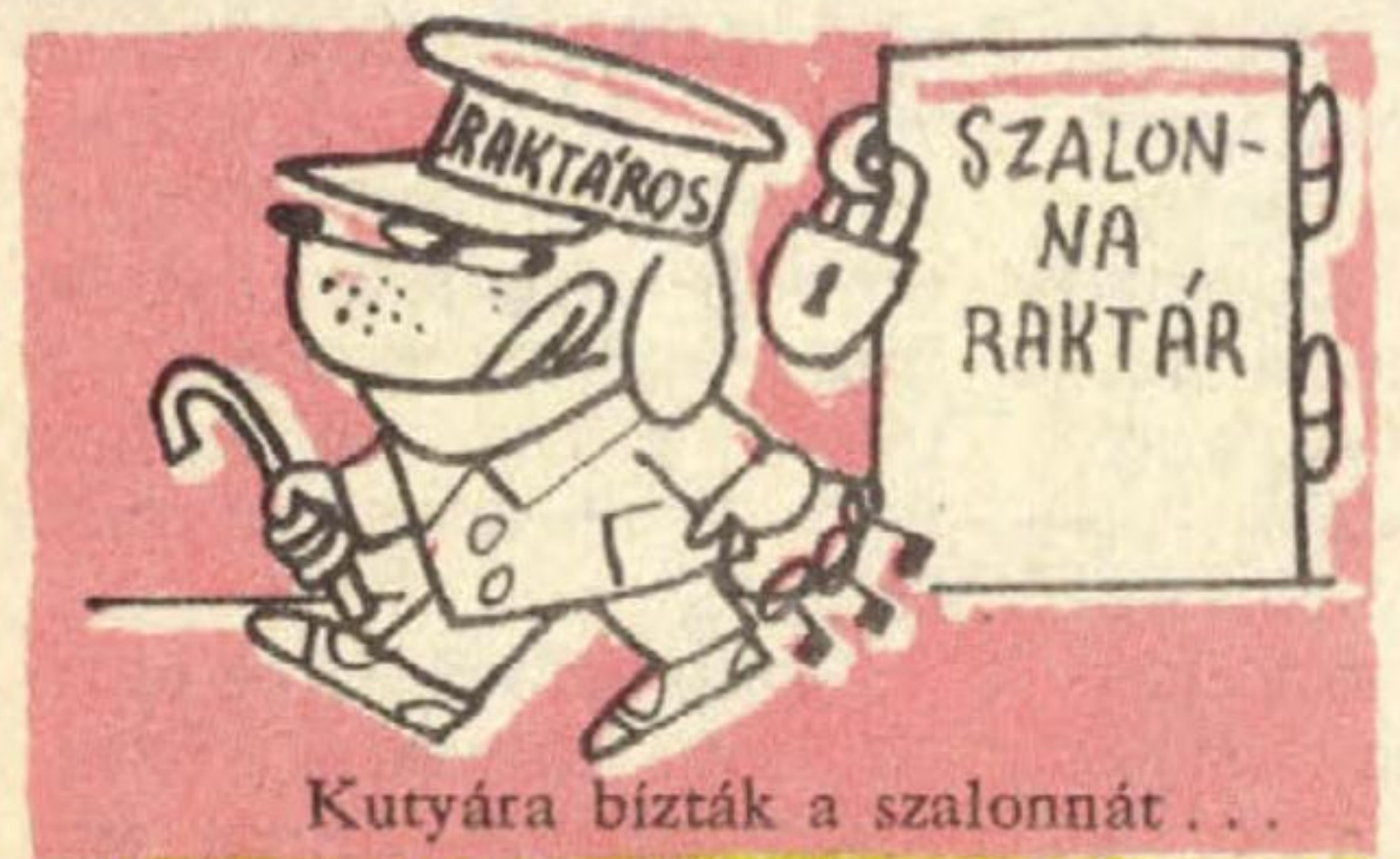
RAKTÁROS
SZALONNA RAKTÁR

Kutyára bízták a szalonnát . . .

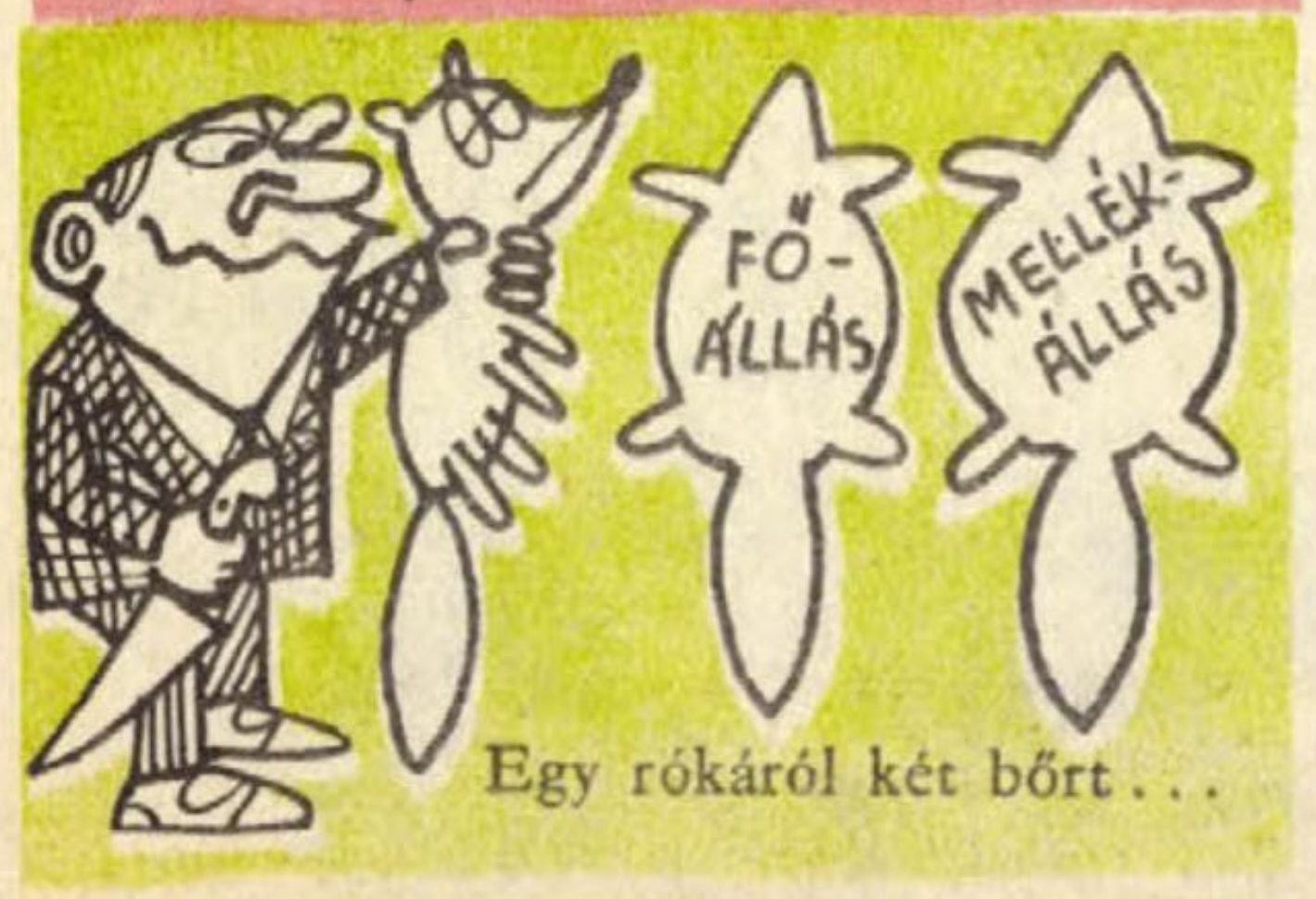
FŐÁLLÁS
MELLÉKÁLLÁS

Egy rókáról két bőrt . . .

EMBER és ÁLLAT

MEGOLDÁS

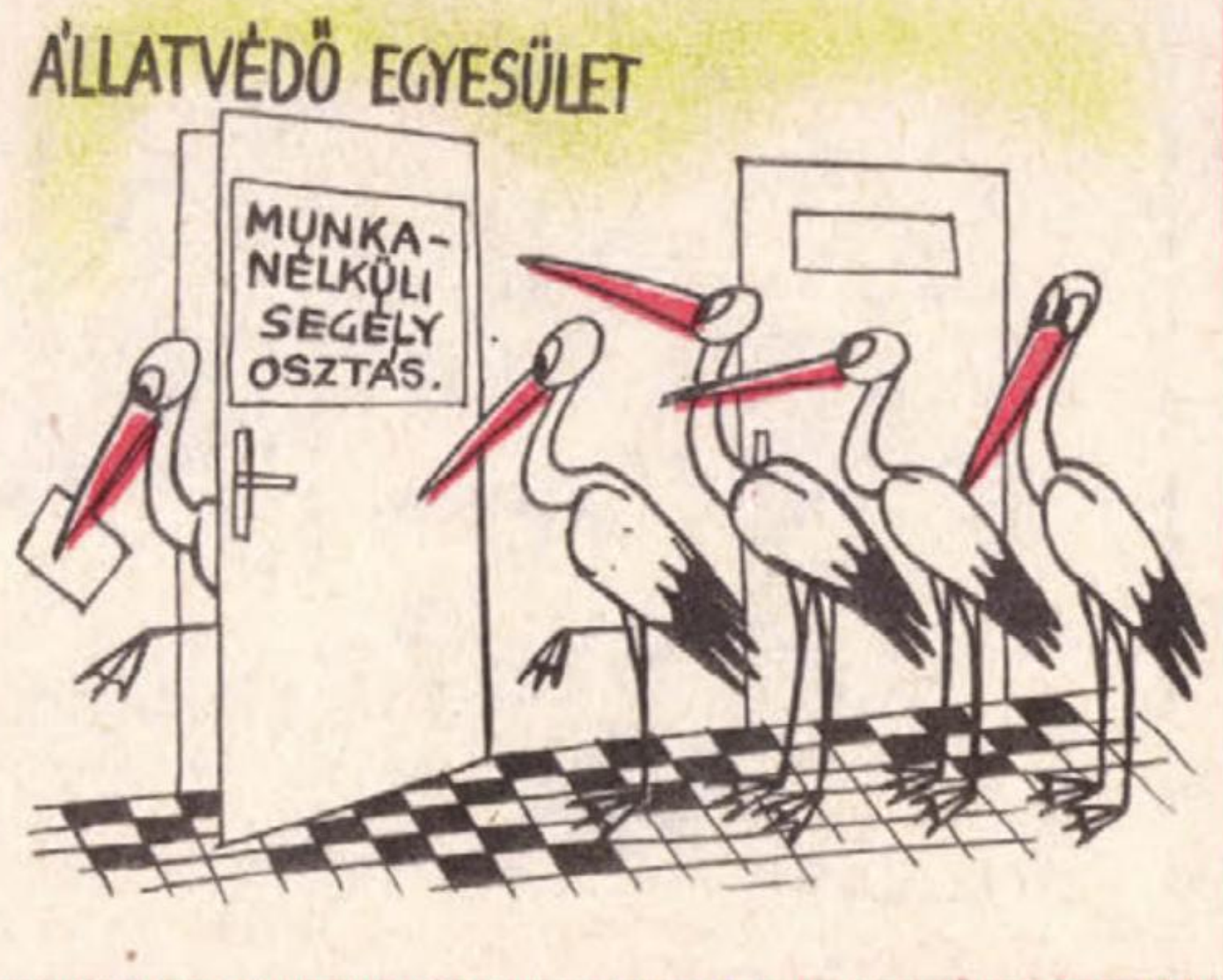
ÁLLATVÉDŐ EGYESÜLET
MUNKANÉLKÜLI SEGÉLY OSZTÁS.

VÁRAKOZÓK

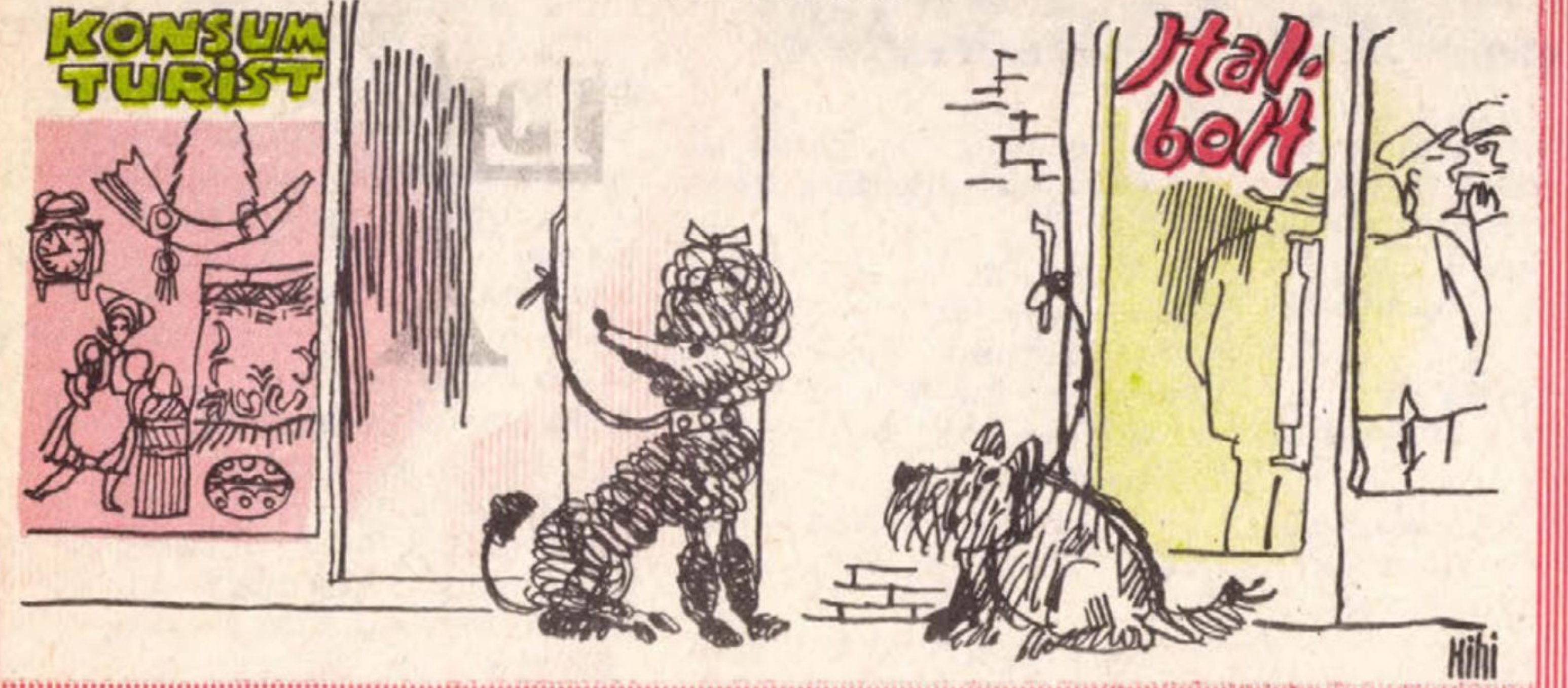
KONSUM TURIST
Ital-bolt
Hihi

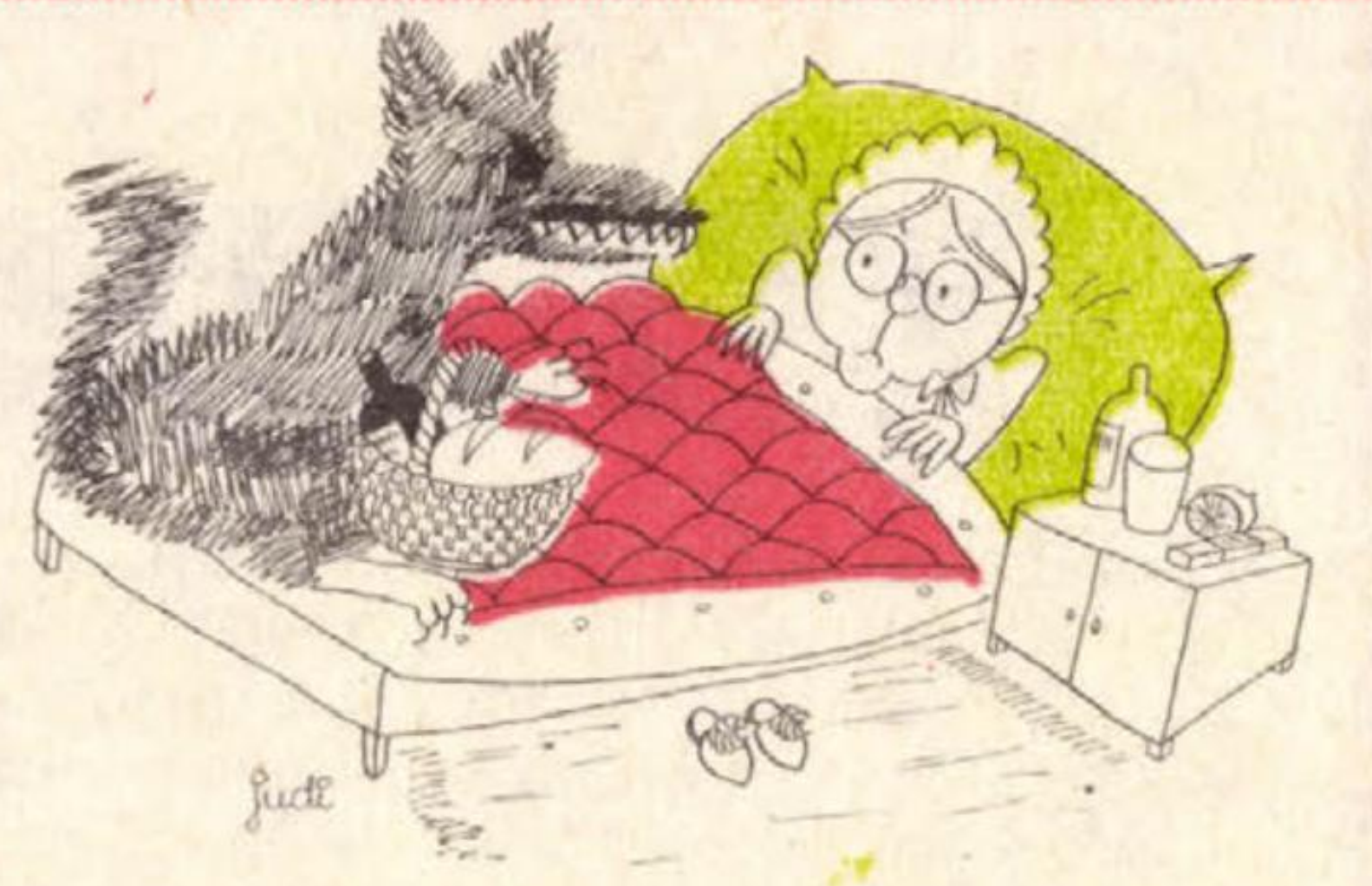

– Bennem bízhatsz, nagyanyó! Én nem küldelek szociális otthonba.

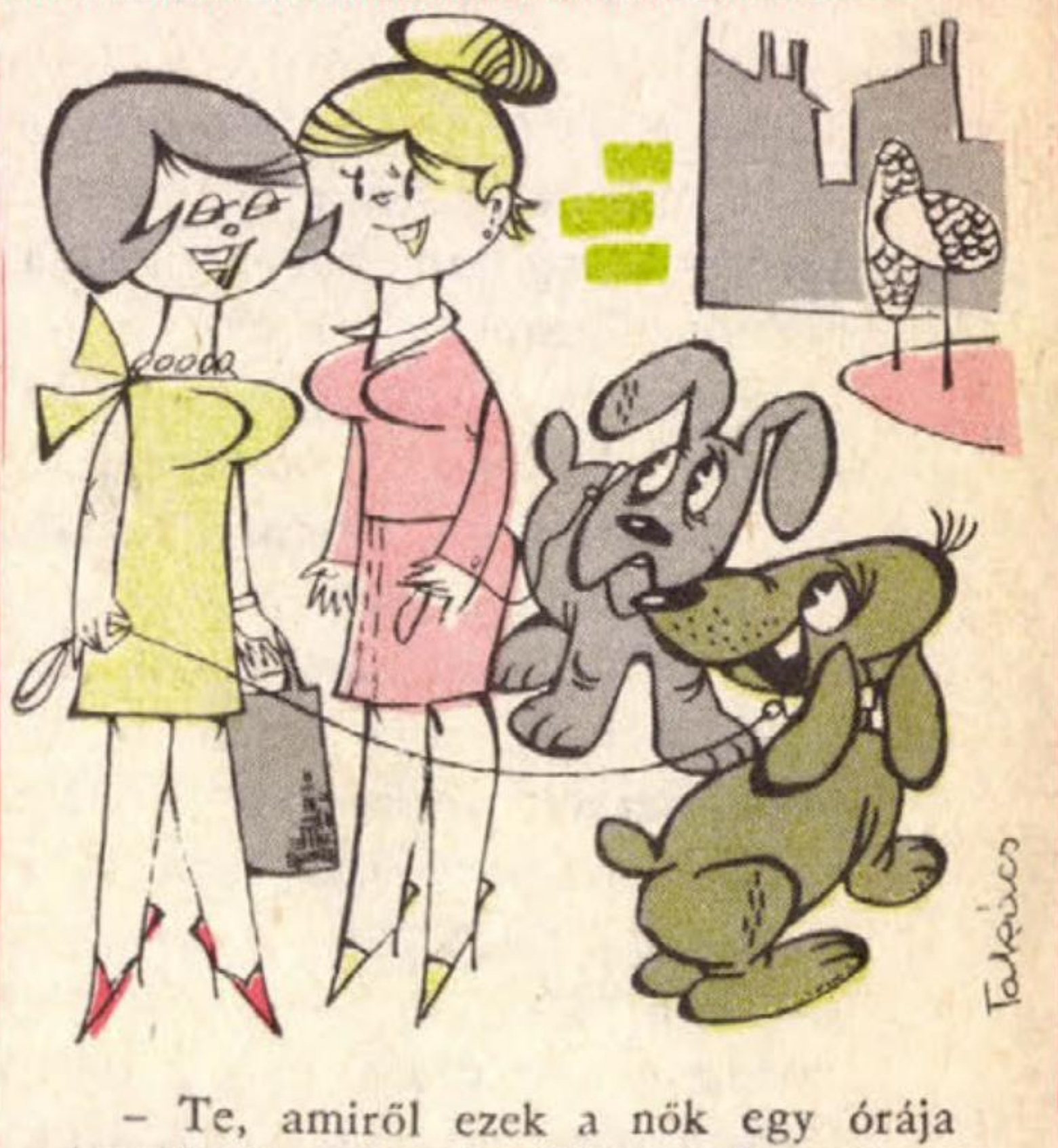

– Te, amiről ezek a nők egy órája beszélnek, azt mi néhány vakkantással letárgyaltuk volna.

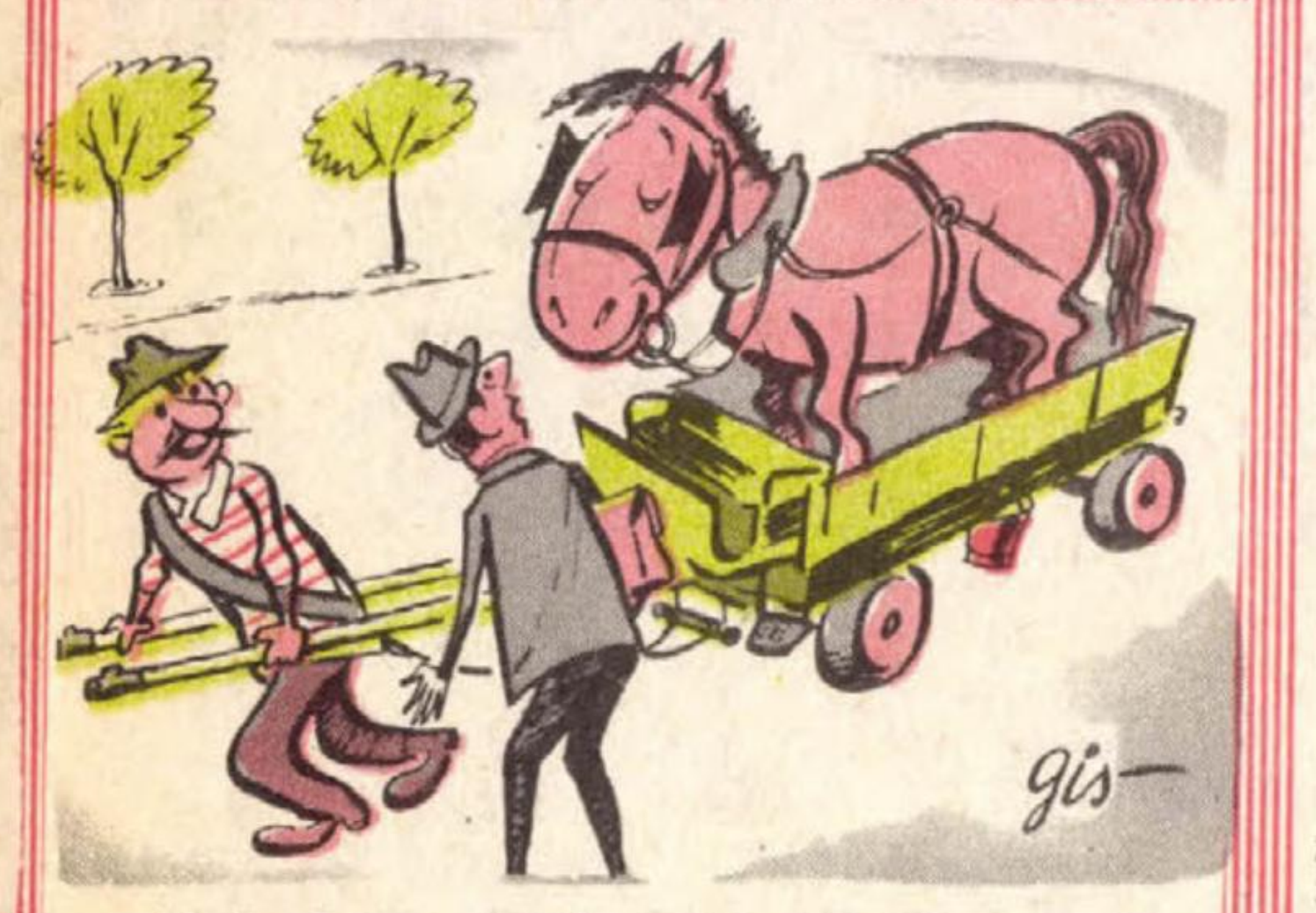

– Hajnal óta gürcöl, szegény! Ráfér egy kis kímélet . . .

LELKES KUTYUS

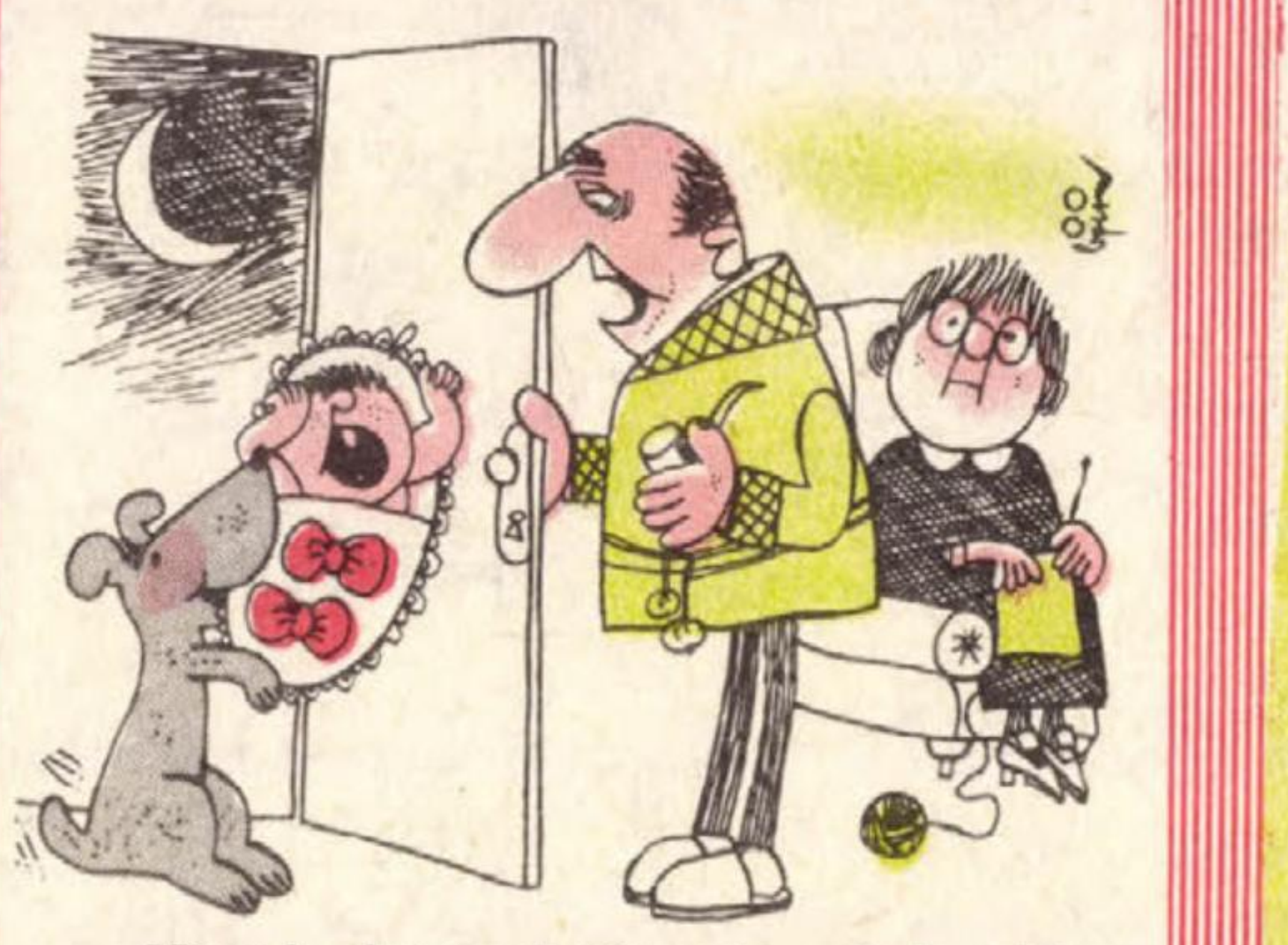

– Viszed vissza rögtön oda, ahol találtad?! . . .

A LAKÁSSZÉLHÁMOS

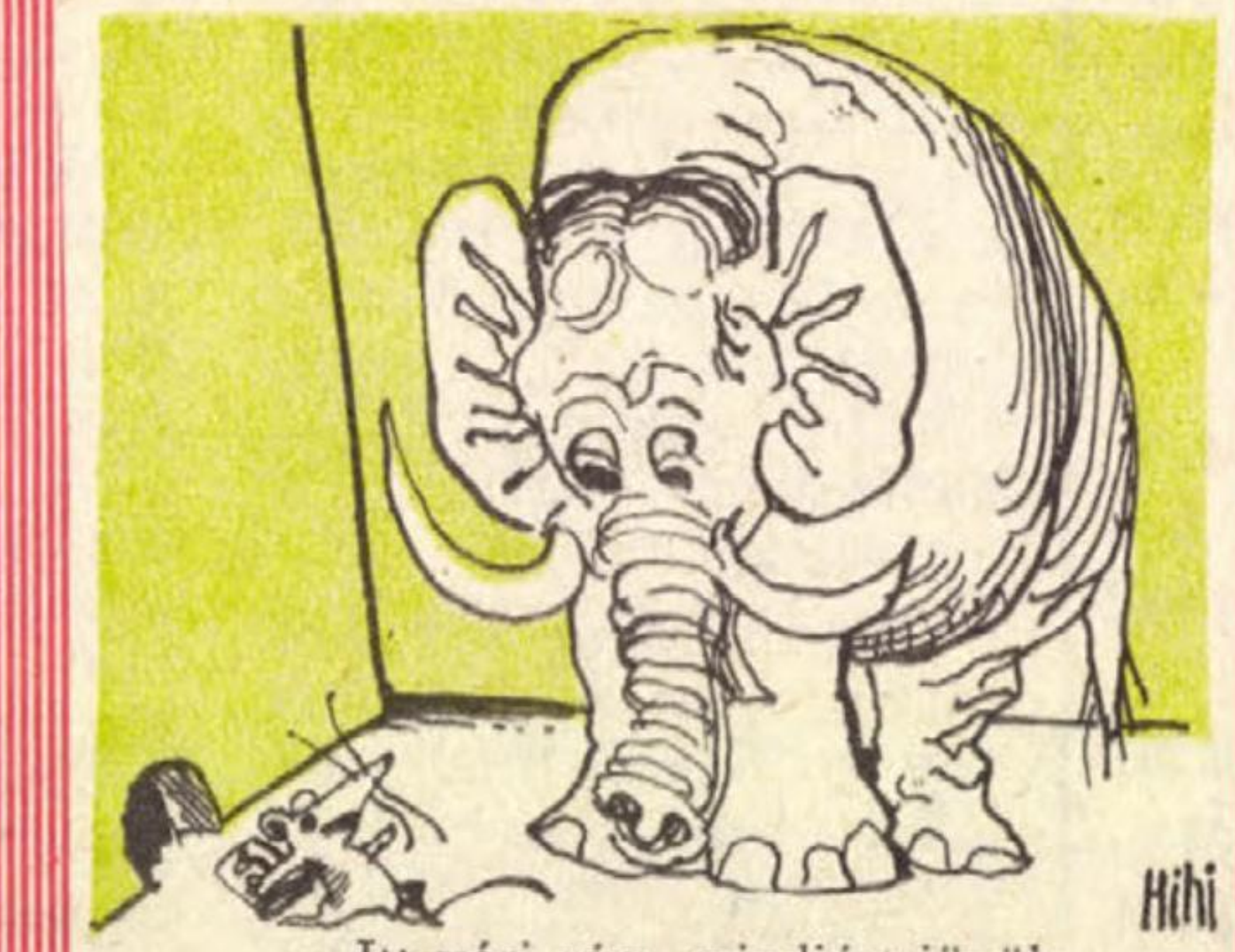

– Itt várj rám, mindjárt jövök.

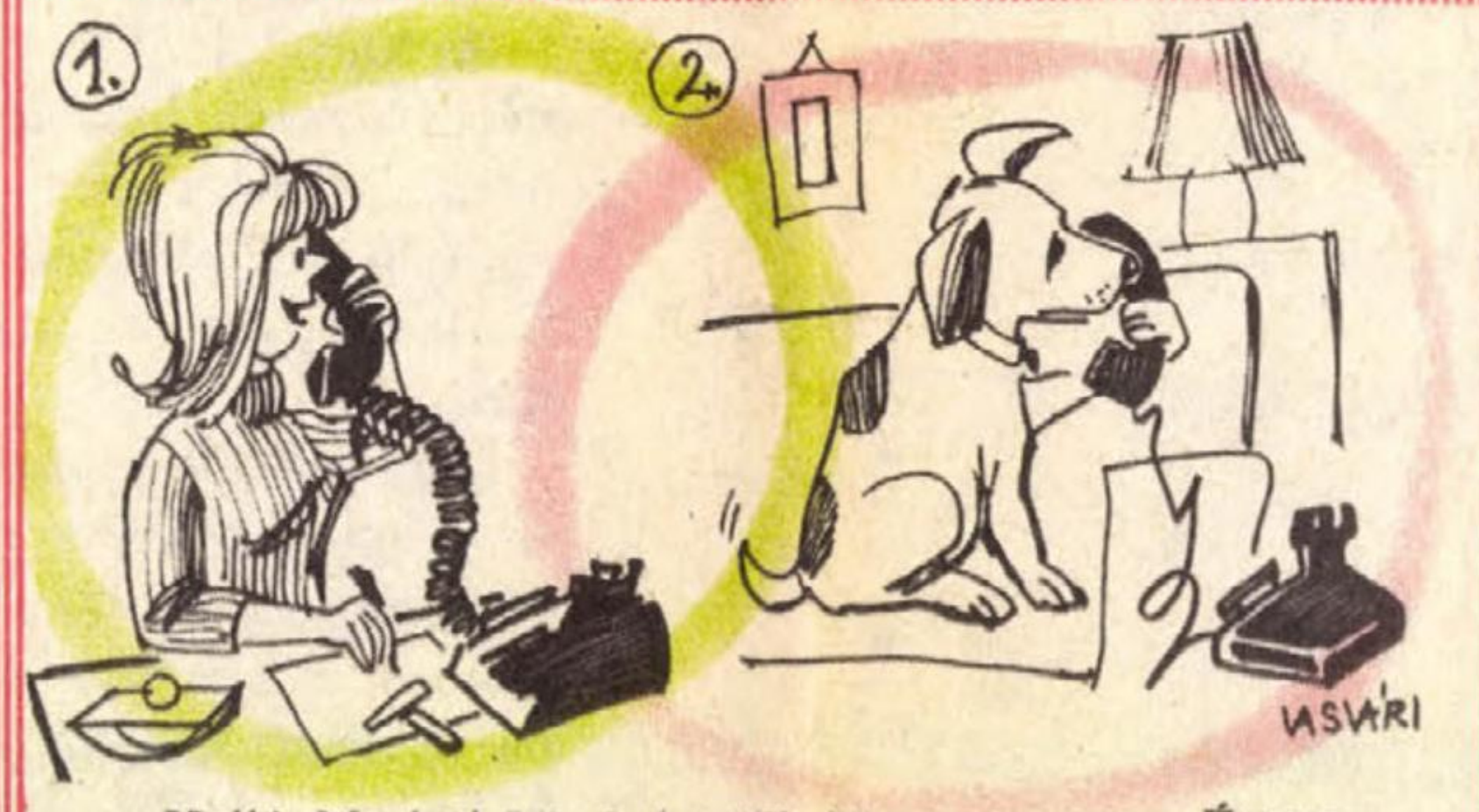

– Halló, Mackó! Kicsit később jövök haza! A vacsora a sütőben van.

– Értem . . .

ÁLLATKÍNZÁS

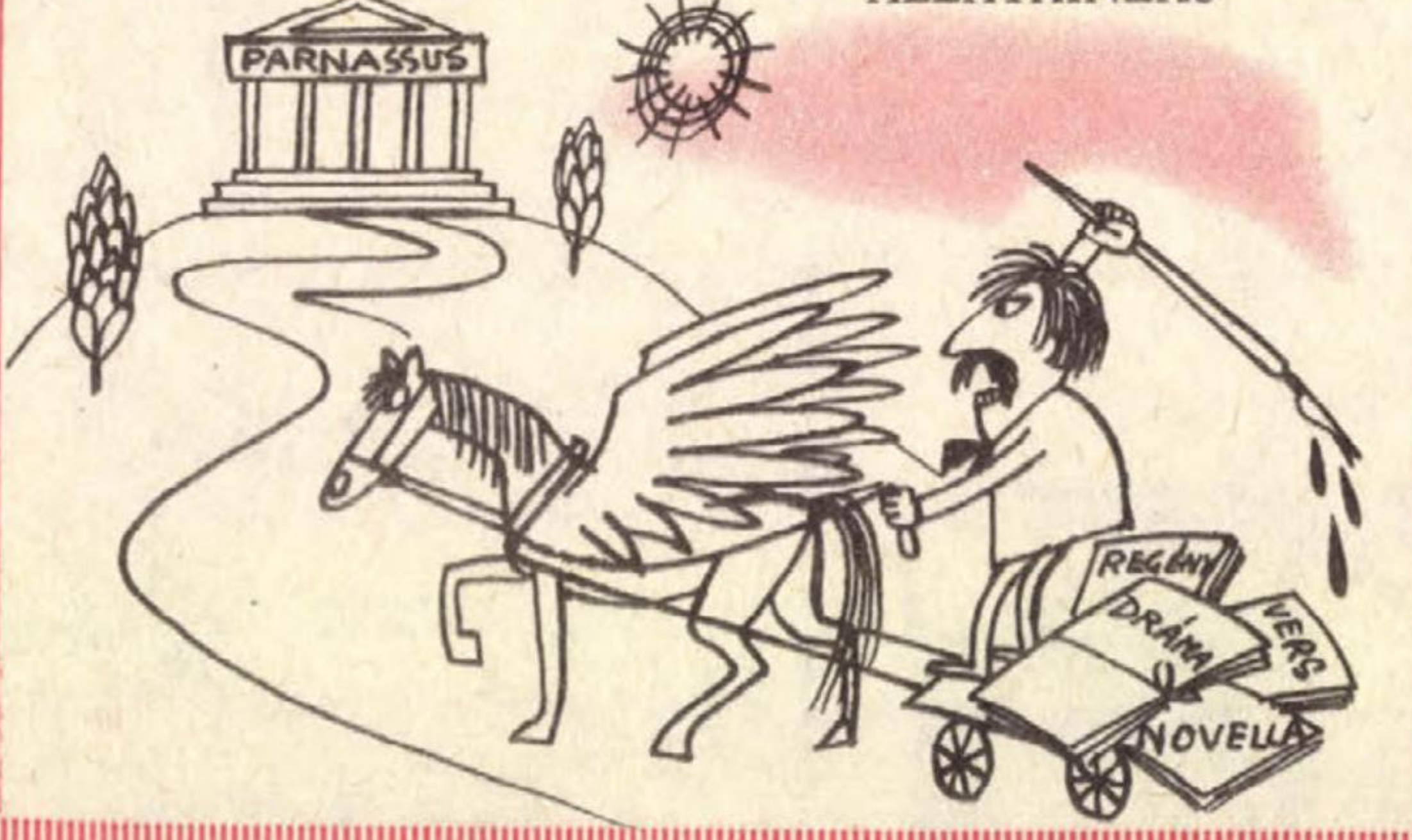
PARNASSUS
REGÉNY
DRÁMA
VERS
NOVELLA

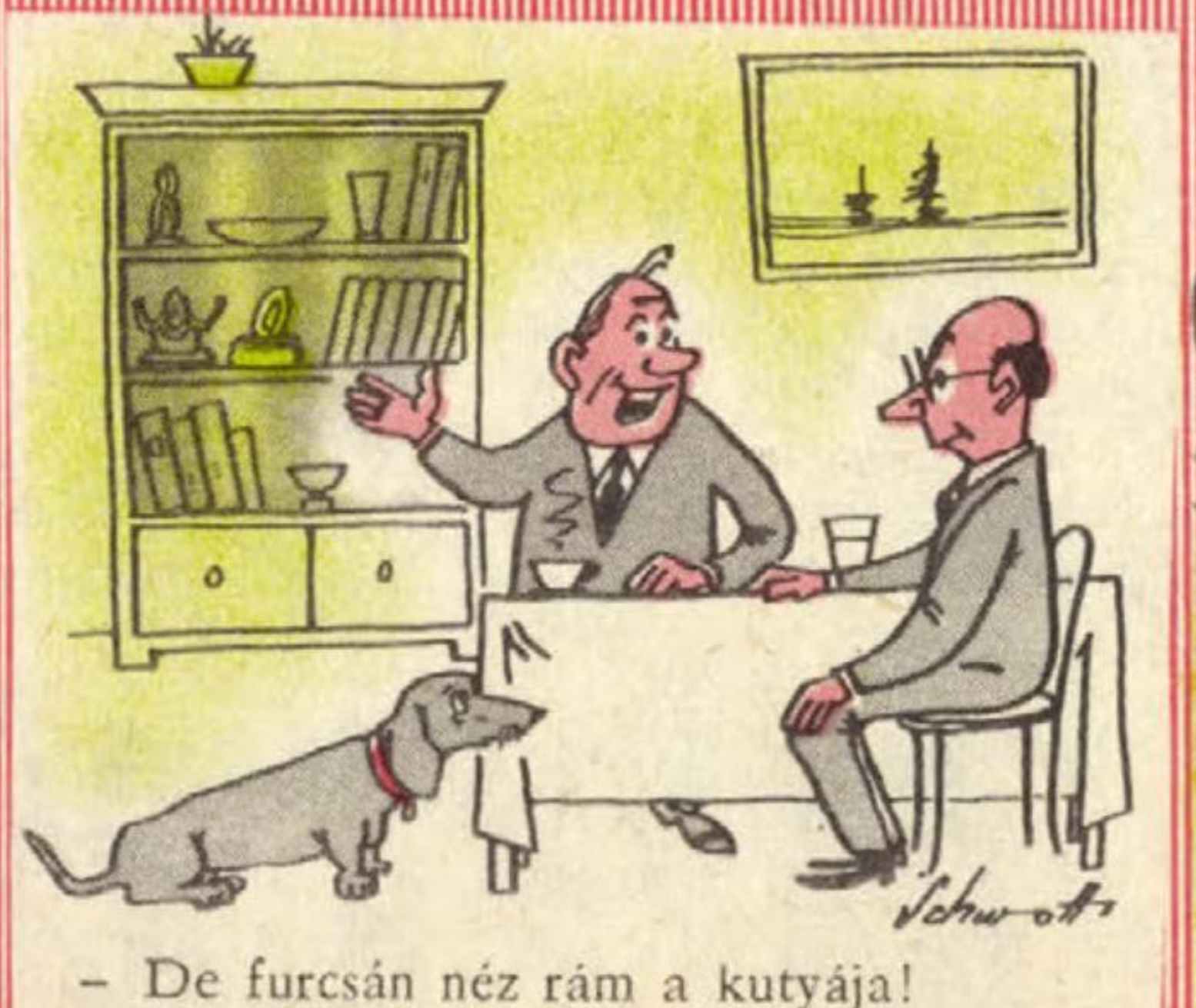

– De furcsán néz rám a kutyája!
– Örüljön, hogy nem ugatja ki azt, amit magáról gondol! . . .

CLEOPATRÁÉKNÁL

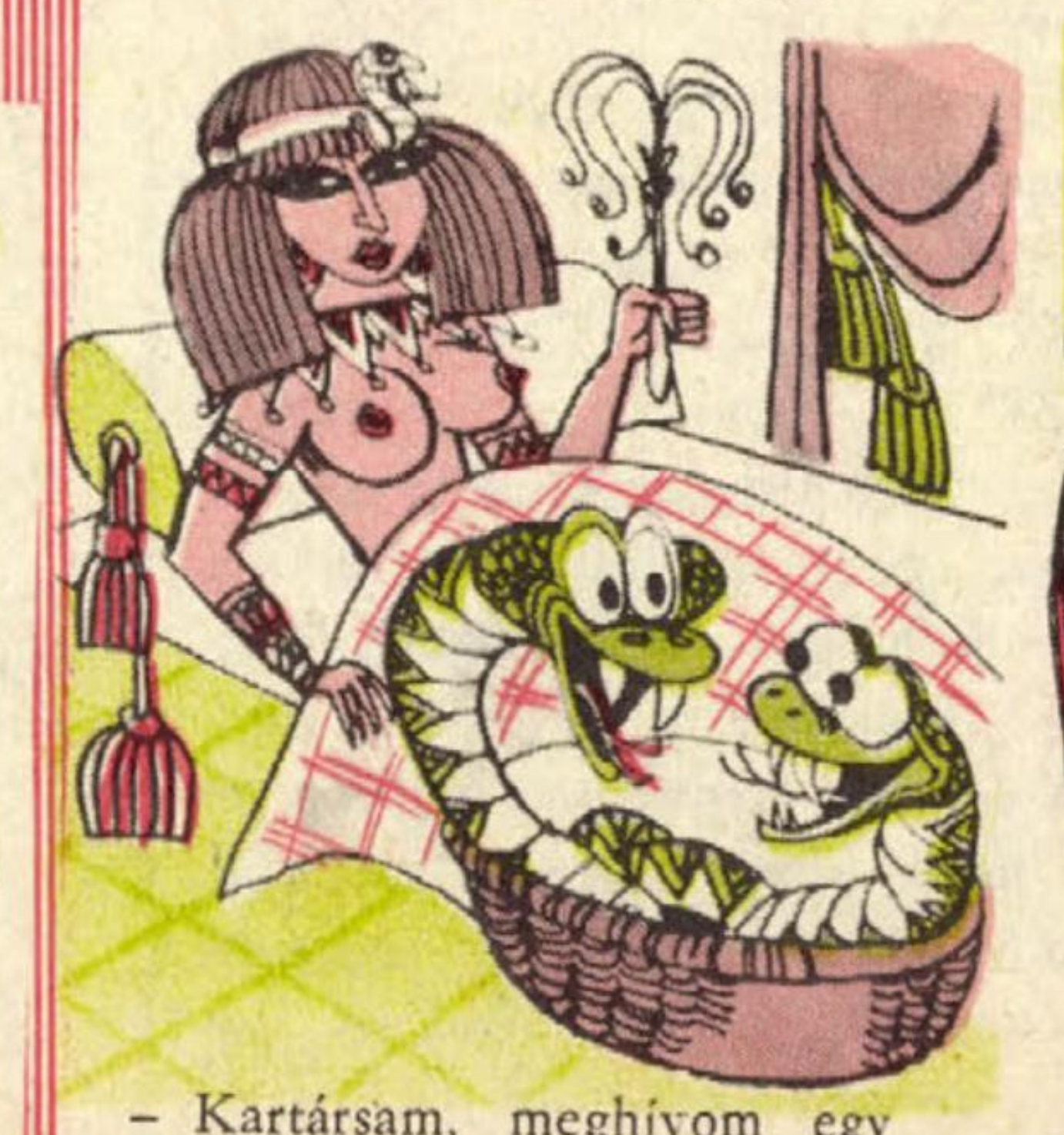

– Kartársam, meghívom egy harapásra! . . .

CALIGULA UDVARÁBAN

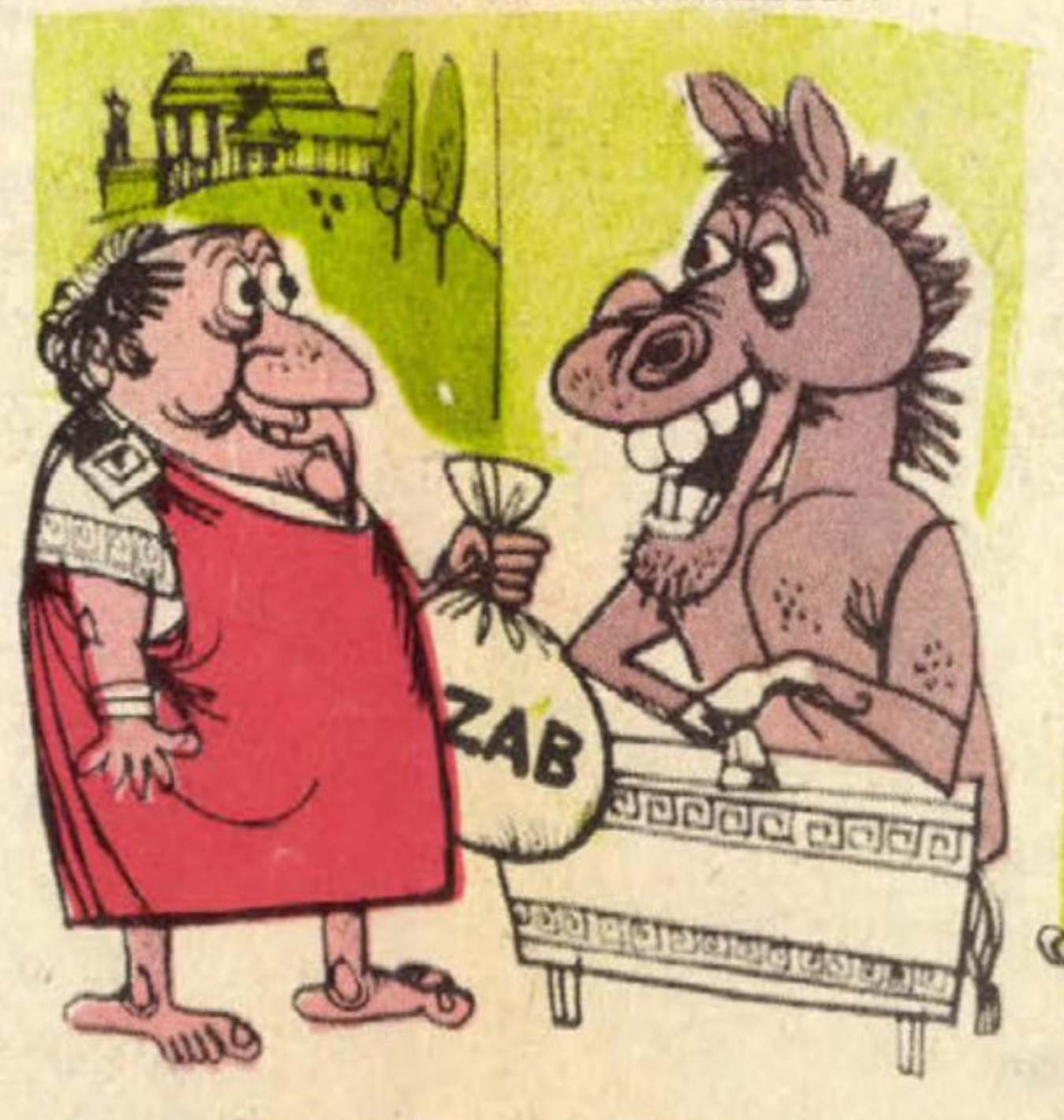

– Szeretném, ha elintézné, konzul úr! . . .

ROMULUS ÉS REMUS

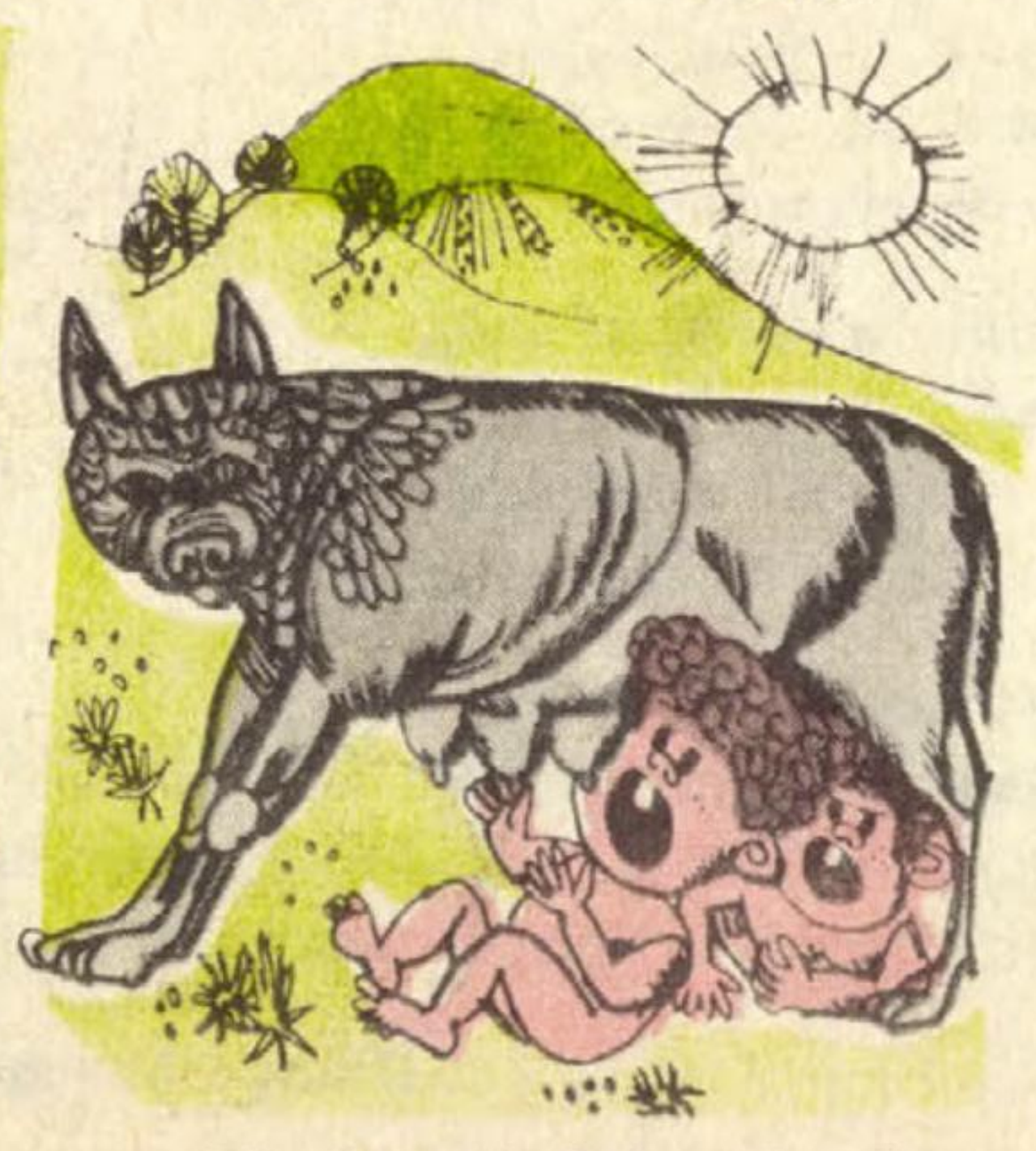

– Mindig csak farkastej, soha egy kis madártej! . . .

HANNIBÁLÉKNÁL

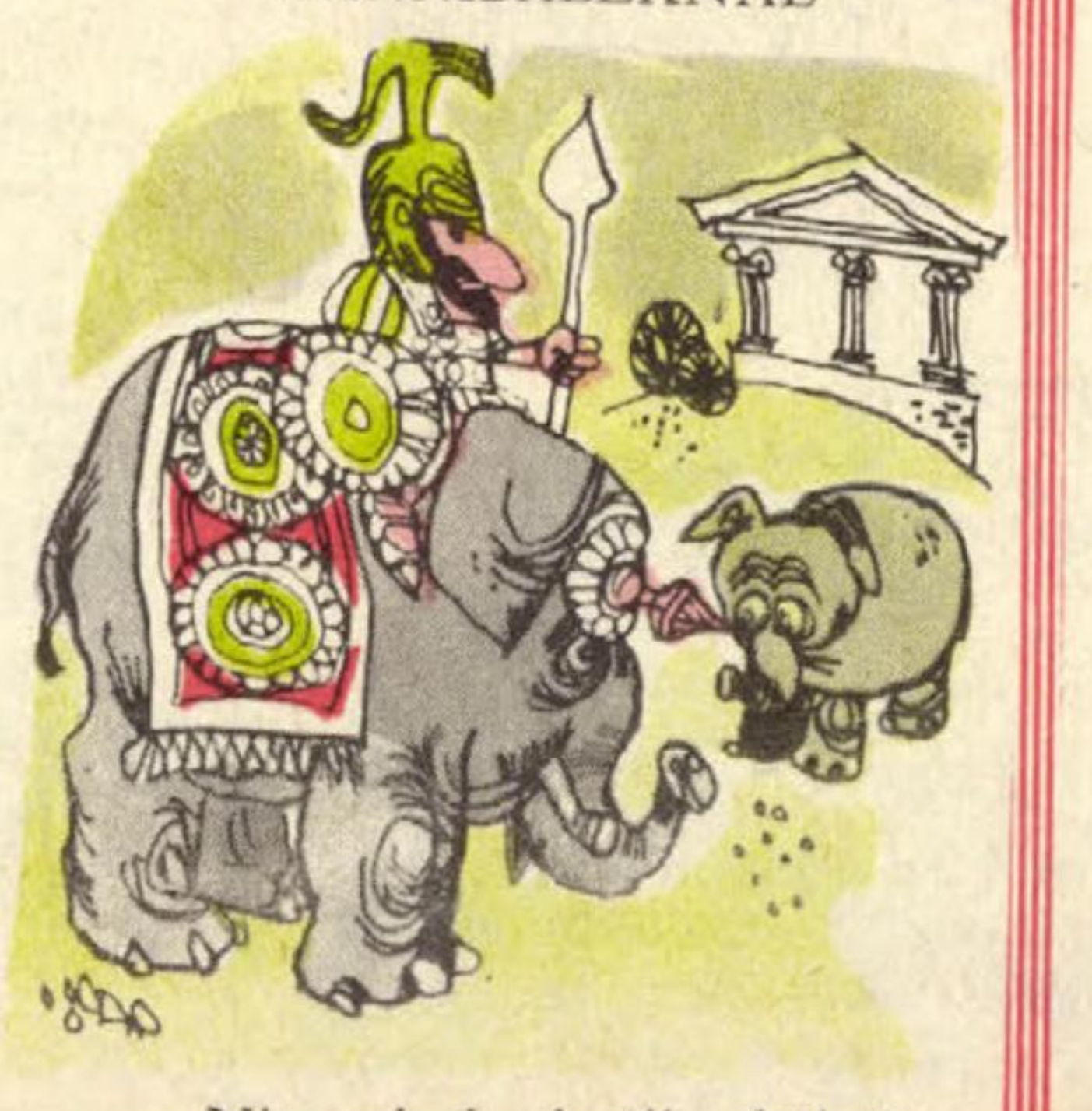

– Nincs kedved államköltségen az Alpokba jönni?

KIEGÉSZÍTÉSEK AZ ÁLLATOK TERMÉSZETRAJZÁHOZ

Sajdik Ferenc rajzai

HERING

A zárt közösséget kedveli.

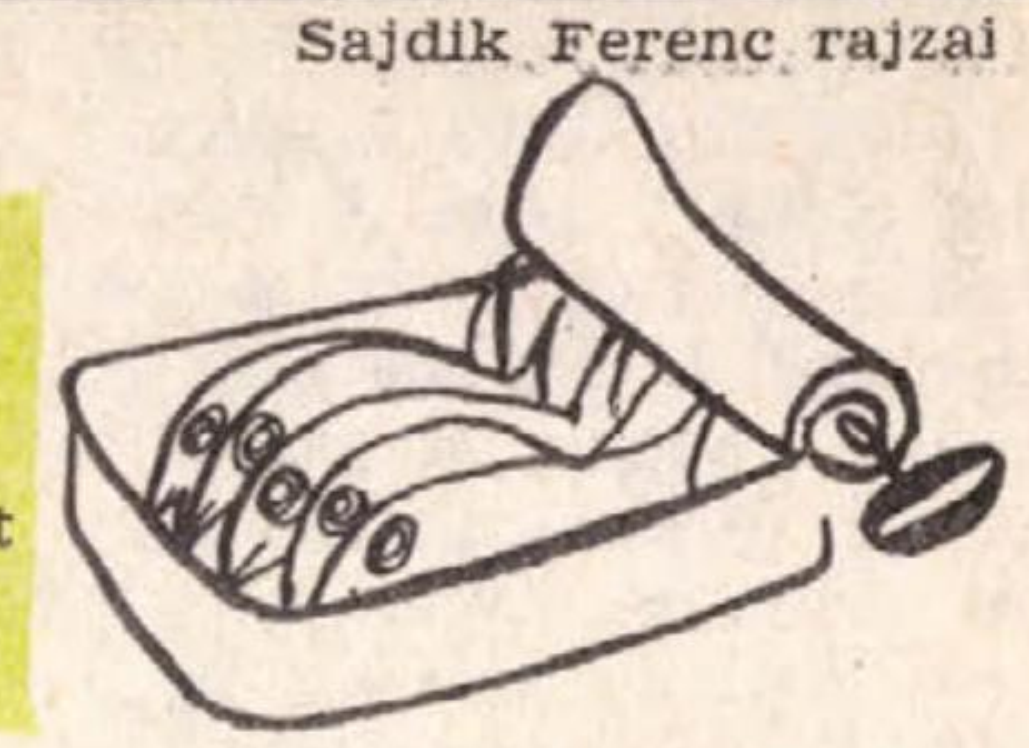

HÖRCSÖG

Az 50-es években őt tették felelőssé a gazdasági helyzetért.

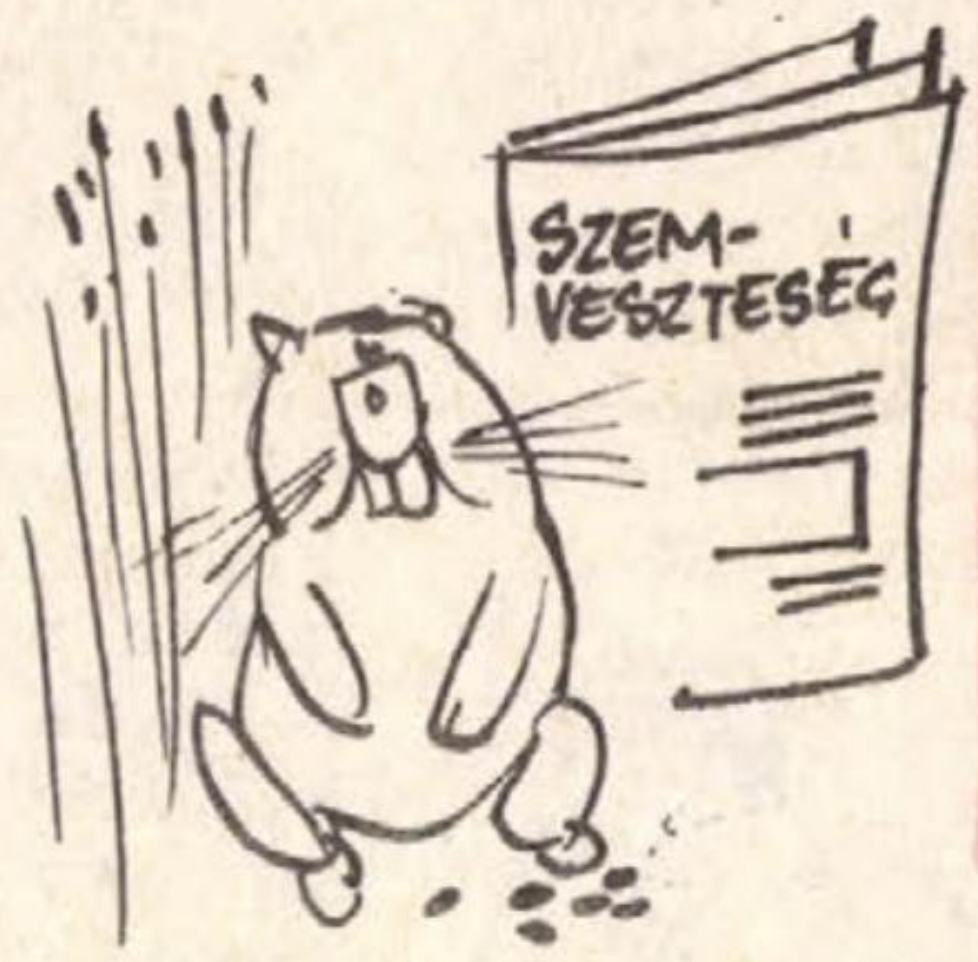
SZEMVESZTESÉG

BORJÚ

A legritkább állatok egyike.

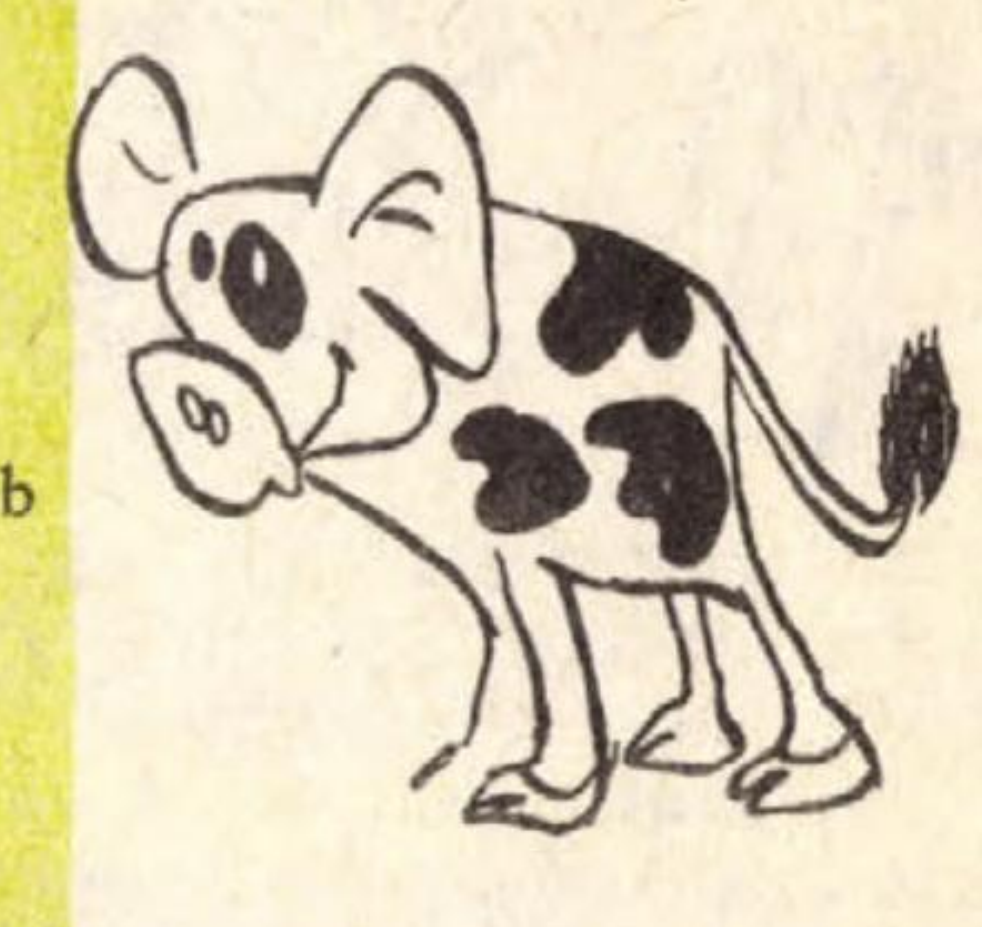

OROSZLÁN

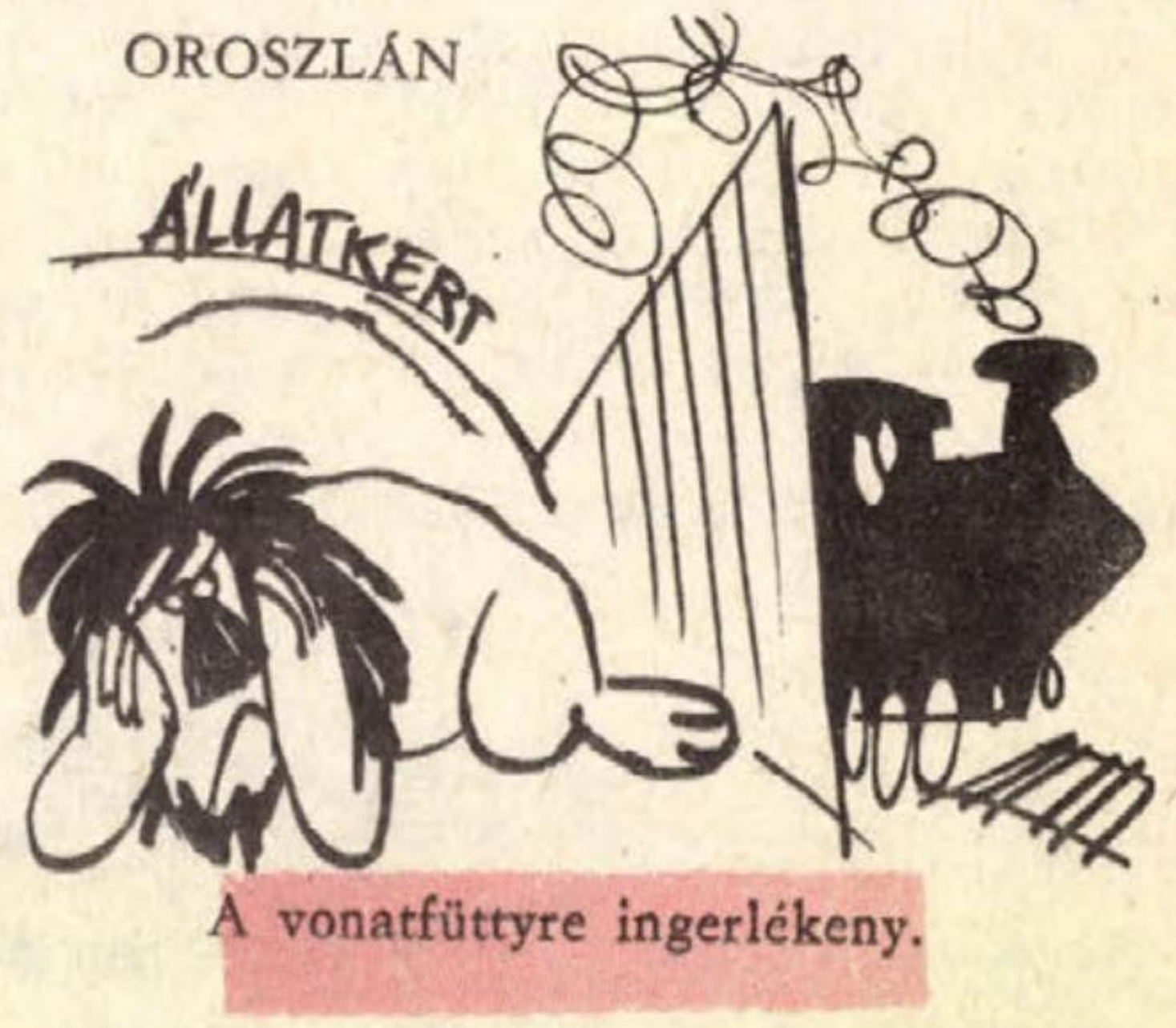

A vonatfüttyre ingerlékeny.

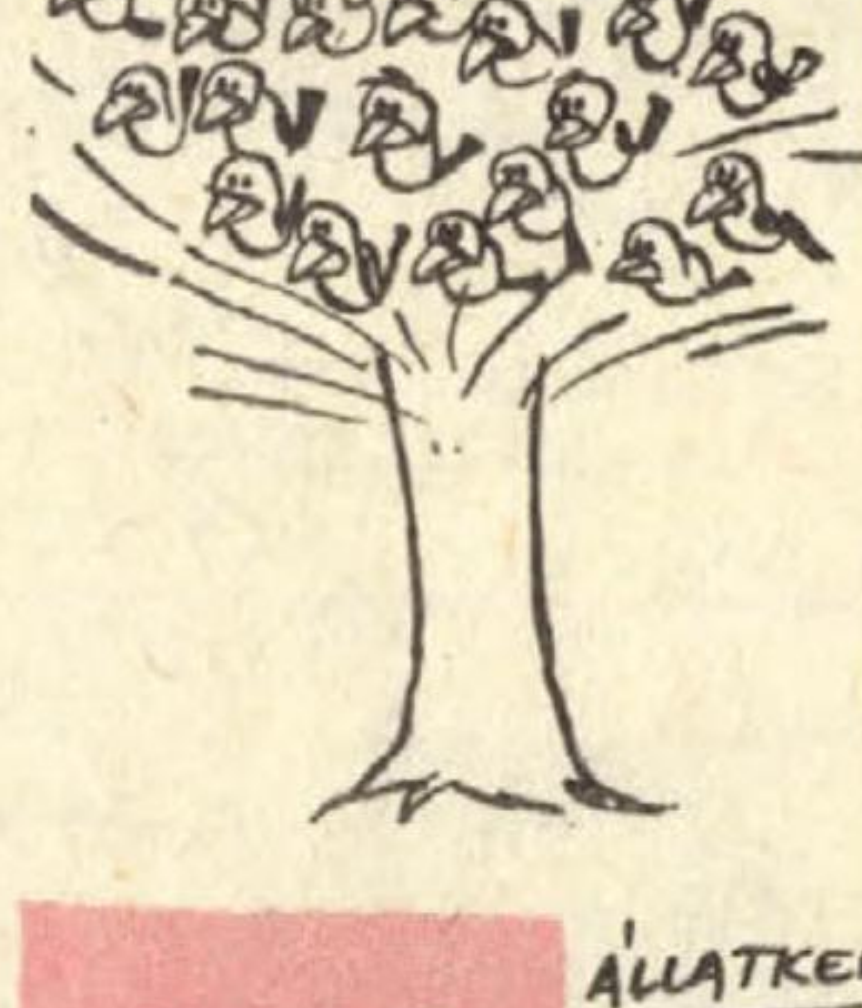

VERÉB

Igen veszélyes! Alatta járni tilos!

PINGVIN

Hiánycikk.

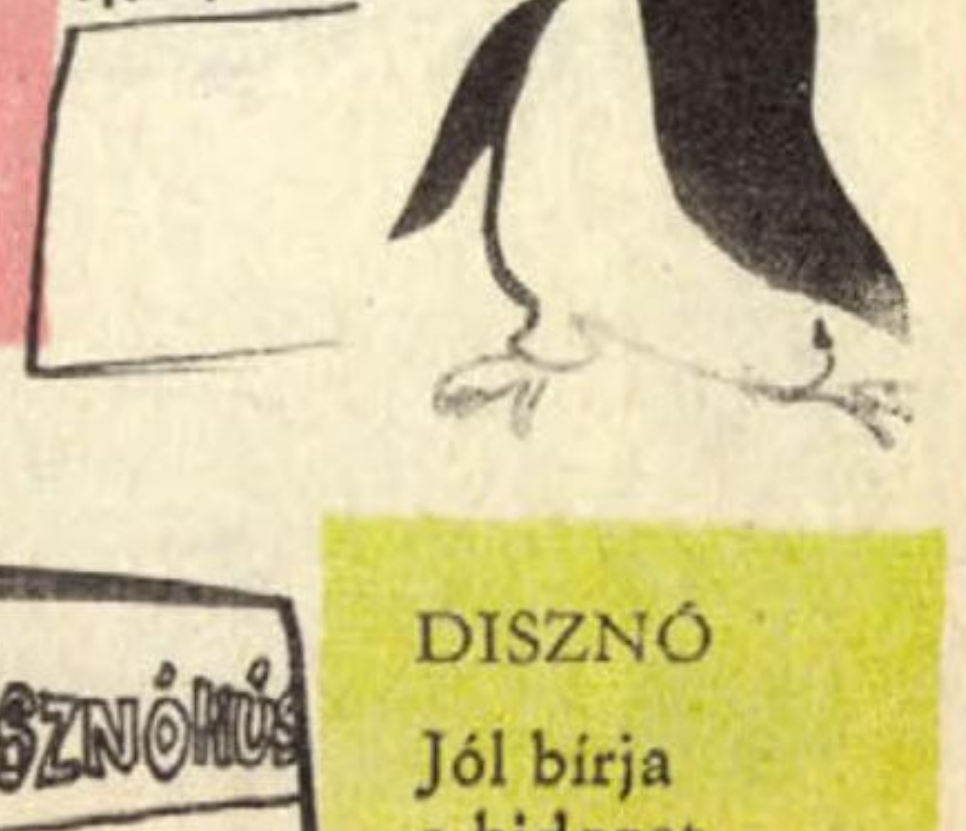

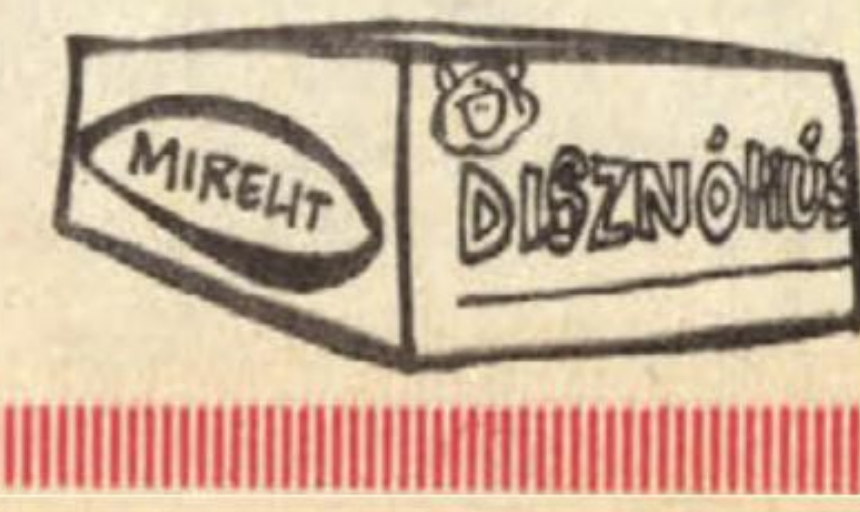
MIRELIT
DISZNÓHÚS

DISZNÓ

Jól bírja a hideget.

Úti jegyzetek

A VILLAMOSON

A 6-os villamoson utaztam Pestről Budára, mikor a Margit-hídon egy autó szabálytalanul elénk vágott. A vezető hirtelen fékezett, és a 6-os nagyot zökkenve megállt. Az utasok egymás nyakába, a szatyrok és kosarak az asszonyok ölébe borultak, egy idős úr egy kislány lófarkú frizurájába kapaszkodott, amit az nem helyeselt, a vezető káromkodott, szóval teljes volt a rumli.

Mindez azonban néhány perc alatt elrendeződött, csak egy dolog nem. Egyik útitársunk, akinek nem volt bérlete, és jegyváltásra előkészített egy forintot, a nagy zökkenésre kiejtette a forintot a kezéből. Most keresni kezdte, de nem találta. Az utasok és a kalauznő segítettek neki. Keresték a padlón, a padokon, a nadrágok felhajtójában, ki-ki felemelte a lábát, hogy nincs-e a talpa alatt, keresték a peronon is, hátha kigurult, keresték mindenütt, de a forint nem volt sehol. Már voltak, akik kétségbe vonták, hogy egyáltalán létezett-e, mások viszont esküdöztek, hogy hallották leesni. A kárvallott utast a kalauznő biztatta, hogy tessék csak végigjönni, majd a végállomáson előkerül.

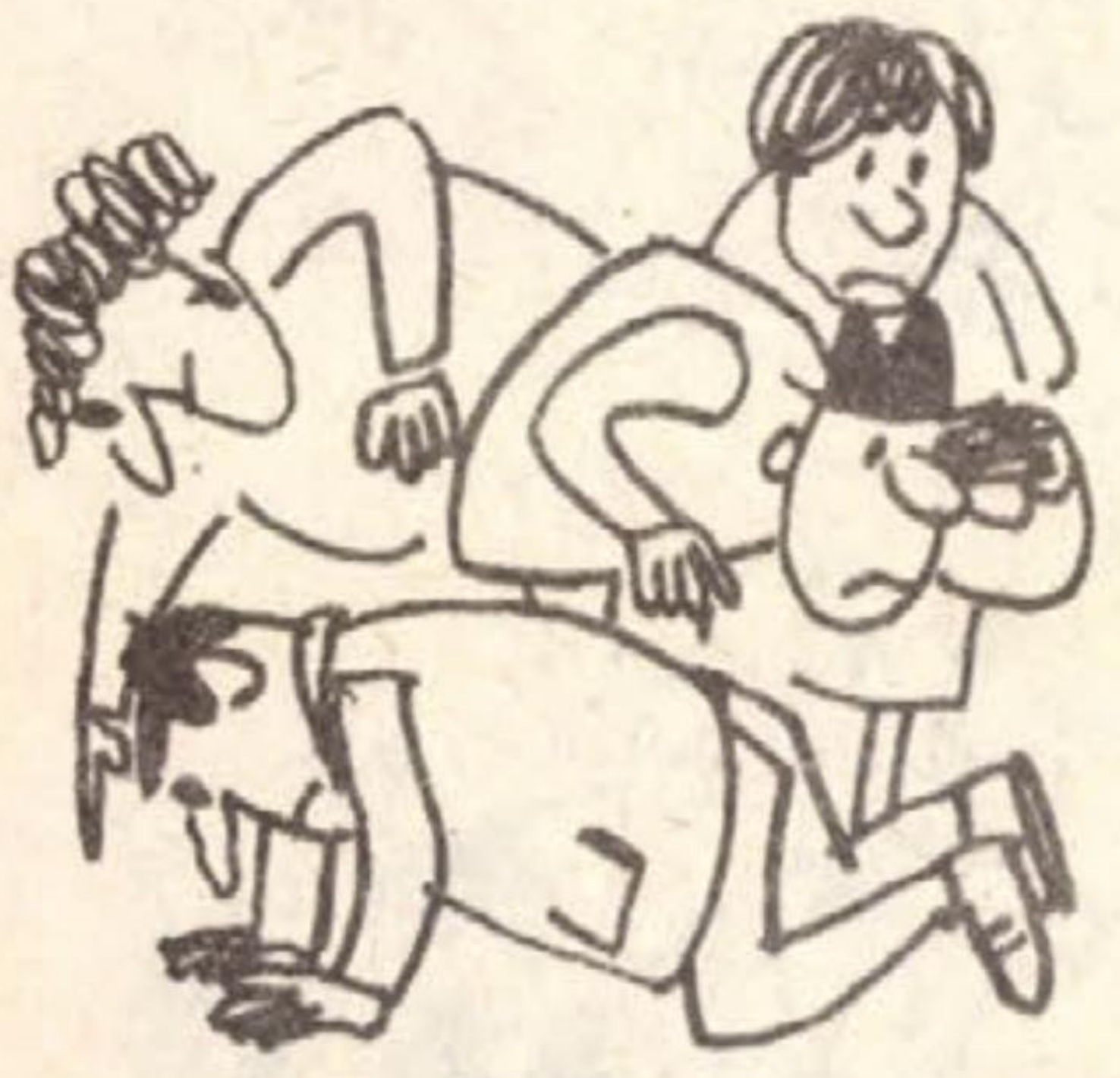

Mikor a Moszkva térre értünk, a kalauznő odaszólt a takarítónőnek:

– Legyen szíves, Bokor néni, söpörje ki a kocsit. Egy forint leesett, és nem találjuk.

A söprésnek meg is lett az eredménye. A forint beszorult a padló és az oldalfal közé, és most előkerült. A tulajdonos megköszönte, de mindjárt meg is hökkent. Eszébe jutott, hogy hála a forint lepottyanásának, nem váltott jegyet. De ha már visszakapta a forintját, most váljon meg tőle? Jó helyen van az, maradjon csak nála, gondolta, és ruganyos léptekkel távozott.

A VASÚTON

Öten ültünk a vasúti kocsiban, három férfi, egy asszony és egy gyerek. Én az egyik szomszédommal beszélgettem, a másik szomszédom, egy kis termetű, dús szemöldökű férfiú, nem vett részt a beszélgetésben, kinézett az ablakon. De mikor a szomszédom elmondta, hogy tavaly megoperálták és kivettek a beléből tíz centit, az ablaknál ülő kisember megszólalt:

– Tíz centi, az is valami? Tudja, hogy az emberi bél hossza harminc méter? Ahhoz képest mi az a tíz centi – mondta, és felhúzta a szemöldökét.

– Nekem az is elég – válaszolt csendesen a szomszédom.

Nem sokkal később visszatért hatodik útitársunk is, aki az étkezőkocsiban volt, és visszajövet, mikor egyik kocsiból átment a másikba, a szél lekapta a kalapját és elvitte. Mind sajnálkoztunk rajta, csak az ablaknál ülő jegyezte meg:

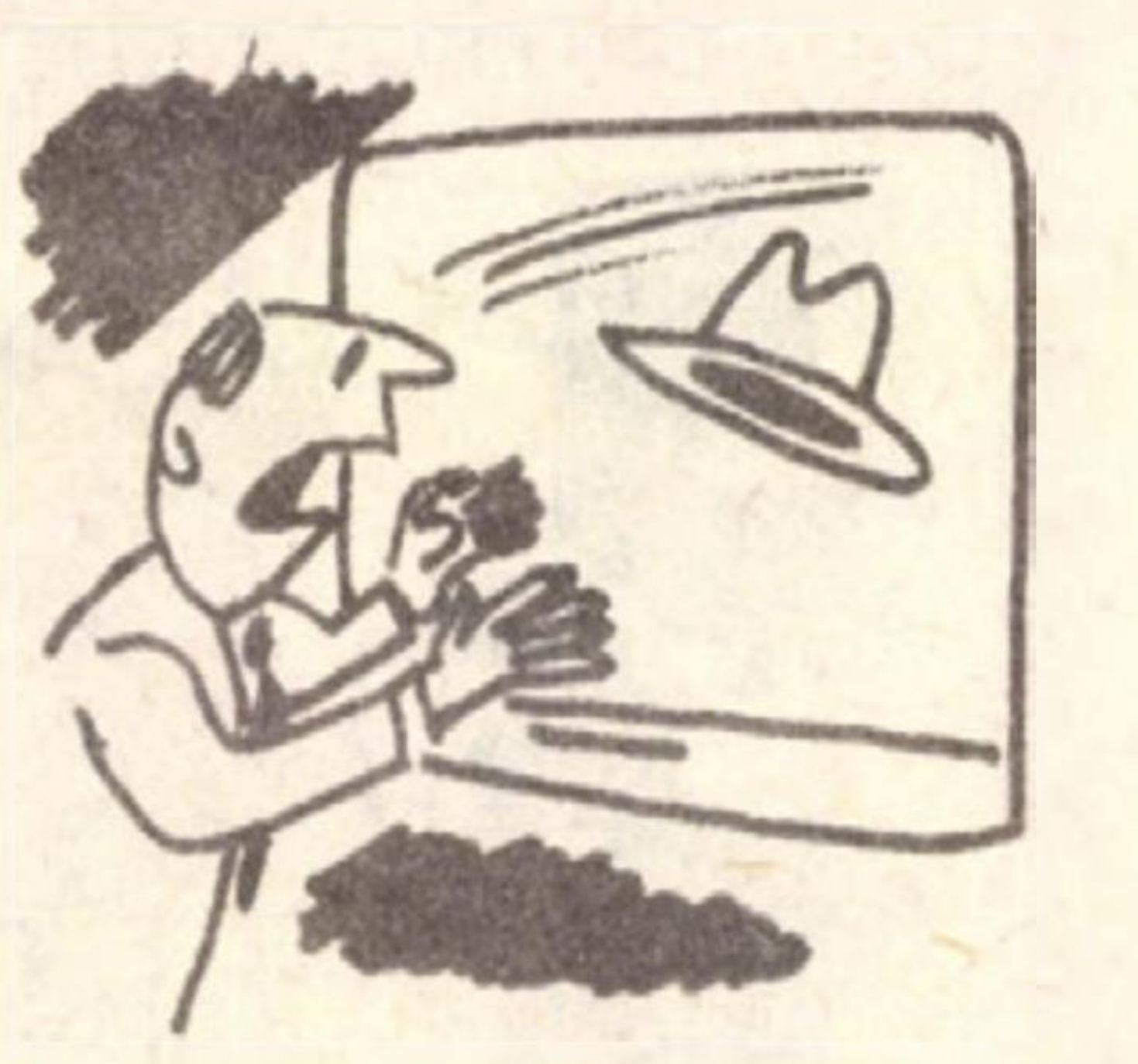

– Elvitte a szél a kalapját? No és? Majd vesz egy másikat.

A vonat a Duna mellett robogott.

– Milyen széles itt a Duna – jegyezte meg valaki.

– Ez magának széles? – hangzott az ablak felől. – Látná a Nílust. Az igen, az széles. De a Duna – és legyintett.

Minduntalan beleszólt a beszélgetésünkbe, de semmi sem volt jó neki. Hévíz? Ugyan kérem. Gárdonyi? Nem sokat ér. Jáki templom? Hol van az a kölni dómtól? És így tovább.

Már mind undorodtunk tőle, mikor a szemben ülő asszony fiacskája vizet ivott egy bögréből, és eközben néhány csepp a kisember cipőjére hullott. Azt látták volna, milyen dühbe gurult!

– Nem tud vigyázni? Hallatlan! Példátlan! Így nevelik ma a gyerekeket!

De ezt már nem lehetett szó nélkül tűrni, és rászóltam:

– Ugyan kérem, hogy lehet ilyen semmiségen így mérgelődni? Majd megszárad a cipője, és meg sem látszik rajta.

– Ez magának semmiség? – förmedt most már rám a kisember. – Tudja, hogy ez a legfinomabb bokszbőr, és ilyent nálunk nem is lehet kapni? De persze, magának semmiség, mert a más cipőjéről van szó. Node mit is lehet ma várni az emberektől, nincs bennük semmi együttérzés – szólt, és dühösen hátat fordított nekünk.

Mi cinkosan összemosolyogtunk. Haragszik. Hát aztán? Az is valami?

Balázs Sándor

Plasztikai sebészet

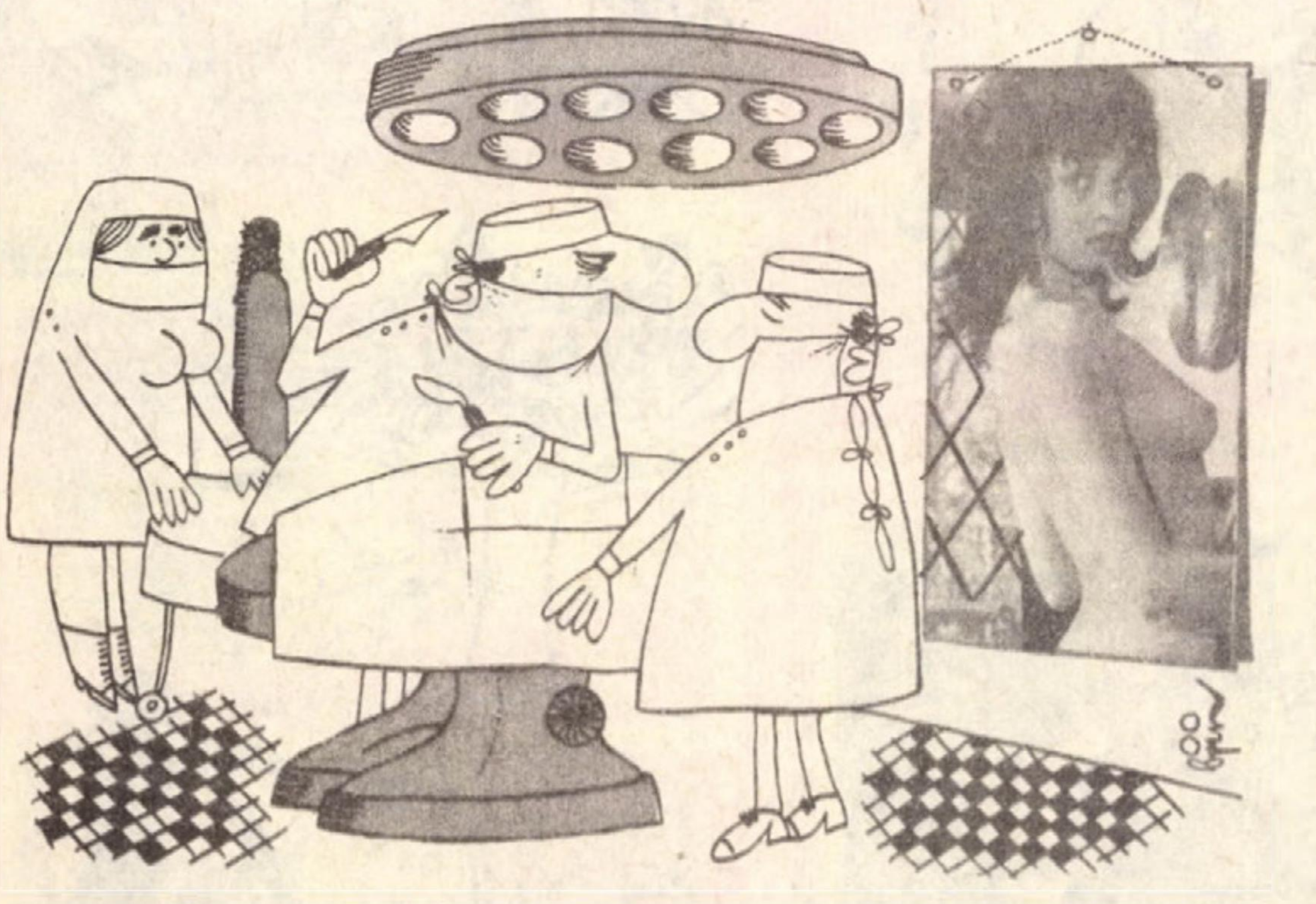

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

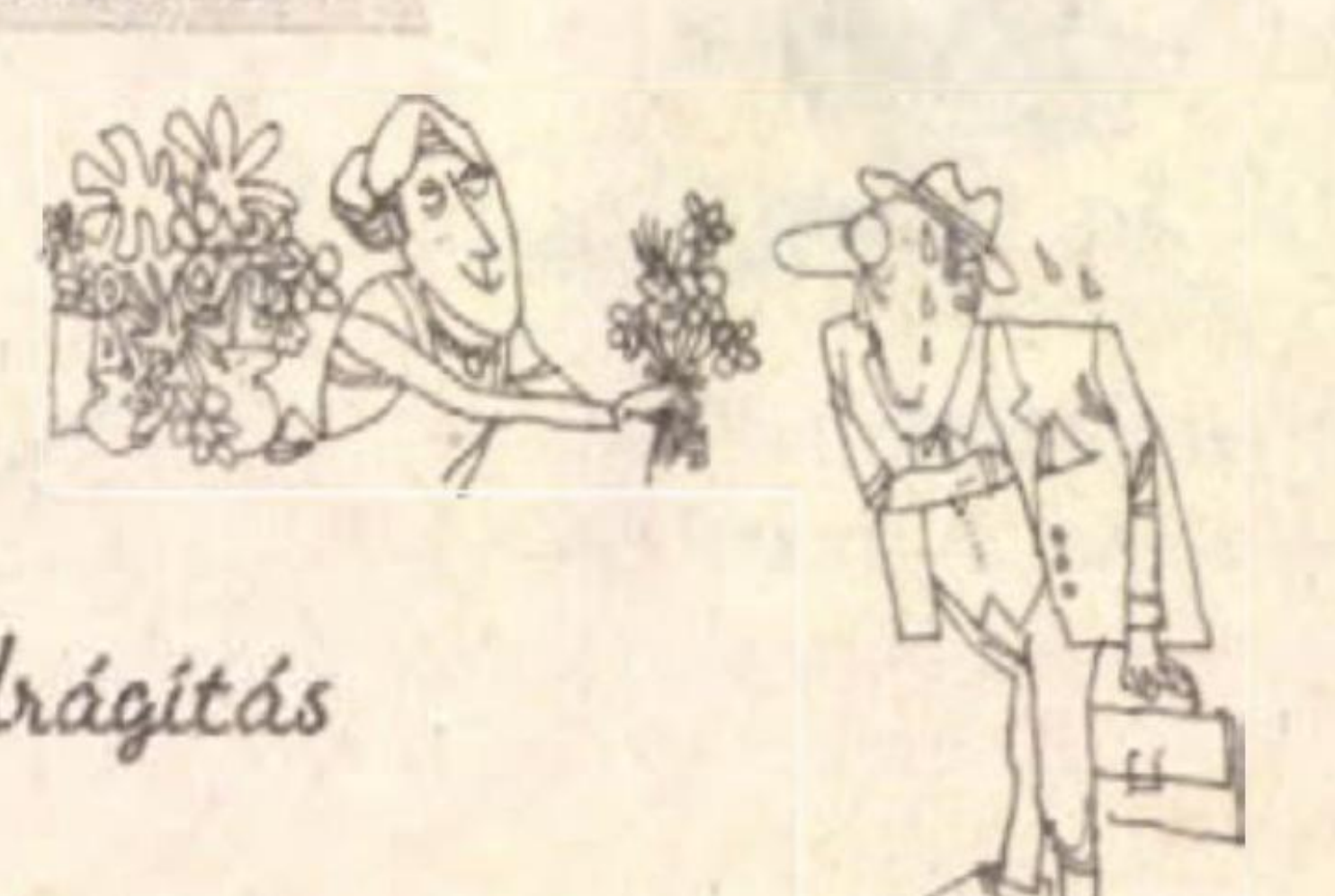

Illatos árdrágítás

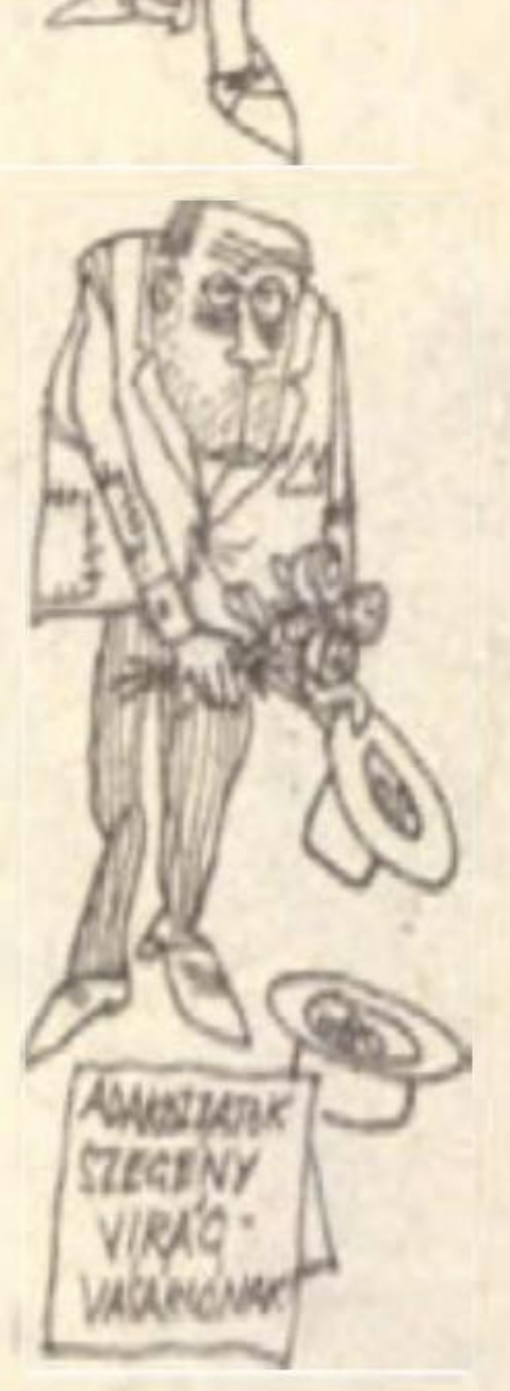

Szegfűk mellett, rózsák mellett,
A temetők kapujában,
Színtelenül hervadozó
Csomó névtelen virág van.

Amikor az árát kérded,
Mindnek van már neve, rangja,
És mindnél nagyokat kondul
Az árdrágítás harangja!

Nem tudom én, mi az oka,
Avagy ki az oka annak,
Hogy a „Nők” s „Anyák” napján is
Csak „Virágért” napok vannak!

Berend Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉSIK AZ INTÉZKEDÉS

①

A helyi gépállomás portáján szoktuk cserélni gázpalackjainkat, itt adjuk le a kiürült tartályokat, és itt kapjuk meg az új, tele palackokat. Május 5-én az történt, hogy egy gyakorlatlan traktorvezető gépével ráhajtott a porta mellett kicserélésre váró két üres palackra, amely közül az egyik a mienk volt. A behorpadt palackot csak nagy könyörgésre voltak hajlandók becserélni. Másnap azonban a mohácsi cseretelepről kijöttek hozzánk, és elvitték a cserébe kapott palackunkat. Azóta sem kaptunk másikat helyette. Az Ásványolajforgalmi Vállalat Gázfőosztályára hiába írtam, még csak választ sem küldtek. A huzavona akörül folyik, hogy ki fizesse meg a palackokban esett kárt. Bár mi semmiképp sem vagyunk hibásak, mégis mi fizetünk rá, mert hetek óta gáz nélkül vagyunk!

Tóth Lajos
Balatonbozsok
Rákóczi u. 255.

②

Április 24-re ígérték az idei tüzelőm hazaszállítását. Szabadságot vettem ki arra a napra, és reggel héttől este fél tízig vártam a szállítókat, de nem jöttek. Másnap reklamáltam emiatt abban a TÜKER-fiókban, ahol a tüzelő árát befizettem, onnan a 12-es számú telepre utasítottak, onnan pedig továbbpasszoltak panaszommal együtt az ellenőrzési csoporthoz. Nem részletezem a dolgokat, csupán tényként közlöm, hogy már több mint egy hónap telt el azóta, de a tüzelőm még mindig nincs otthon, sőt eddig még a szállítás újabb időpontját sem közölték velem. Vajon hol és hányszor kell még reklamálnom, míg végre a TÜZÉP pótolja a mulasztását?

Palló Sebestyén
Bp., XIV., Mexikói út 66.

Tévé-játék

Sajdik Ferenc rajza

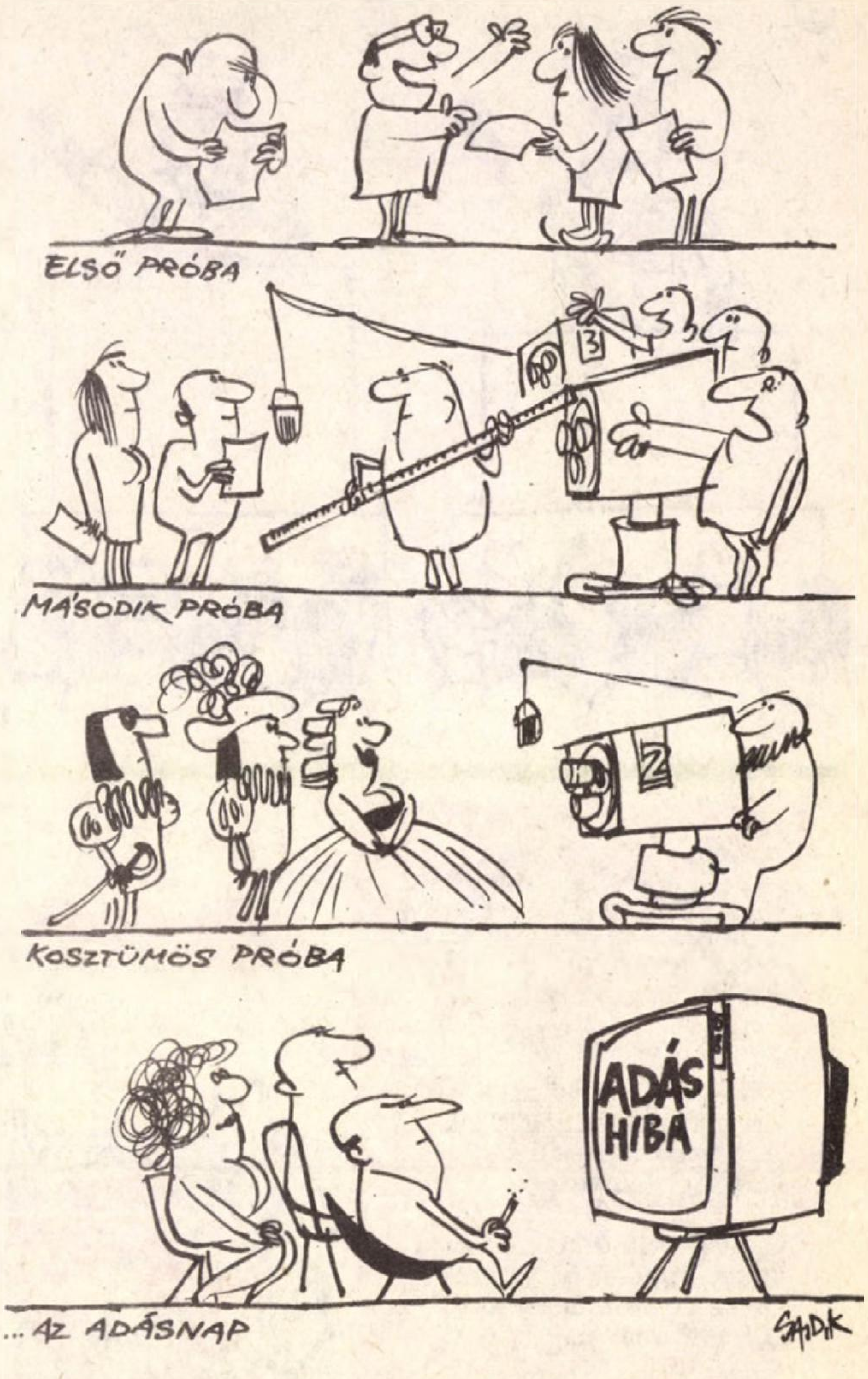

MELLÉKUTCA

– Panaszom van, igazgató kartárs.

– Éspedig, főigazgató kartárs!

– Az ön egyik italboltja főútvonalra néz.

– És?

– Az italbolttal szemközt egyik tudományos főintézményünk épülete áll.

– Igen. Értem. Hozzánk járnak be inni a tudósok.

– Részeges tudósok nincsenek, kérem!

– Hát akkor?

– A sok külföldi vendég...

– Értem. Nálunk isznak. De mi ebben a rossz? Csak költség a valutát!

– De ők sem isznak! Tudósok!

– Hát akkor mit csinálnak?

– Botránkoznak!

– Min?

– Hát hogy részegeket látnak kiesni a járdára!

– Igen? Ezen könnyű segíteni.

– Hát persze.

– Persze hogy persze. Nem kell odanézniük.

– Ne vicceljünk, kérem. Én, mint főhatósága, ezennel felszólítom, hogy negyvennyolc órán belül szüntesse meg ezt a botránkoztató állapotot!

– Kérem!

– Mi az? Csak ilyen könnyedén? Hogy tud ön két nap alatt rendet teremteni, igazgató kartárs?

– Semmiség az, kérem. Eddig ugyebár a főútvonalra nézett az ajtó és a mellékutcára az ablak. Falazással megcserélem őket.

– Remek.

– Ezentúl a mellékutcára fognak kiesni a részegek.

– Helyes. Ott nincsen tudományos főintézmény.

– De nincsen ám! Csak egy általános iskola.

– Hát akkor megegyeztünk. Az iskola miatt pedig ne fájjon a feje, kartársam. Oda csak kisgyerekek járnak, nem pedig külföldiek.

Darázs Endre

HALLOTTUNK EGY VICCET

Londonban, a hírneves postarablások és mázsás aranylopások hazájában általános feltűnést keltett, hogy Black úr, az egyszerű pincér bérpalotát vásárolt és egy hatalmas szállodát építtetett. Először az adóhivatal érdeklődött, honnan szerezte a pénzt, miután egy penny adót sem fizetett, majd a gazdasági rendőrség vette a kezébe a dolgot, és kihallgatta Mr. Blacket.

– Őszintén elmondom, mi történt velem – vallotta jegyzőkönyvbe. – Tavaly ilyenkor megjelent álmomban elhunyt drága feleségem, és így szólt hozzám: „Figyelj, Jack. Eredj el New Castle-ba. Az országúton a 19-es mérföldkőnél szállj ki a kocsiból, és indulj el balra az erdőbe. Harminc lépés után keress meg egy nyírfát, amelyre nyíllal átlőtt szív van karcolva. Ott ássál, ássál, nagy kincs birtokába juthatsz." Ügyet sem vetettem az asszonyra, mindig szeretett fecsegni. De miután két héten keresztül minden éjszaka kísértett, és újra és újra ismételte a mondókáját, ásót ragadtam, és kimentem a megadott helyre. Félórai ásás után felbukkant a földből egy vaskazetta tele arannyal és briliánsokkal. Ebből vettem az objektumokat.

A rendőrtisztviselő gúnyosan mosolygott:

– És mivel tudja bizonyítani ezt az állítását?

Mire Black úr felháborodva:

– Hát a házzal és a szállodával!

A diktátor

Várnai György rajza

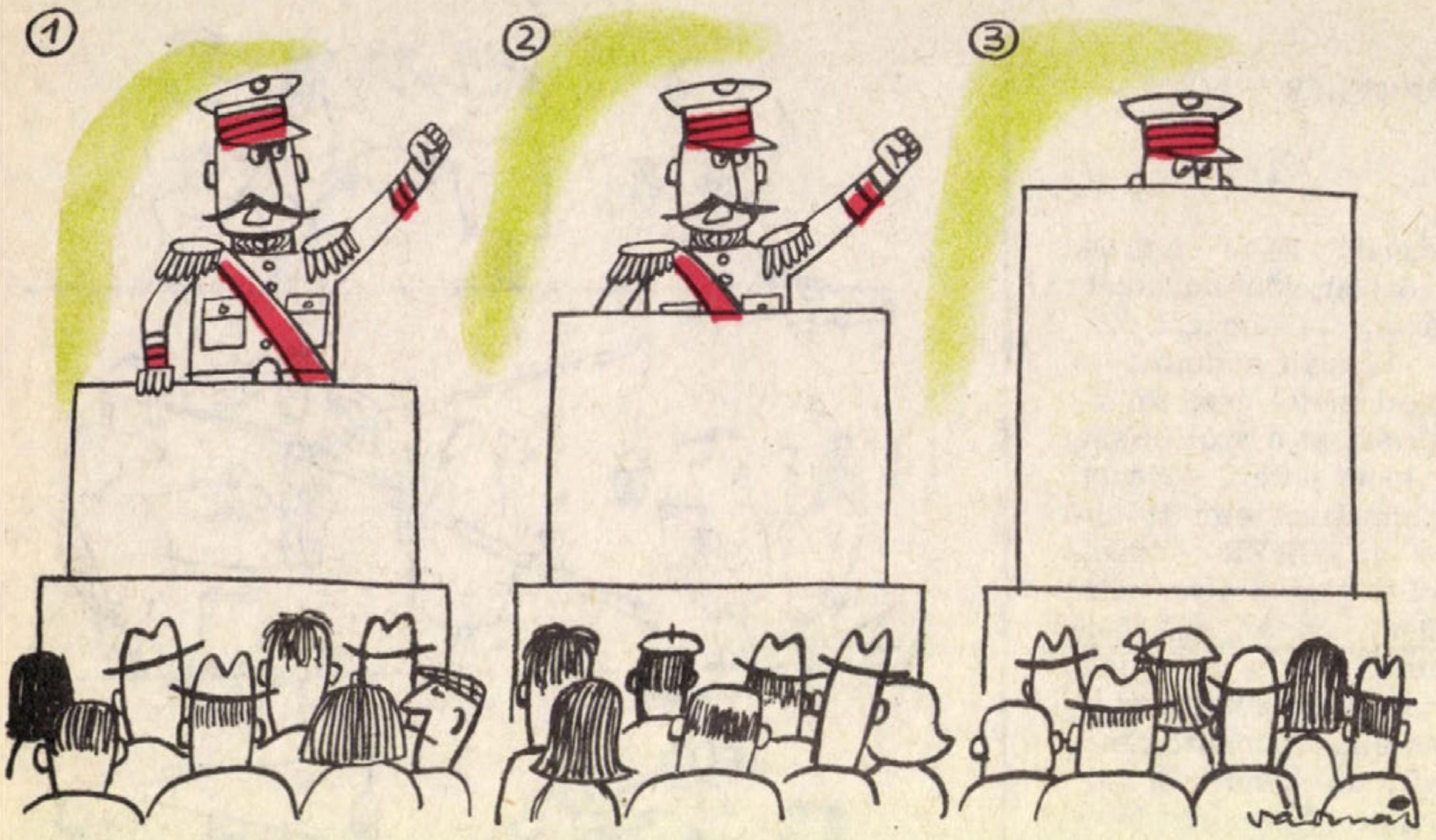

E heti hirdetéseink

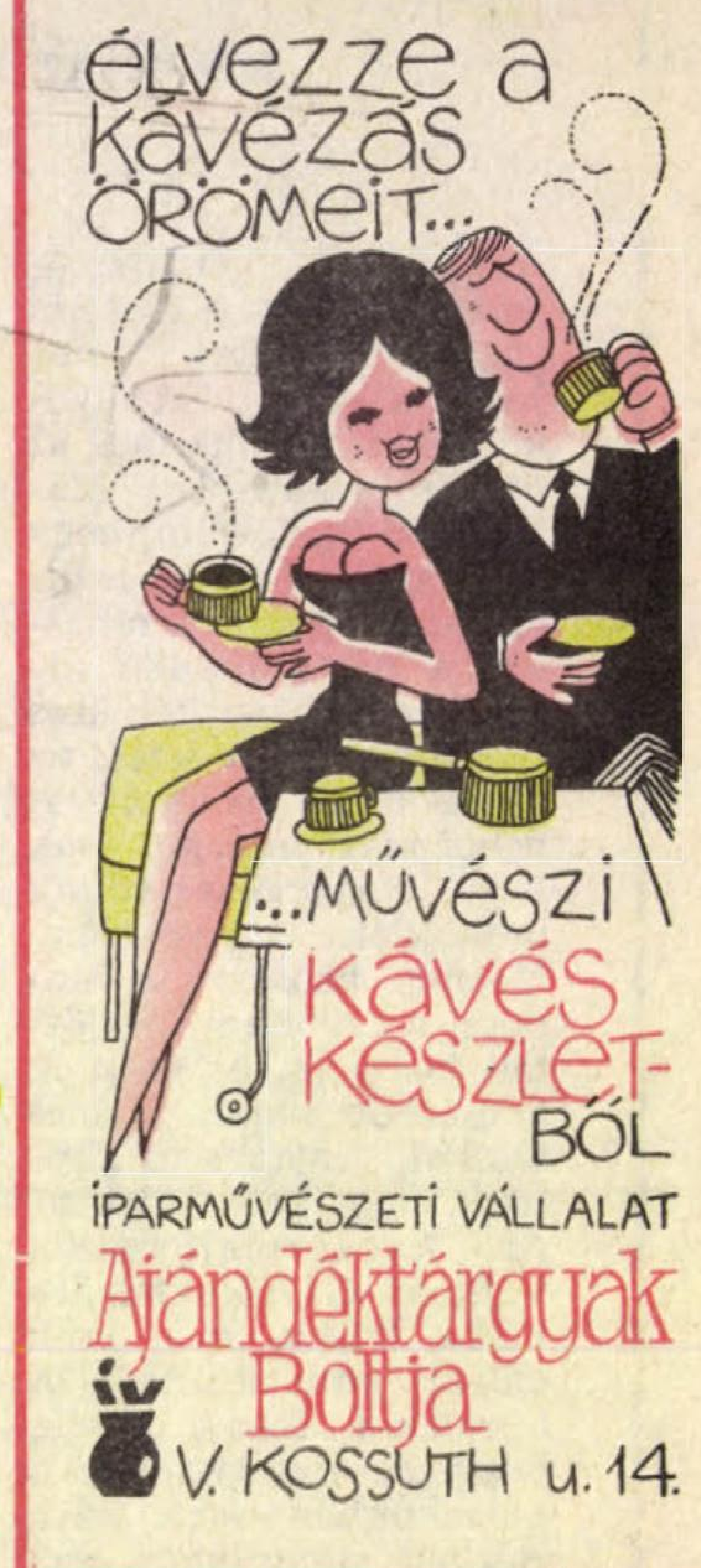
élvezze a kávézás örömeit...
...művészi kávés készlet-ből
Iparművészeti Vállalat
Ajándéktárgyak Boltja
V. Kossuth u. 14.

Érettségi találkozó

Régi tavaszt, régi nyarat
Visszahívók, visszahozók
Az ilyenkor esedékes
Érettségi találkozók.

Összeül sok öreg gyerek,
Egyik kopasz, ősz a másik,
De az ilyen randevúkra
A foguk még ma is vásik.

Régi stiklijük jön szóba
És a mai reumájuk,
Közben esznek, isznak bőven,
Szünetel a diétájuk.

Majd a magas vérnyomásra
Esznek még egy nehéz ételt,
S fejfájással fejezik be
Ezt az érettségi tételt.

Hidvéghy Ferenc

A stréber

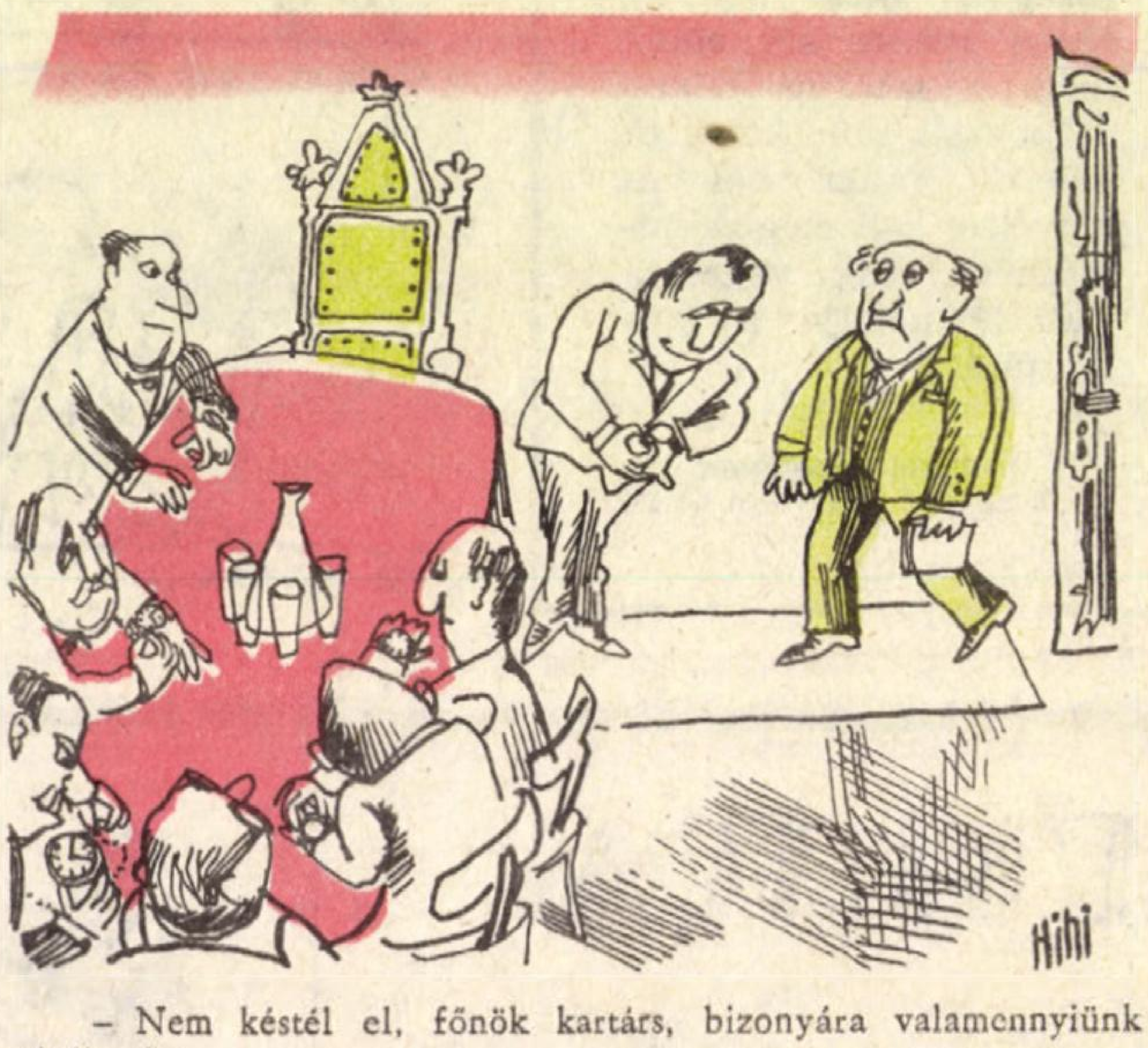

– Nem késtél el, főnök kartárs, bizonyára valamennyiünk órája siet . . .

Ábránd

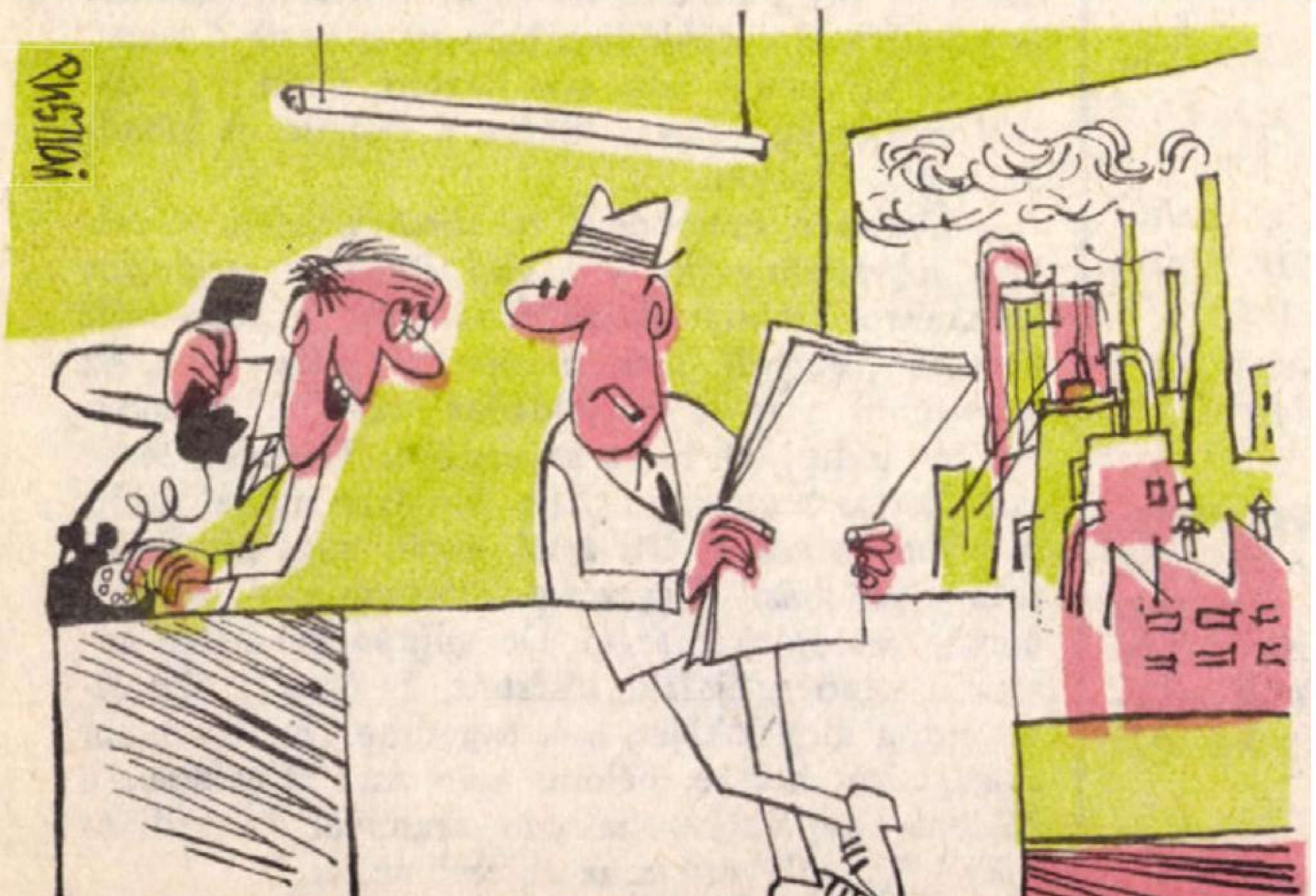

– Nincs raktáron, de azonnal legyártjuk . . .

A GYARMATOSÍTÁS TÖRTÉNETÉHEZ

Stockely Carmichaelt, az amerikai harcos néger-vezért megkérdezte egy újságíró, hogy mi a véleménye a gyarmatosításról. A politikus így válaszolt:

– Egy mondatban tudom vázolni a gyarmatosítás történetét. Amikor a hódítók a misszionáriusokkal megérkeztek a gyarmatokra, az övék volt a biblia és a népé volt a föld – pár évi ott-tartózkodás után, a népé lett a biblia és az övék a föld.

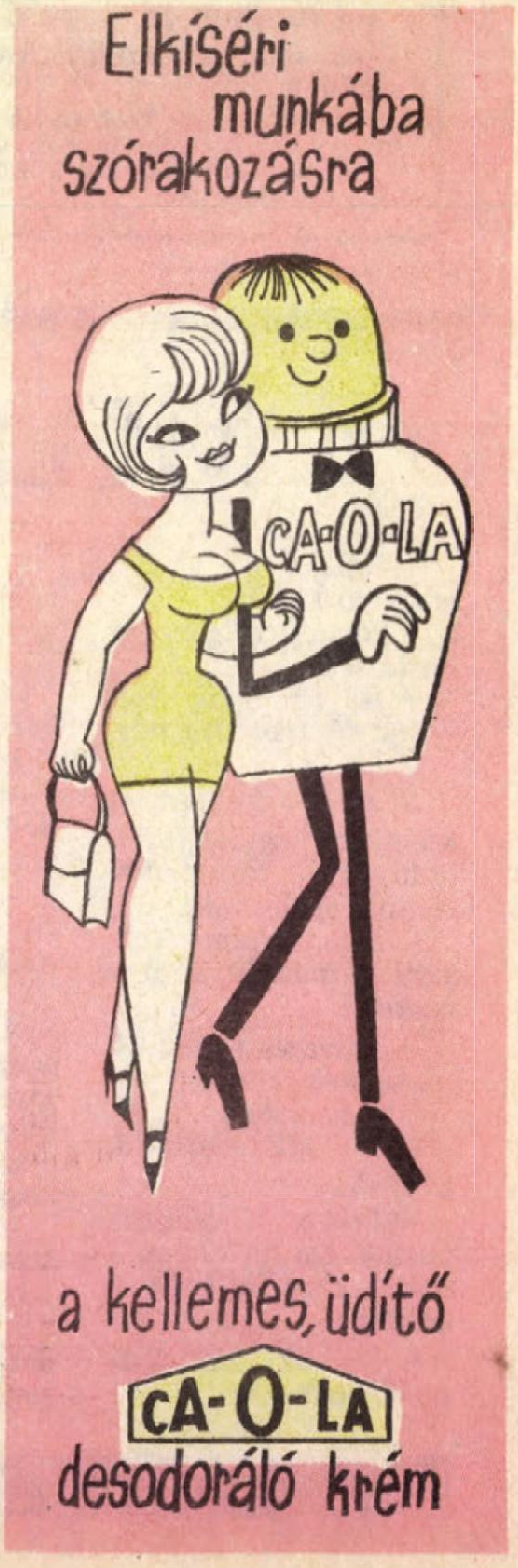
Elkíséri munkába szórakozásra
CA-O-LA
a kellemes, üdítő
CA-O-LA
desodoráló krém

Még jókor

Erdei Sándor rajza

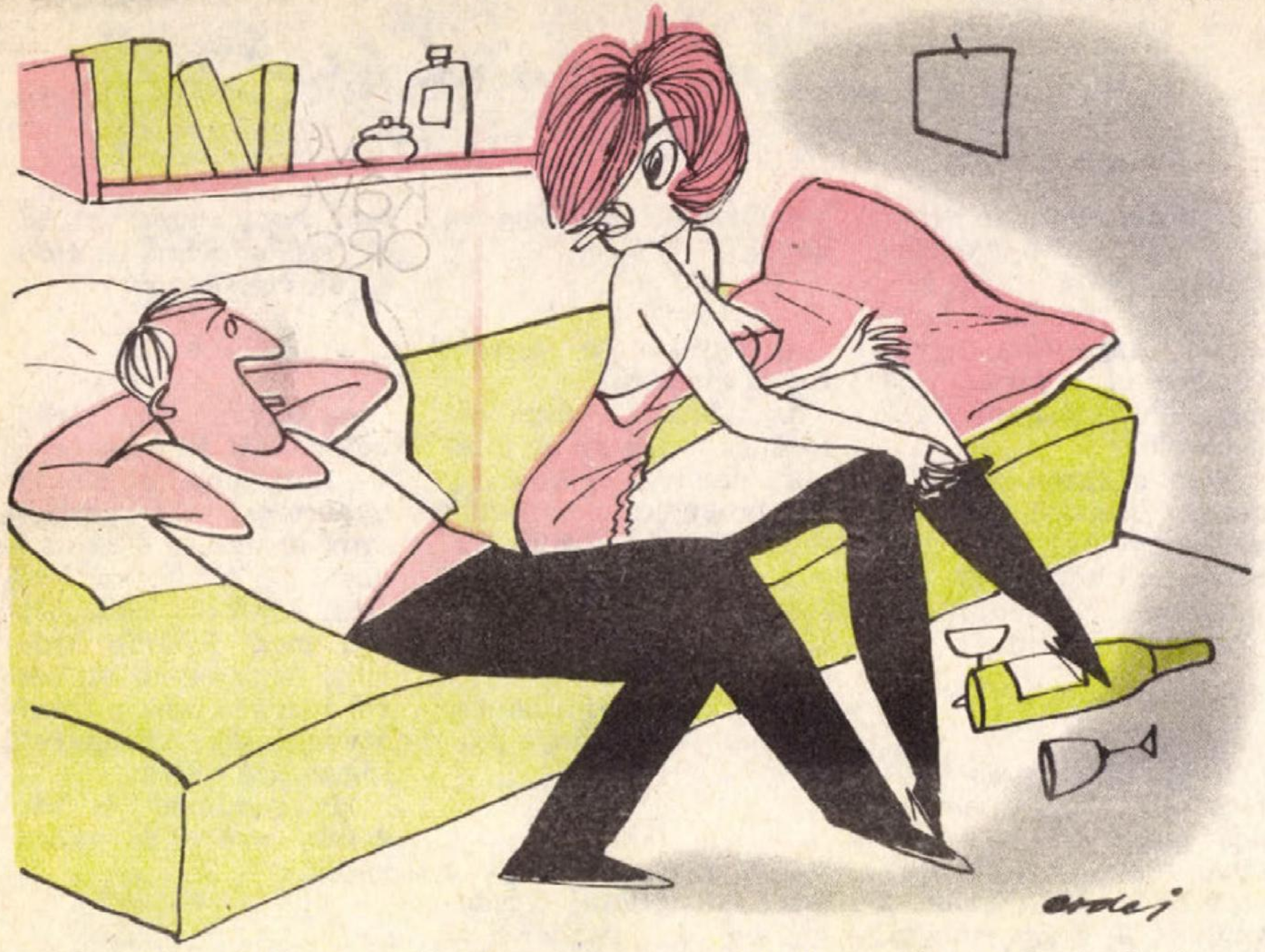

– Nem, Pista, én olyan nevelést kaptam, hogy nem engedhetem el a templomi esküvőt . . .

Változik a divat

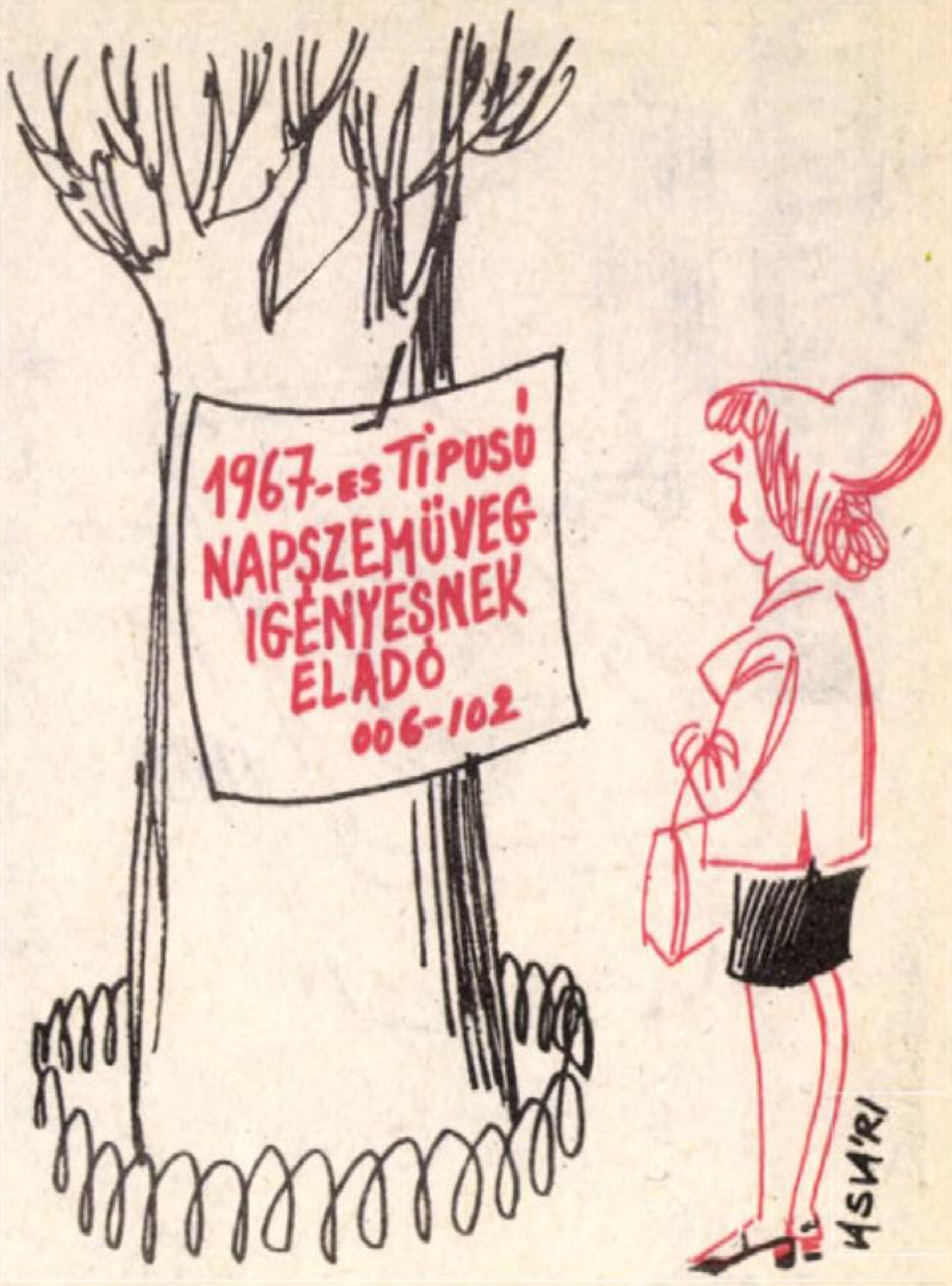
1967-ES TÍPUSÚ NAPSZEMÜVEG IGÉNYESNEK ELADÓ 006-102

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ AUTÓBUSZ NEM ÁLL MEG!

Pest felé, a Moszkva tér előtt levő megállónál várakoztam a 39-es autóbuszra. Itt áll meg az 56-os, a 22-es, a 39-es és a nagy forgalmú 5-ös járat is. Többen vártunk itt: ki erre, ki arra az autóbuszra. Egymás után robogtak el mellettünk a félig üres kocsik anélkül, hogy megálltak volna. A várakozók mérgelődtek, egyikük-másikuk elindult gyalog a Moszkva tér felé; mások, az optimistábbak, tovább várakoztak. Legalább 20 percig vártam én is, amíg jött a 39-es. Közben figyeltem az autóbuszokat: teljesen rendszertelenül, minden második vagy harmadik állt meg a megállónál. Az én 39-esem is továbbrobogott. (Május 28-án, vasárnap, 16 óra 22 perckor, száma 92—22.) Kisvártatva érkezett még egy 39-es. Ez végre megállt, többen is felszálltunk rá, de még mindig mérgelődtünk a továbbszáguldó autóbuszok miatt.

— Hogy van ez maguknál? — kérdeztem a kedvesen mosolygó kalauznőt. — Az egyik kocsi megáll, a másik pedig továbbrobog?

— Az úgy van, kérem — felelte udvariasan —, ahogy az ellenőr a végállomáson beosztja: az egyik megáll, a másik nem.

Hát ezért vár az utas és dühöng a megállónál! Úgy látszik, az utassal mindent megtehet a Fővárosi Autóbuszüzem. Legalább írnák ki, hogy „Feltételes megálló". Ennyit megérdemelne az utas, még ha bérletes is!

G. S.

A szemtelenség teteje

Barát József rajza

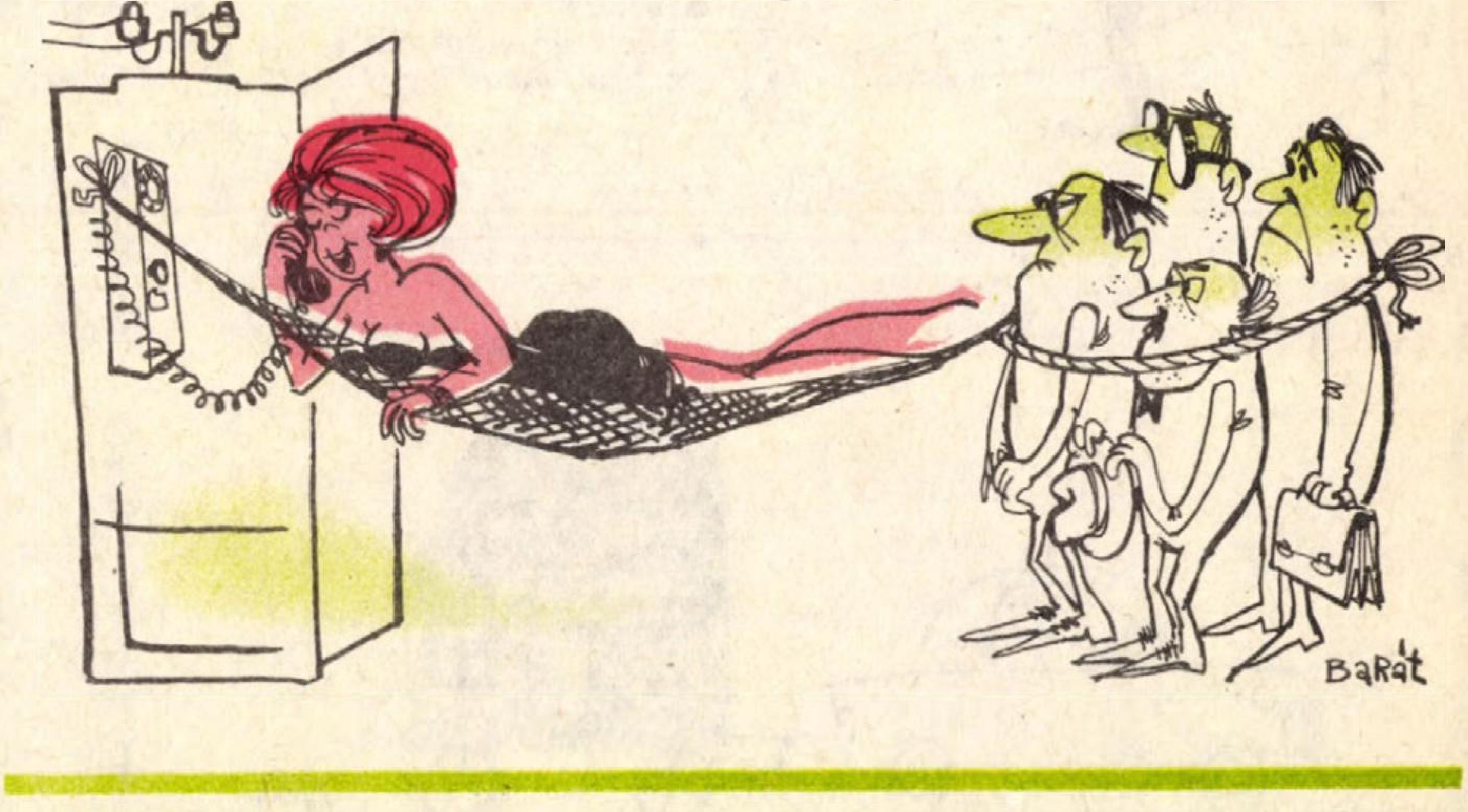

Ez még hiányzik

Mészáros András rajza

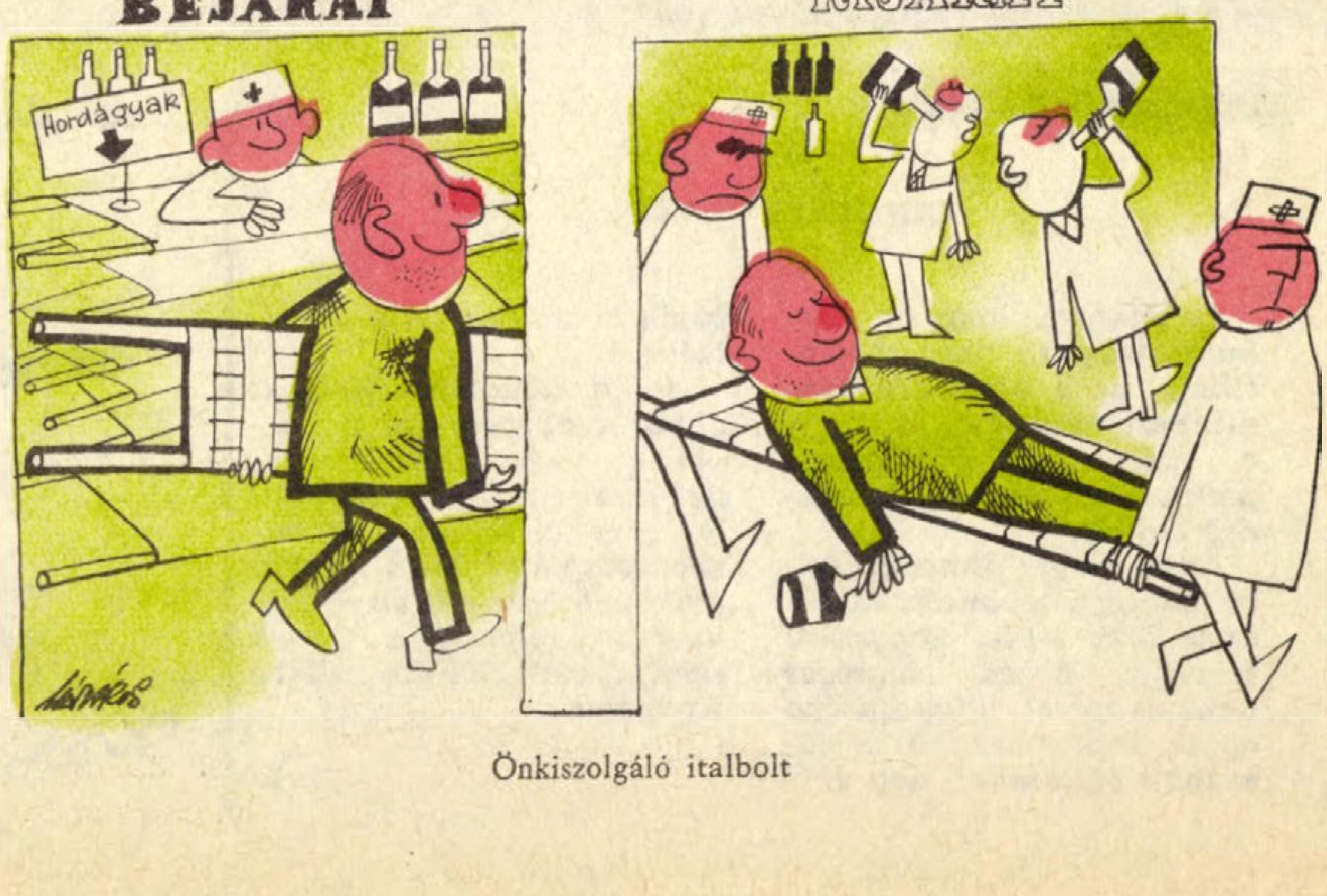

Önkiszolgáló italbolt

NYÁRI TANÁCSOK

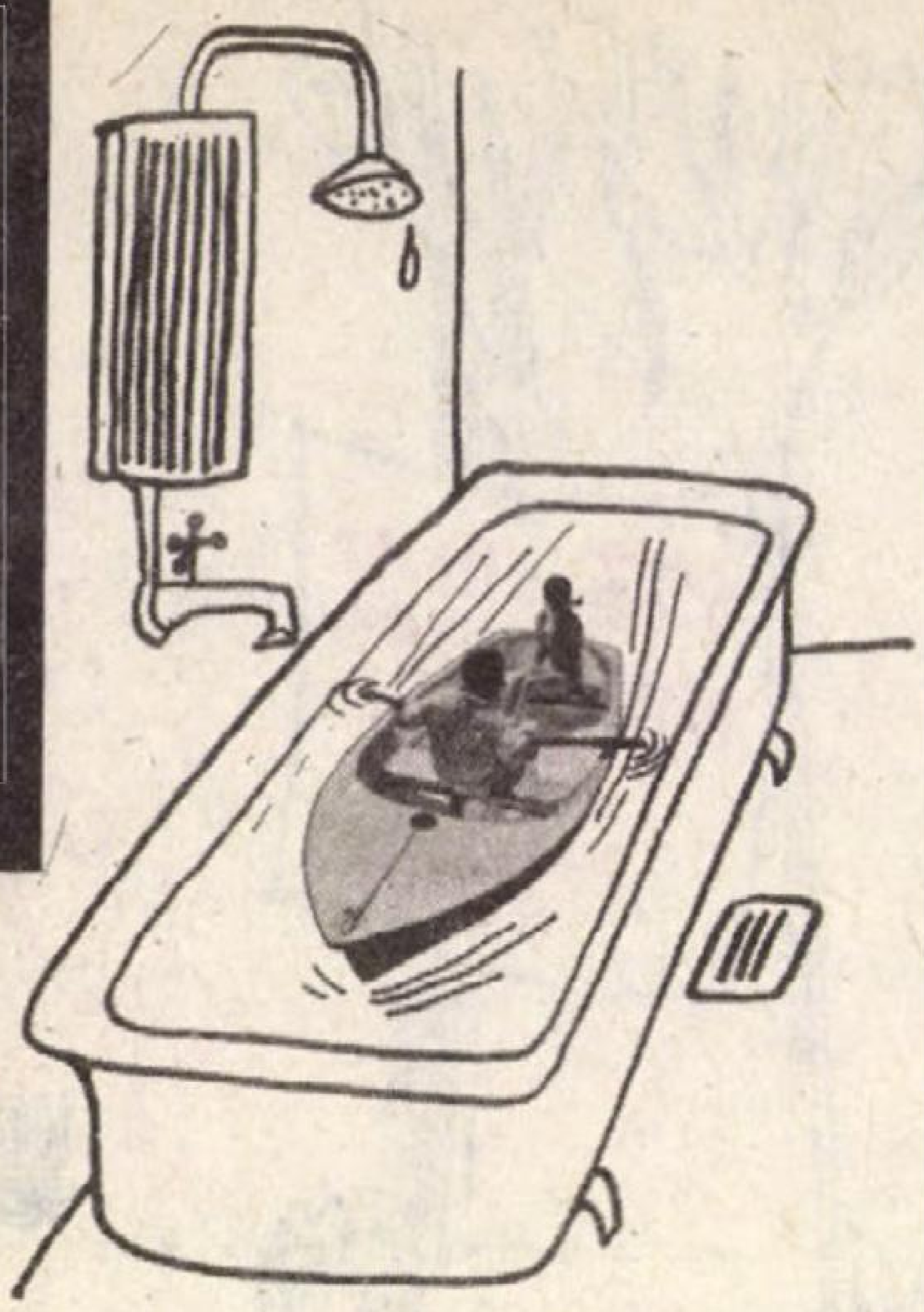

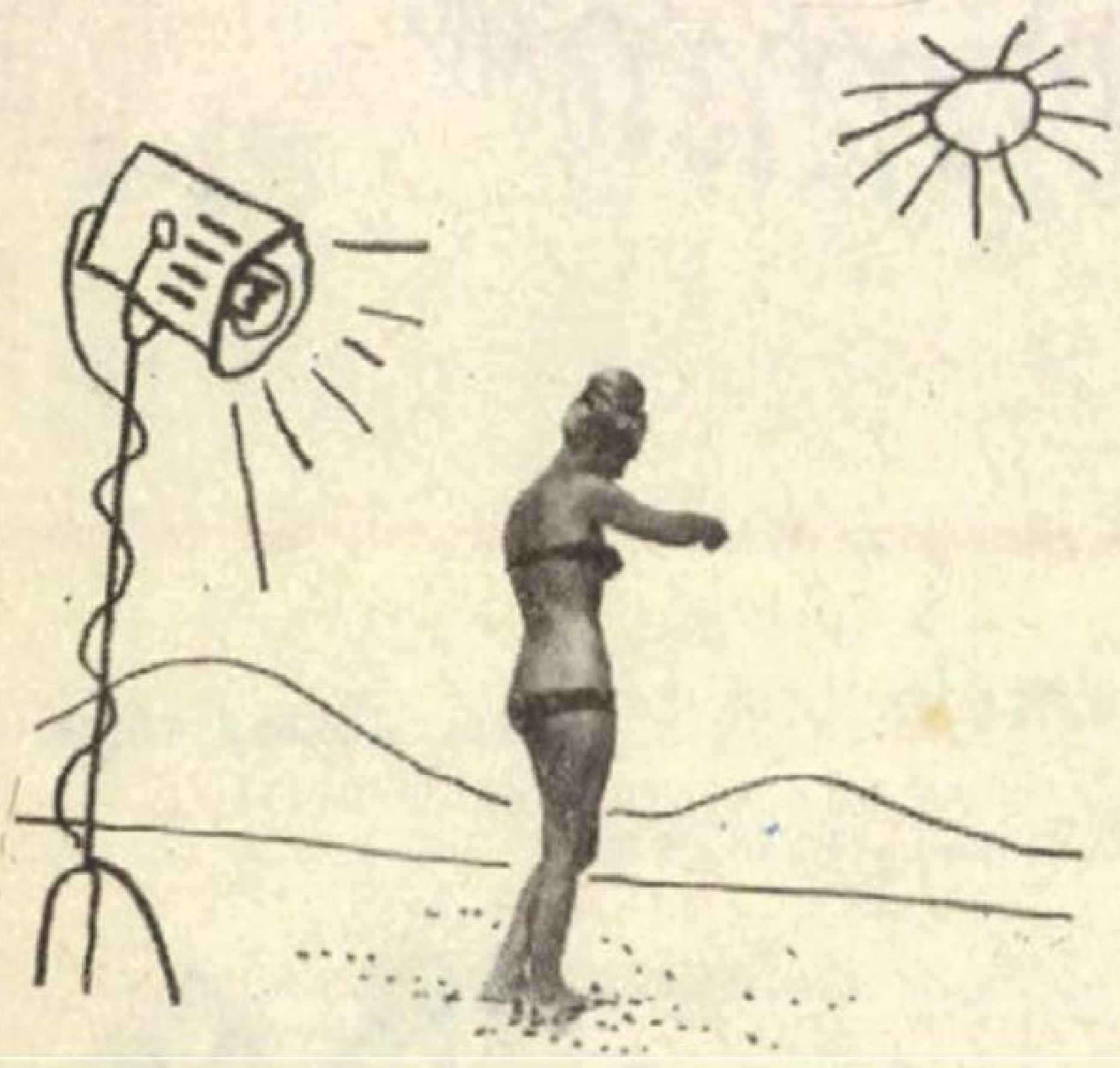

Pesti tudósítónktól

Csaknem minden héten lehet olvasni fegyenclázadásokról a világ különböző részein. Legutóbb Argentína egyik börtönéből akartak tömegesen megszökni a fegyencek.

Nem egészen értem a dolgot. Mennyi mindent kell megtennie egy embernek ahhoz, hogy bejusson a börtönbe! Miért akar onnan kijutni?

*

Hogy kell vigyázni a szegény rádióriporternek! Egy tengerjáró hajó vízre bocsátásáról számolt be egyikük éppen, s amikor a hagyományos pezsgősüveg már nekilendült, így ecsetelte az eseményt:

— Most következik a keresztelés... azaz a névadás...

Hirtelen megijedt, hogy mi lesz, ha a hajót esetleg klerikális szellemben nevelik.

*

— Egyszer a fejedet fogod elhagyni!

Úgy látszik, végre valósággá válik ez az intelem, amelyet feledékeny embereknek szoktak mondani. Az elmúlt évben az olasz vonatokon felejtett 12 639 különböző tárgy között nemcsak rengeteg fogsor és négy püspökkalap volt, hanem egy emberi koponya is.

*

Azt olvastam, hogy a Bábolnai Állami Gazdaságban új patkányirtó szert próbáltak ki, méghozzá nagy sikerrel. Ami némileg zavarba ejtett, az a beszámoló bevezető mondata volt: „60 000 patkány esett áldozatul...”

Annyira megrendültem, hogy egyperces felállással adóztam az áldozatok emlékének.

*

— Ugyan ne törődj vele, csak frontoskodik! — hallottam, s először nyelvbotlásra gondoltam, elvégre a fontoskodást a frontoskodástól csak egy betű különbözteti meg. Később kiderült, hogy olyan emberről van szó, akit a frontátvonulások rendkívül ingerültté tettek.

Ha romlanak is idegeink, nyelvünk gazdagodik.

*

Olyan elnézők és tapintatosak vagyunk a bűnözőkkel szemben, hogy már várom ezt az újságcímet: „Halálos végű rablógyilkosság történt!”

f. l.

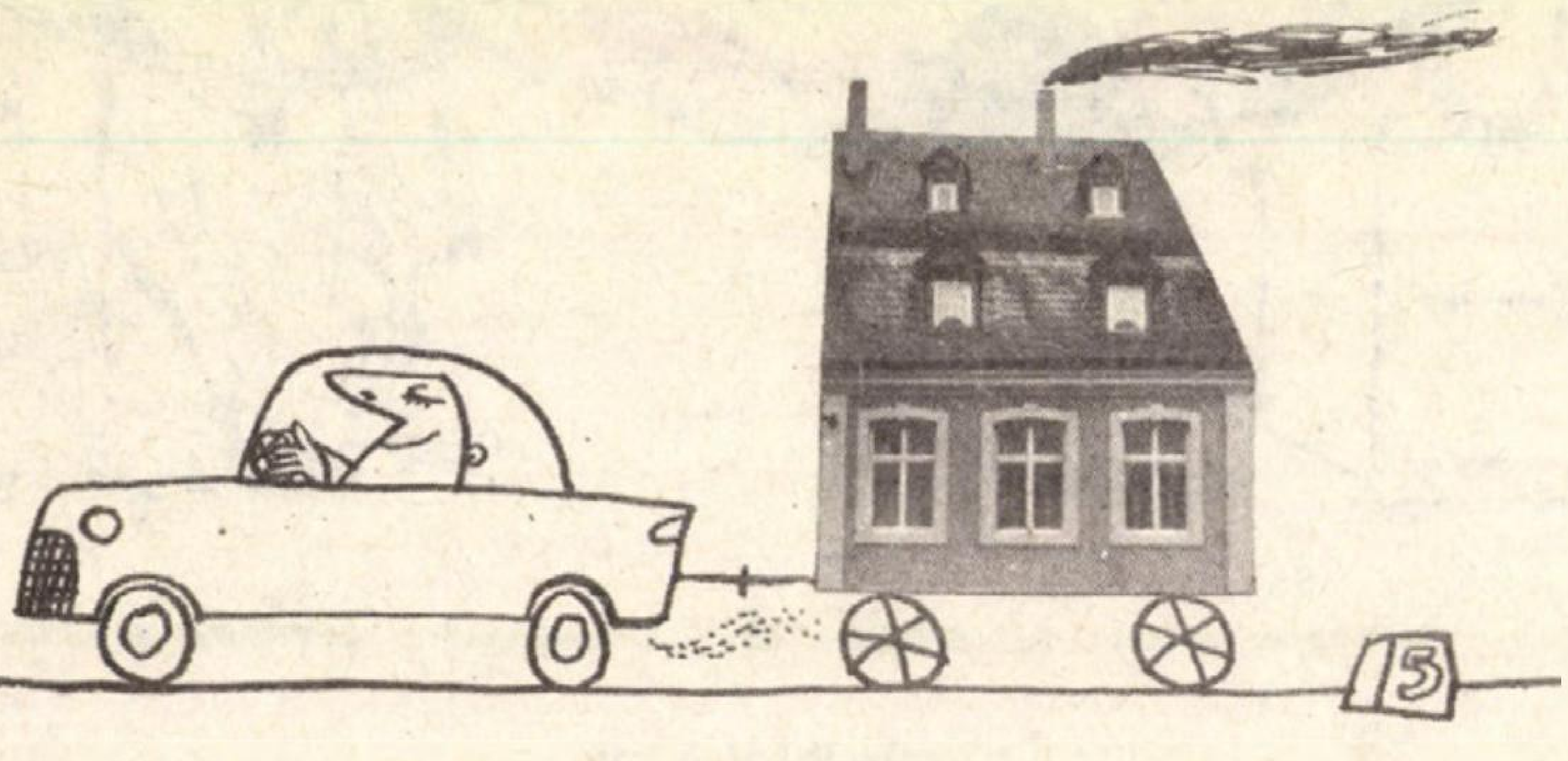

Kálmánchey Zoltán rajzai

Javaslat telefonrongálóknak

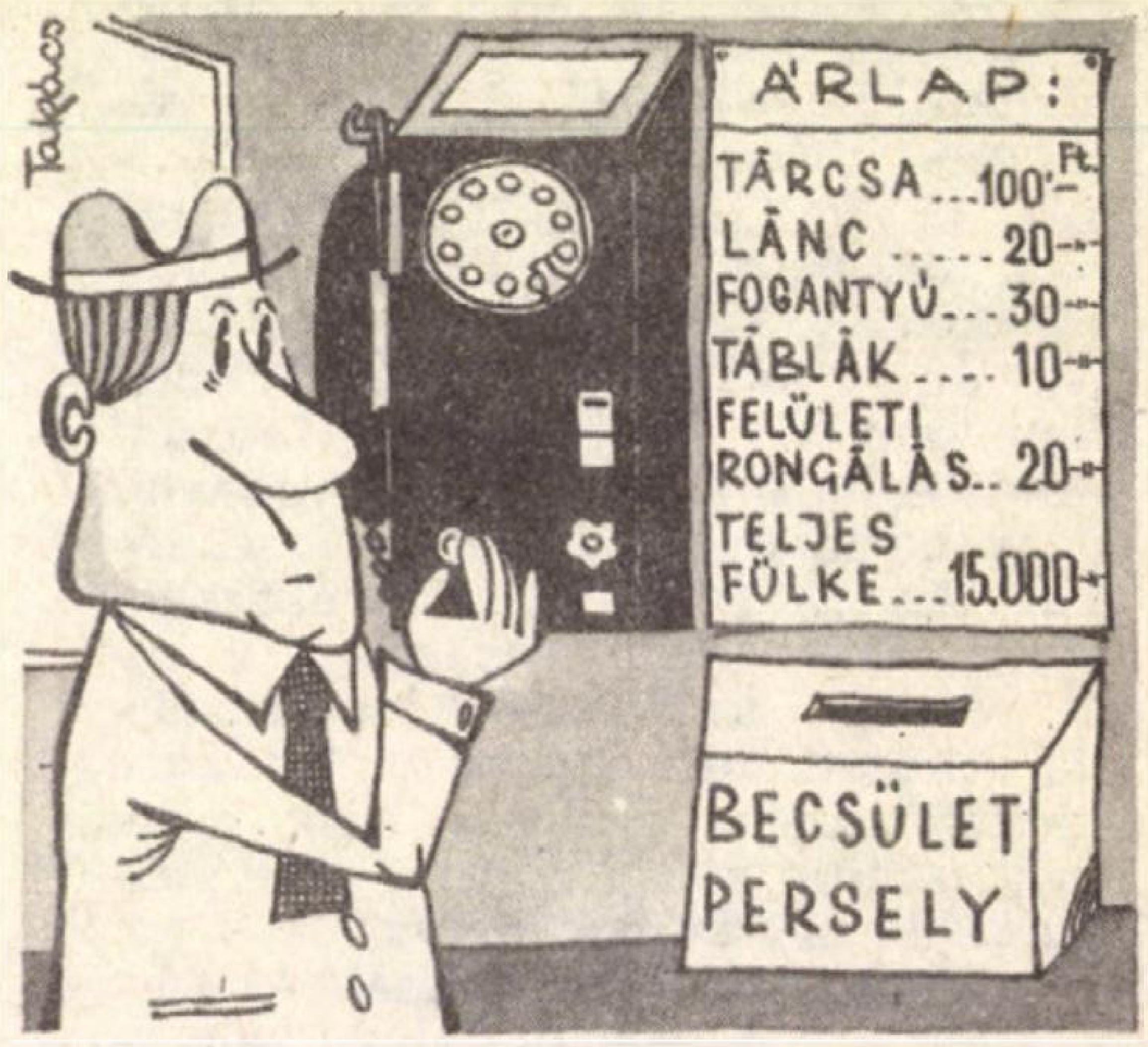

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CIRKUSZI CIRKUSZ

Lehetséges, hogy a cirkuszsátraknak van romantikája, de a pesti közönség mindezt nem érzi át, s így a városligeti ideiglenes ponyvaépítmény nem mindig zsúfolt.

Mindez csak átmenet. Adva van egy lebontott kőcirkusz üres telke, nagyszerű tervrajz, hozzá elégséges pénz és ígéret, hogy Európa egyik legkorszerűbb cirkuszának építéséhez úgy 1970 táján hozzá fog látni a vállalkozó...

Ha így haladnak a dolgok, akkor csaknem egy évtizeden át fogja Városligetünket díszíteni a ponyvasátor, ha csak a bürokrácia bűvészkalapjából nem sikerül előkönyörögni azt az új cirkuszt, amelynek, a tervek szerint, már 1969-től kellene üzemelni.

D. E.

Vendégoldal

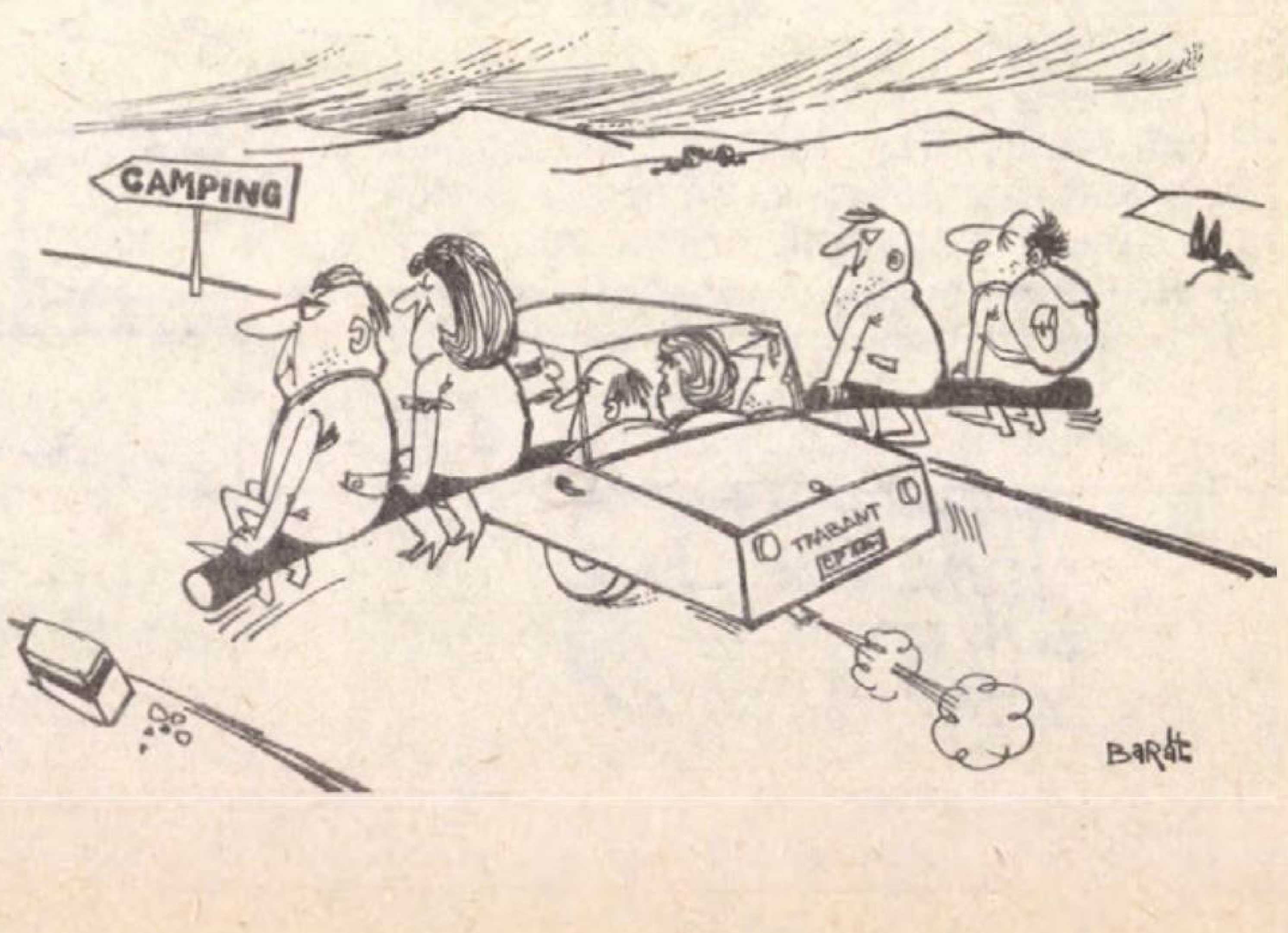

Kedves Ludas!

Terjedelmes reklámszöveg népszerűsíti a fényképezőgépeket az újságokban. A kis írásmű így végződik: „Mindezeket a gépeket az OFOTÉRT hozza forgalomba. Nyilván ez a magyarázata annak, hogy egyre több szülő ajándékozza meg gyermekét a nyár kezdetén fényképezőgéppel." Nyilván! Mert ugyebár kinek is jutna eszébe fényképezőgépet vásárolni — ha azt, mondjuk, a RÖLTEX hozná forgalomba?

F. P.
Budapest

A Népszavában olvastam: „Az alföldi akácosokban 50 000 méhcsalád gyűjti a nektárt, készíti az aranysárga akácmézet. Vasárnap volt az első nagyobb gyűjtés. Nyolc-kilenc nektárral gyarapodtak a kaptárak." Az olvasók viszont egy új mértékegységgel gyarapodhattak. Csak azt nem tudjuk, mennyi lehet egy nektár — mondjuk kilóban?

O. B.
Szolnok

Az Esti Hírlap írta: „Egy Charlotte Moorman nevű 28 éves *gordonka*-művésznő kicsit feltűnő módon akart koncertet adni New Yorkban. Meztelen felsőtesttel ült le *mélyhegedűje* mellé a pódiumra." Én most nem akarok kitérni a sajátos öltözékre, abból úgyis rendőrségi, bírósági ügy lett. Csak azt nem értem, hogy ha gordonkaművésznő, akkor miért mélyhegedűn játszott? Mert más hangszer a gordonka (cselló, kisbőgő) és megint más a mélyhegedű (brácsa, viola)! A kettőt összekeverni majdnem olyan illetlenség, mint „topless" öltözékben csellózni!

M. K.
Budapest

A Hódmezővásárhelyi Mérleggyár készítette és üzemelteti a megyénkben levő utcai személymérlegeket. E mérlegekre felerősítettek egy kis táblácskát az alábbi szöveggel: „A normális ember testsúlya: . . ." Ráálltam egy ilyen mérlegre, s döbbenten vettem tudomásul, hogy testsúlyom nem egyezik a táblázaton feltüntetett súllyal. Tessék mondani, lehet, hogy nem vagyok normális? Vagy a szöveg abnormis? Szerintem ugyanis így kellett volna megfogalmazni: „Az ember normális testsúlya: . . . kg."

Nacsa Imre
Hódmezővásárhely

Az autóbuszokon gyakran szemembe tűnik egy hirdetés, amelyen ez áll nagybetűkkel: „DUNAKOLL, THIOVIST, KUMULUS", felette pedig ez olvasható igen apró, fekete betűkkel: „Lisztharmat ellen." Azt hiszem, semmit sem rontana növényvédőszereink „rangján" az, ha a fentieknél könnyebben megjegyezhető és kiejthető nevekkel látnák el őket!

E. T.
Budapest

Nagyon tetszett nekem egy epizód, amelyet a tévében láttam, a Zenélő órák Szegedről közvetített műsorában. Az történt, hogy a tovább nem jutó két díjazottnak egy gitár és egy háztartási robotgép között kellett választania. Egy férfi és egy fiatal lány voltak a nyertesek. A férfi gáláns mozdulattal adta meg a választás jogát, s a leány habozás nélkül a gitárt választotta. Vajon miért? Talán végigcikázott agyán a nagy lehetőség, hogy még mindig jobb egy leendő asszonynak a robotgéppel ebédet kotyvasztó férjet egy kis házi zenével jobb munkára ösztökélni, mint mondjuk fordítva?

Bódis István
Bácsalmás

IMPORT HUMOR

MULATSÁGOS LÁTNIVALÓK

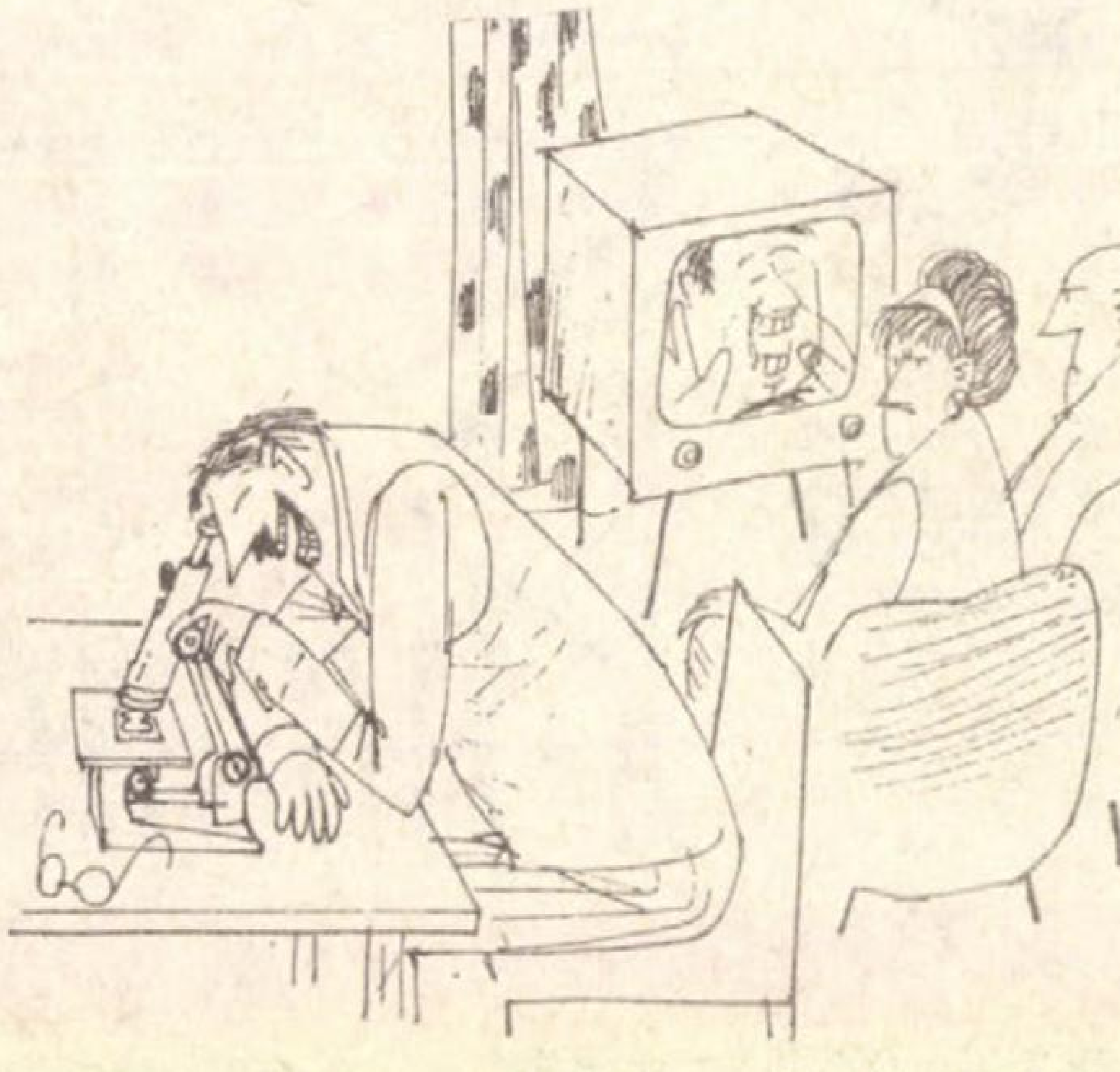

(„Eulenspiegel", Berlin)

GÁLYARABOK

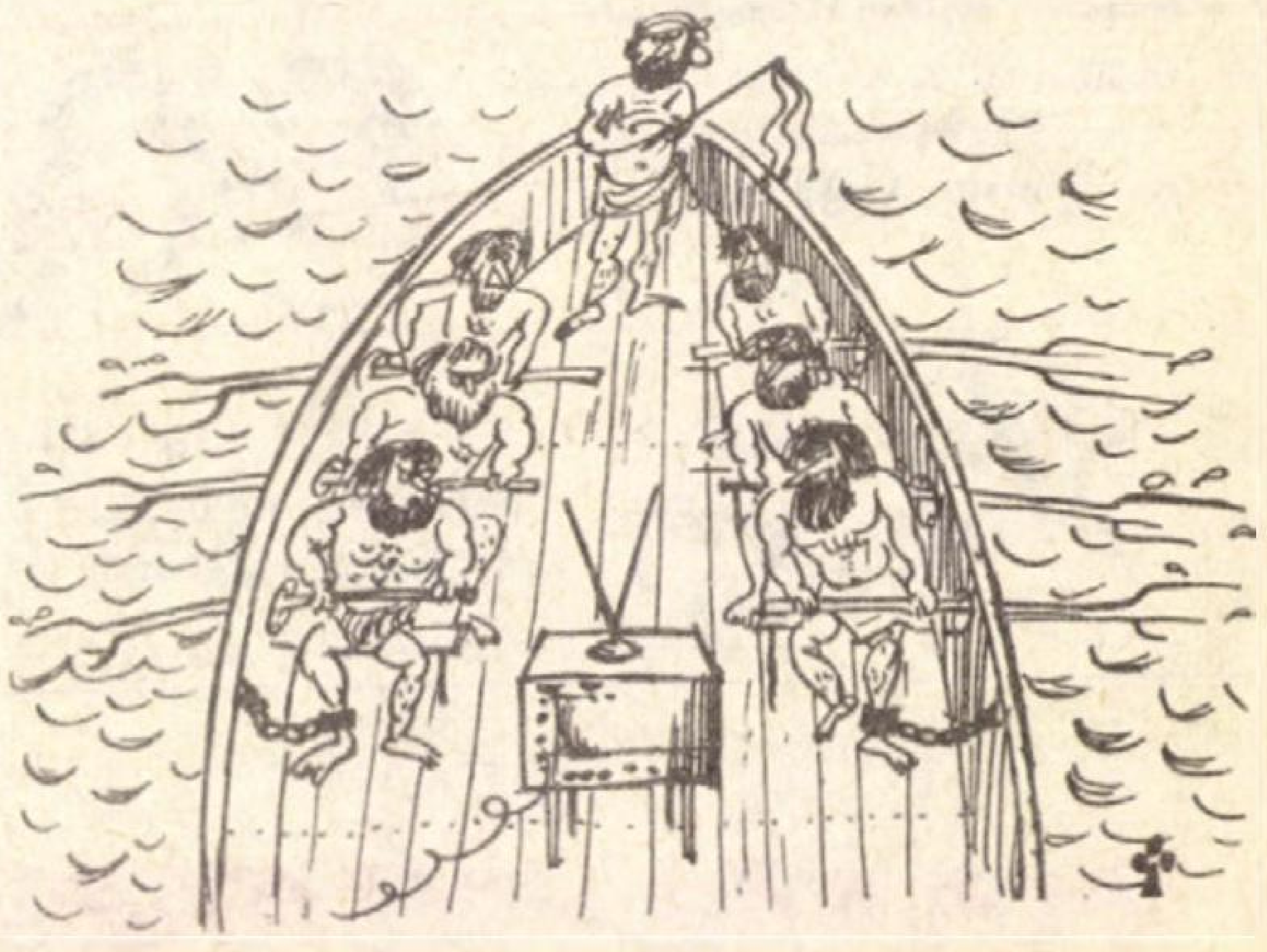

– Ma a műsor is elviselhetetlen . . .

A FŐHIVATALBAN

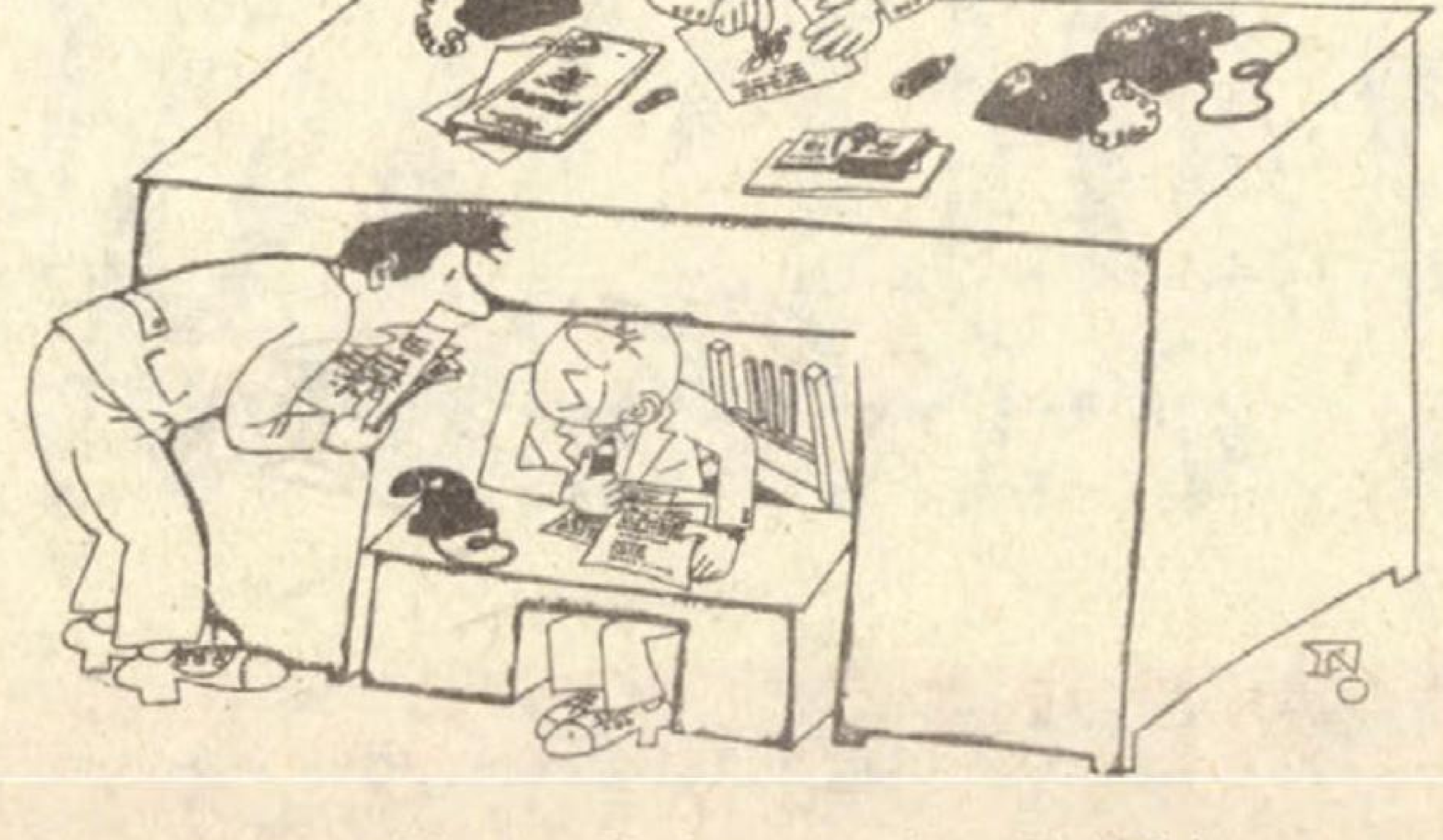

– Kis ügyekkel ne zavarja a főnököt!
(„Krokodil", Moszkva)

KETTŐS NEVELÉS

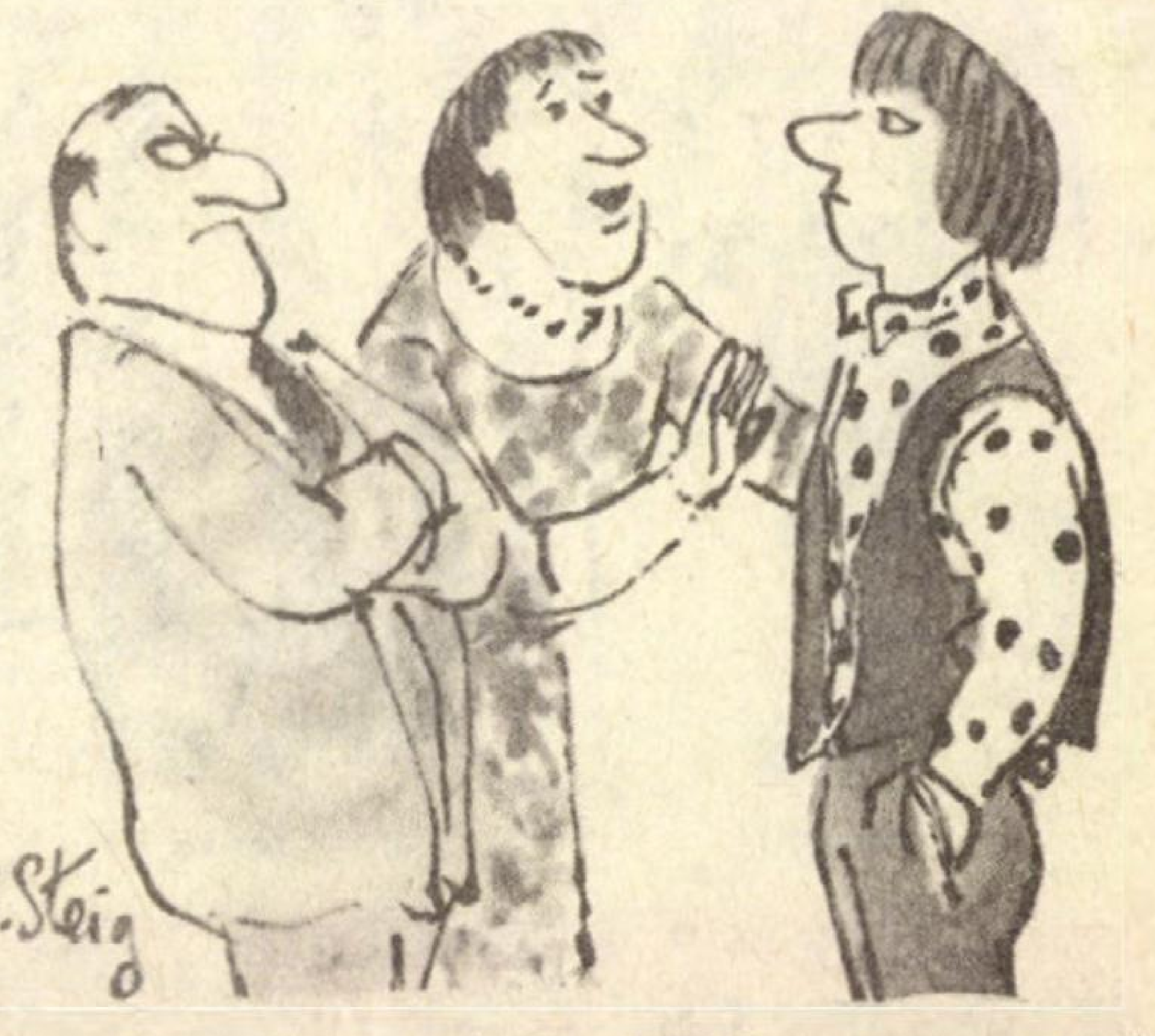

– Ne hallgass rá, kisfiam! Nekem nagyon tetszik a hajad!
(„The New Yorker")

Optikai csalódás

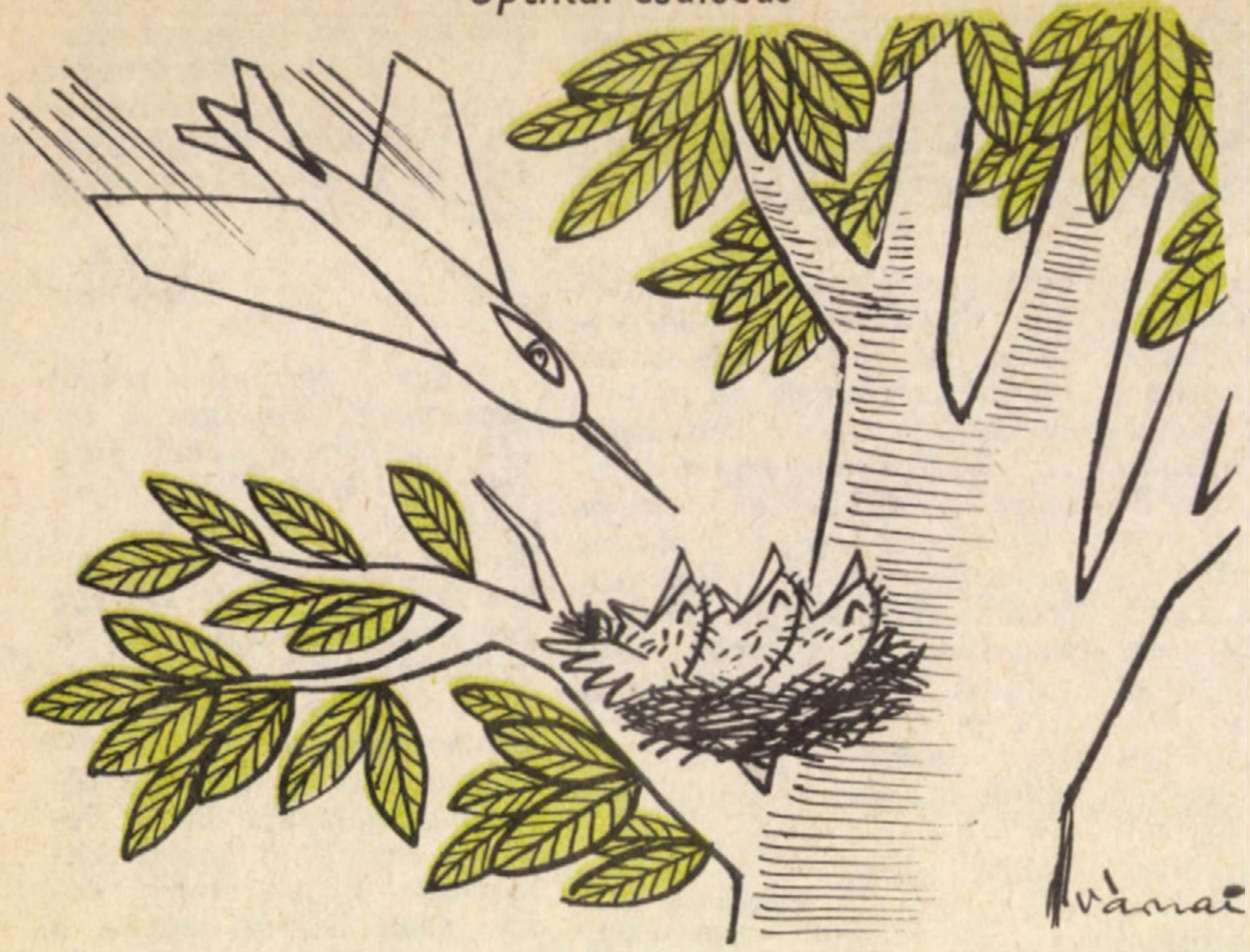

a bőrönd

A Madách Színház „Kaviár és lencse" című vígjátékán sokat lehet kacagni. Van azonban az előadásnak egy olyan mulatságos epizódja, amelyet a kellékesnek köszönhetünk. Mint ismeretes, a „Kaviár és lencse" Nápolyban játszódik, egy tipikus, jellegzetes nápolyi lakásban, amelynek minden zuga a díszlettervező tehetségét dicséri, minden „nápolyi" itt – kivéve egy bőröndöt. Amikor ezt a bőröndöt a szoba közepén kinyitják, az első sorokban ülő nézők mosolyogni kezdenek. A koffer fedelének belső oldalán ugyanis jól olvasható a bőröndkészítő cég reklámja. Ez még nem késztetné mosolyra a nézőt – bár meglepő, hogy tősgyökeres magyar neve van a koffer készítőjének –, de amikor a név alatt, szépen cirkalmazott betűkkel az is olvasható magyarul, hogy a bőröndös császári és királyi udvari szállító volt, az első sorokban felhangzik a halk nevetés.

Lehetséges, hogy a színpadon száradó ruhákon kívül ezzel a Ferenc József-i magyar kofferrel is hamisítatlan nápolyi légkört akart árasztani a kellékes?

(sti)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító bácsi kérdőre vonja Benőkét:

– Huszonötször kellett volna leírnod, hogy „máskor megtanulom a földrajzleckét". Miért írtad le csak tizenkétszer?

– Mert számtanból is gyenge vagyok.

– Ide figyelj! Te mondtad a Klovácsnak, hogy én hülye vagyok?

– Szó sincs róla. Ő már tudta.

– Uraságod nagyon ismerős nekem! Valahol már láttam az arcát . . .

– Maga bolond? Az arcomat csak a fejemen láthatta . . .

– Képzeld, a kertemben ásatás volt, és egy római katona csontvázát találták.

– Kínos. Tisztáztad magadat már a gyanú alól?

Igazi évzáró

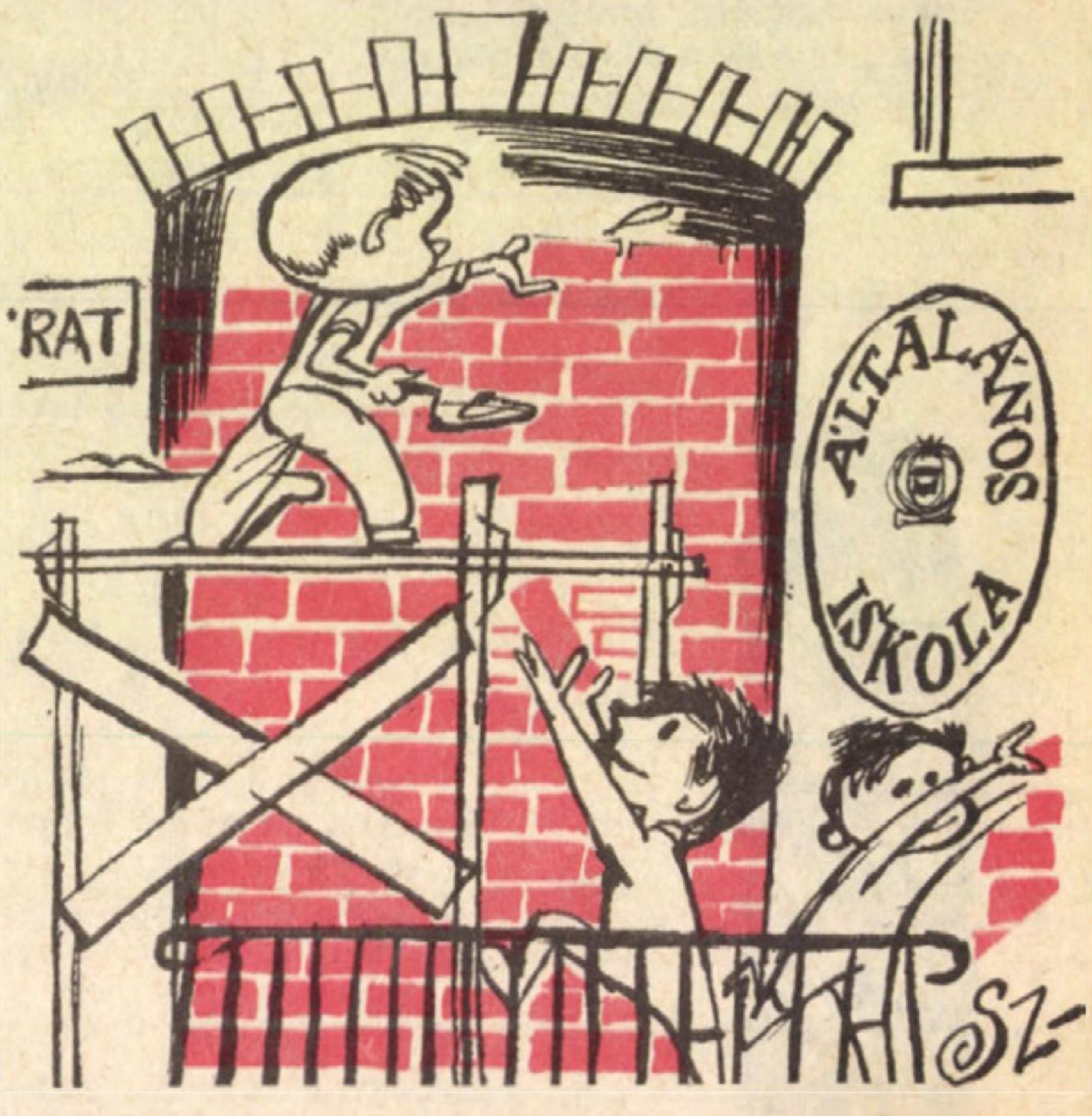

ESERNYŐK

Pusztai Pál rajza

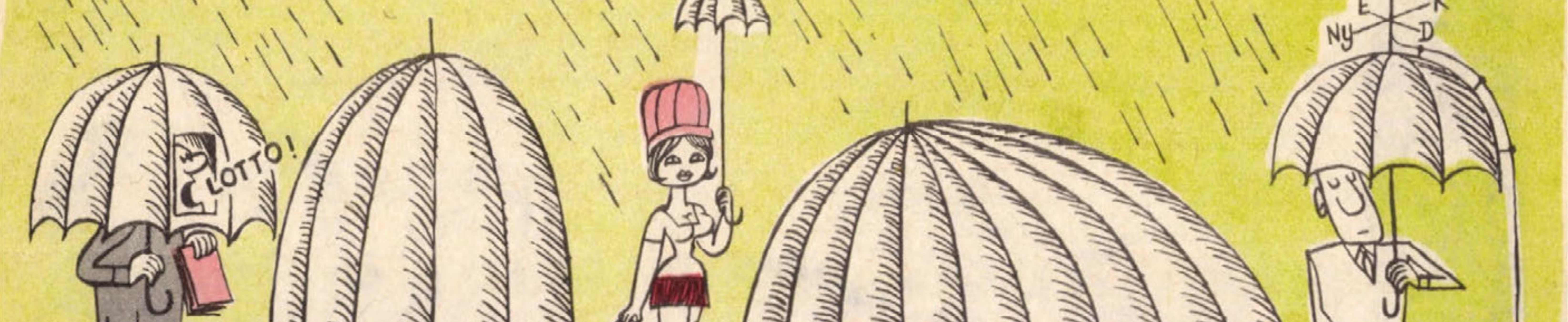

lottóárus szerelmesek mini óvoda óvatos

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0805 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504